

Ministerie van Binnenlandse Zaken
en Ambtenarenzaken
Algemene Directie voor
Selectie en Vorming

OVERZICHT VAN DE INSPECTIE- EN CONTROLEDIENSTEN INZAKE DE ZEEVISSERIJ

Stagerapport voor Landbouwkundig
ingenieur bij het Ministerie van
Landbouw

Hilde VANHAECKE

Stagedoend landbouwkundig ingenieur
Februari 1994

Vormingsdirecteur: R. Jansoone
Directeur Dienst voor de Zeevisserij:
ir. H. Vandewalle

Ministerie van Binnenlandse Zaken
en Ambtenarenzaken
Algemene Directie voor
Selectie en Vorming

223104

OVERZICHT VAN DE INSPECTIE- EN CONTROLEDIENSTEN INZAKE DE ZEEVISSERIJ

Vlaams Instituut voor de Zee
Flanders Marine Institute

Stagerapport voor Landbouwkundig
ingenieur bij het Ministerie van
Landbouw

Hilde VANHAECKE

Stagedoend landbouwkundig ingenieur
Februari 1994

Vormingsdirecteur: R. Jansoone
Directeur Dienst voor de Zeevisserij:
ir. H. Vandewalle

met een knipoog voor Bruno, Jeroen en Sarah...

VOORWOORD.

Vooreerst wens ik de de heer H. Vandewalle, hoofdingenieur-directeur van de Dienst voor de Zeevisserij van harte te danken voor de kans die hij mij gaf om mijn stage als inspecteur voor de zeevisserij in zijn dienst te volbrengen en voor de steun en aanmoediging die ik hierbij van hem mocht ontvangen.

Mijn bijzondere dank gaat naar de heer L. Maertens, e.a. ingenieur - hoofd van dienst en e.a. ingenieur M. Welvaert voor de wijze waarop zij mij de wereld van het zeevisserijbeleid hebben leren kennen.

Ik ben heel veel dank verschuldigd aan ir A. Vermoortel voor de onverdroten ijver waarmee hij mij o.a. de wetgeving en inzicht in het controlebeleid inzake de zeevisserijsector heeft bijgebracht en voor de hulp en de steun die ik van hem kreeg tijdens mijn stageperiode.

Heel speciaal wens ik de mensen van de controledienst te bedanken voor hun bereidheid om mij in de geheimen van het controlewerk in te wijden. De rijke ervaring, de grondige kennis van het werk en de enthousiaste en dynamische inzet van de heren Guy De Vleeschouwer, Jos Deroo, Ronny Makelberge en Sven Tahon creëren de ideale voedingsbodem voor een aangename en efficiënte samenwerking.

Ik dank alle mensen van de Dienst voor de Zeevisserij die mij op een hartelijke wijze onthaald hebben in hun dienst. Ik wil hierbij juffr. Karen Garmyn niet vergeten die de schema's en tabellen in dit werk zo goed verzorgde.

Voor het maken van dit werk ben ik bij verschillende diensten op zoek gegaan naar informatie en overal wachtte mij een vriendelijke ontvangst en een zeer grote bereidwilligheid om mij te helpen. Graag wil ik daarvoor al deze mensen van harte danken.

Ik dank bij het beëindigen van dit werk eveneens de heer Jansoone, vormingsdirecteur bij het Ministerie van Landbouw voor zijn inspanningen om mij de nodige opleiding te laten volgen.

Ten slotte gaat mijn dank naar de mensen van de Algemene Dienst voor Selectie en Vorming, in het bijzonder naar Mevr. M. Carijn voor de begeleiding en het verzorgen van de opleidingsactiviteiten gedurende dit stagejaar.

*Hilde Vanhaecke
februari 1994*

INHOUD

INLEIDING EN VERANTWOORDING.	1
1. DE BELGISCHE ZEEVISSERIJ IN HET KADER VAN HET EG-VISSERIJBELEID	2
1.1. Inleiding	2
1.2. Ontstaan en ontwikkeling van het EG-visserijbeleid.	3
1.2.1. Het instandhoudingsbeleid.	4
1.2.1.1. Gelijke toegang.	5
1.2.1.2. Kwantitatieve instandhoudingsmaatregelen : TAC en quota.	5
1.2.1.3. Kwalitatieve of technische instandhoudingsmaatregelen	7
1.2.1.4. Handhavingsmaatregelen of controlemaatregelen.	8
1.2.1.5. Samenvatting.	11
1.2.2. Het structuurbeleid.	11
1.2.3. Het marktbeleid.	16
1.2.3.1. Het prijsbeleid	17
1.2.3.2. Gemeenschappelijke handelsnormen.	18
1.2.3.3. Producentenorganisaties.	19
1.2.3.4. Samenvatting.	19
1.2.4. Het externe beleid.	19
1.2.4.1. Bilaterale visserijregelingen.	20
1.2.4.2. Multilaterale visserijregelingen.	20
1.2.5. Besluit	21
1.3. De huidige toestand van de Belgische zeevisserij.	22
1.3.1. Structuur en evolutie van de Belgische vissersvloot.	22
1.3.2.1. Evolutie van de totale aanvoer en aanvoerwaarde.	32
1.3.2.2. Aanvoer naar vissoort, visserij en visgrond.	33
1.3.3. De buitenlandse handel.	37
1.3.4. Rendabiliteit en economisch belang van de zeevisserijsector.	37
1.3.5. Besluit.	38
2. STRUCTUUR VAN DE OVERHEIDSDIENSTEN BETROKKEN BIJ DE ZEEVISSERIJ.	40
2.1. De federale overheidsdiensten.	40
2.1.1. Het Ministerie van Landbouw.	40
2.1.2. Het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur.	42
2.1.3. Het Ministerie van Economische Zaken.	42
2.1.4. Het Ministerie van Landsverdediging.	43
2.1.5. Het Ministerie van Volksgezondheid en leefmilieu.	43
2.1.6. Het Ministerie van Financiën - Administratie der douane en accijnzen.	44
2.1.7. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken.	44
2.1.8. Het Ministerie van Sociale Voorzorg.	44

2.2. De regionale overheidsdiensten : Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.	45
2.3. Provincieraad West-Vlaanderen.	46
2.4. Gemeentelijke overheidsdiensten.	47
2.4.1. Zeebrugge.	47
2.4.2. Oostende.	47
2.4.3. Nieuwpoort.	47
3. BESPREKING VAN DE INSPECTIE- EN CONTROLEDIENSTEN BETROKKEN BIJ DE CONTROLE OP DE ZEEVISSERIJ.	59
3.1. De controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij.	59
3.2. Controle kwaliteits- en handelsnormen voor zeevisserijprodukten. ("N.D.A.L.T.P.")	62
3.3. Het Waterschoutsambt der Kust.	63
3.4. Zeevaartinspectie en scheepsmeting district kust.	65
3.5. De Economische Algemene Inspectie.	67
3.6. De Zeemacht - Commando Marineoperaties (COMOPSNAV).	68
3.7. Belgian Marine Environmental Control (BELMEC) van de Beheerseenheid van het Mathematisch Model Noordzee.	71
3.8. Het Instituut voor Veterinaire Keuring (I.V.K.).	73
3.9. De Administratie der Douane en Accijnzen.	75
3.10. Het Fonds voor Arbeidsongevallen.	76
3.11. Lokale autoriteiten.	77
4. COORDINATIE EN SAMENWERKING TUSSEN DE VERSCHILLENDE DIENSTEN.	79
4.1. Coördinatie en samenwerking bij de controle op zee.	80
4.2. Coördinatie en samenwerking bij de controle aan land.	86
4.3. De samenwerking in het kader van de gemeenschappelijke marktordening.	88
5. SAMENVATTING EN BESLUIT.	90
REFERENTIES	92
LIJST MET EG-REGLEMENTERING.	95
LIJST VAN GEBRUIKTE AFKORTINGEN.	98
BIJLAGE 1	
BIJLAGE 2	
BIJLAGE 3	
BIJLAGE 4	

INLEIDING EN VERANTWOORDING.

Toen ik op 1 mei 1993 mijn stage begon op de controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij van het Ministerie van Landbouw, was zowel de zeevisserijsector als het controlewerk mij volkomen onbekend. Bij mijn pogingen om hier iets aan te doen, kreeg ik gelukkig heel wat hulp van bereidwillige ervaren collega's die mij allereerst hielpen om wegwijs te raken in het labrynt van nationale en Europese reglementen dat de zeevisserij in goede banen tracht te leiden en mij daarnaast lieten kennismaken met alle facetten van het controlewerk.

Het viel mij hierbij op dat voor deze weliswaar kleine maar dynamische sector een veelheid aan overheidsdiensten waaronder een niet te onderschatten aantal controle- en inspectiediensten werkzaam zijn. Het leek mij noodzakelijk en boeiend om deze diensten, hun bevoegdheden, werkterrein en manier van optreden en hun onderlinge samenwerkingsverbanden te leren kennen en een overzicht hiervan te maken als stagewerk.

Mijn zoektocht naar informatie bood mij de unieke gelegenheid in contact te komen met de meeste diensten die geheel of gedeeltelijk te maken hebben met de zeevisserij. Door de bereidwilligheid van al deze mensen om hun ervaringen en standpunten mee te delen, kon ik mij na afloop een beter beeld vormen van de werking van de verschillende instellingen die de zeevisserij omringen.

In het kader van dit stagewerk vond ik het echter ook nodig dit overzicht te kaderen in een bespreking van de actuele situatie van de Belgische zeevisserij. Daar deze in zeer hoge mate bepaald wordt door het visserijbeleid van de Europese Gemeenschappen achtte ik het nuttig om hiervan eerst het ontstaan, de evolutie en de recentste beslissingen te schetsen.

Het maken van dit stagewerk heeft mij alvast geholpen om wat meer zicht te krijgen op het beleid en het uitgebreide netwerk van controlediensten binnen deze sector. Ik hoop dat het van nut kan zijn voor de mensen die van ver of nabij betrokken zijn bij de zeevisserijcontrole of mogelijkwijze als basis voor reflectie kan dienen bij het zoeken naar een efficiënte inzet van bestaande of nieuwe middelen en voorzieningen ten dienste van de Belgische zeevisserij.

1. DE BELGISCHE ZEEVISSERIJ IN HET KADER VAN HET EG-VISSERIJBELEID

1.1. Inleiding.

De Europese zeevisserij die zijn oorsprong kent in het Europese deel van de Middellandse Zee en in onze kustwateren begint in de zesde Eeuw na Chr. heeft in de loop der eeuwen een enorme evolutie ondergaan. (14)

Het waren de Vikingen en de Noormannen en later samen met hen de Engelsen, Basken, Nederlanders en Fransen die de echte zeevisserij beoefenden en steeds verder op zee gingen. Vanaf de 15de Eeuw werden alle Europese visgronden die momenteel belangrijk zijn, bevestigd; Basken, Engelsen en Fransen bevisten toen reeds de IJslandse wateren. De mogelijkheid om op commerciële schaal ijs te produceren liet vanaf het einde van de 19de Eeuw de vissers toe nog verder op zee te gaan en de vis aan boord te bewaren. Dat was nodig want de bevolkingsaan groei eind 19de, begin 20ste Eeuw deed de voedselbehoeften toenemen. De modernisering van de West-Europese visserij zorgde voor een spectaculaire toename van de vangstcapaciteit. Er werden nieuwe schepen gebouwd, voorzien van de modernste apparatuur op gebied van plaatsbepaling en visopsporing. Andere netmaterialen werden ingevoerd en efficiëntere vismethodes aangewend. De totale wereldproductie steeg van 37,7 miljoen ton in 1960 tot 100 miljoen ton in 1989. (21) De Europese Gemeenschap ving hiervan in 1989 ruim 7 miljoen ton. Sinds 1989 merkt men een lichte daling: de wereldproductie bedroeg volgens de FAO-statistieken in 1991 ongeveer 97 miljoen ton. De EEG kwam met 6.8 miljoen ton op de vijfde plaats na China, Japan, ex-USSR en Peru. Van de totale wereldproductie is ongeveer 70% bestemd voor menselijke consumptie.

Waar de visreserves oorspronkelijk gemeengoed waren, werden vanaf de 17de Eeuw echter geleidelijk beperkende maatregelen ingevoerd. Men ontdekte dat de visreserves niet oneindig waren. (14) Vooral na de Tweede Wereldoorlog kreeg men te kampen met overbevissing. De wijze waarop overbevissing tot stand komt, is bekend als het Gordon-axioma: "Uitoefening van de visserij op algemeen toegankelijke visgronden zal bij een gunstige rentabiliteit en bij een volledige vrije mededinging tot een ongebreidelde vergroting van de visserijcapaciteit leiden. Op den duur heeft dat de uitputting van de visstocks tot gevolg waardoor de bedrijfstak verlieslatend wordt". (15)

De geschiedenis bewijst dat alleen afgedwongen collectieve beleidsmaatregelen een oplossing kunnen bieden. Maatregelen om overbevissing te voorkomen werden het eerst voorzien in het algemeen zeerecht en daarna verder uitgediept in visserijakkoorden en organisaties zoals de EEG.

De Belgische zeevisserij wordt in grote mate bepaald door het EG-visserijbeleid. Dit Gemeenschappelijk Visserijbeleid (GVB) dat uitgewerkt werd vanaf 1976 is gebaseerd op de artikelen 38 tot en met 47 van het Verdrag van Rome (1957). Het heeft tot doel "de biologische rijkdommen van de zee in stand te houden en het duurzaam en evenwichtig exploiteren ervan onder verantwoorde economische en sociale omstandigheden mogelijk te maken, daarbij rekening houdend met de consequenties voor het mariene ecosysteem en in het bijzonder met de behoeften van zowel de producenten als de consumenten". (**Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992**).

Het bespreken van de huidige toestand van de Belgische Zeevisserij vergt dan ook eerst een schets van deze achtergrond.

1.2. Ontstaan en ontwikkeling van het EG-visserijbeleid. (2)(5)(14)(15)(16)(18)

Op 25 maart 1957 ondertekenden België, Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg en Nederland het Verdrag van Rome dat van kracht werd op 1 januari 1958 en de grondslag werd van het Gemeenschappelijk Beleid. Het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (GVB) is gebaseerd op art. 39 van het Verdrag waarin de doelstellingen van het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid (GLB) zijn aangegeven, maar die, op grond van art. 38, eveneens gelden voor het GVB, nl.:

1. De produktiviteit van de landbouw verhogen door de technische vooruitgang te bevorderen en door rationele ontwikkeling van de landbouwproduktie via optimalisatie van de produktiefactoren.
2. De landbouwbevolking een redelijke levensstandaard verzekeren.
3. De markten stabiliseren.
4. De voorziening veilig stellen.
5. Redelijke prijzen aan de consumenten verzekeren.

Aanvankelijk beperkte het GVB zich tot **markt- en structuuraangelegenheden**.

De ontwikkeling van een nieuw VN-zeerecht in het midden van de jaren zeventig, waarin de mogelijkheid was opgenomen de visserijzone voor de kust van een land uit te breiden van 12 tot maximaal 200 zeemijl, noodzaakte tot aanpassing van het beleid. Na de invoering van de 200-mijlszone door andere landen (o.a. IJsland en Noorwegen) besliste de E.G. in Den Haag (Resolutie van Den Haag - november 1976) om op 1 januari 1977 een exclusieve economische zone (EEZ) van 200 mijl in te stellen in het noordelijk deel van de Atlantische Oceaan - zie *figuur 1. (30)* In de Middellandse Zee werden geen 200-mijlszones ingevoerd. Het verlies aan visgronden in de wateren van derde landen was voor sommige Lid-Statens enorm. Dit, samen met het toenemende probleem van de overbevissing, leidde tot het **instandhoudingsbeleid** van de E.G.

Ook was er behoefte aan een gemeenschappelijk extern beleid dat de betrekkingen met derde landen en internationale organisaties regelde ten einde de wederzijdse visserijmogelijkheden vast te leggen. Aldus komen we tot de 4 pijlers van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid.

1.2.1. Het instandhoudingsbeleid.

Sinds januari 1983 kent de E.G. een conserveringsbeleid dat vastgelegd werd in de "basisverordening" voor het beleid inzake het beheer en de instandhouding van de visbestanden in de wateren van de gemeenschap: **Verordening (EEG) nr. 170/83 van de Raad van 25 januari 1983**. Zoals hierin voorzien, werd door de Commissie vóór 31 december 1991 verslag uitgebracht aan de Raad en het Parlement over het GVB (2). Op basis van deze evaluatie werden de "nieuwe spelregels" voor de visserijsector voor de periode 1993-2002 vastgelegd in **Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 23 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur**. Het huidige systeem moet vóór 31 december 2001 geëvalueerd worden en blijft uiterlijk tot 31 december 2002 van kracht.

Figuur 1: DE EXCLUSIEVE ECONOMISCHE ZONE (EEZ) IN HET NOORDELIJK DEEL VAN DE ATLANTISCHE OCEAAN (situatie vòòr toetreding van Spanje en Portugal) (WISE, M. 1984, p. 171) (30)

1.2.1.1. Gelijke toegang. (2)(15)

De zes oorspronkelijke Lid-Staten kwamen het principe van "vrije toegang" tot elkaars wateren overeen vooraleer de moeizame toetredingsonderhandelingen in 1971 met Groot-Brittannië, Ierland, Denemarken en Noorwegen begonnen. In de uiteindelijke toetredingsacte van 1972 legden Groot-Brittannië, Denemarken, Ierland en de Zes (Noorwegen had ondertussen afgehaakt op basis van een intern referendum) de basisbeginselen vast voor een GVB.

Als overgangsmaatregel werden hierin afwijkingen op het principe van de vrije toegang opgenomen. Deze werden ingevoerd in de artikelen 6 en 7 van Verordening (EEG) nr. 170/83 en, na evaluatie, overgenomen in de artikelen 6 en 7 van de nu geldende basisverordening 3760/92 van de Raad:

- de gemeenschappelijke visserijzone van 200 mijl staat open voor alle vissers van de Gemeenschap. Alle Lid-Staten mogen een 12-mijlszone rond hun kust (de zgn. "territoriale wateren") voorbehouden aan hun eigen vissers of vissers van andere Lid-Staten die "historische rechten" bezitten op basis van traditionele visserijactiviteiten. (bijlage I bij Verordening 3760/92),
- Art. 7 voorziet een beperking van de visserij-inspanning in gebieden gedefinieerd als kwetsbaar gebied voor soorten die in die gebieden als "biologisch kwetsbaar als gevolg van de wijze van bevissing" zijn bestempeld. Hierop mag slechts worden gevestigd in het kader van een vergunningsstelsel dat door de Commissie wordt beheerd. (bijlage II bij Verordening 3760/92).

Deze documenten worden weergegeven in *bijlage 1*.

Tenzij ondertussen anders wordt overeengekomen, geldt vanaf 2003 het principe van de vrije toegang tot de communautaire wateren. Ook de in de Toetredingsacte van Spanje en Portugal vastgestelde regeling waarbij een beperkt aantal Spaanse en Portugese vaartuigen volgens een licentiesysteem toegang hebben tot bepaalde visserijzones, loopt af op 31 december 2002. (De aanpassingen aan Verordening (EEG) nr. 170/83, vastgelegd in Verordening (EEG) nr. 3760/92 worden van kracht op 1 januari 1996). De Gemeenschap zal dus geconfronteerd worden met een nieuwe situatie wat betreft de toegang van de vissersvloeden van deze twee Lid-Staten tot alle wateren van de Gemeenschap.

1.2.1.2. Kwantitatieve instandhoudingsmaatregelen : TAC en quota. (2)(14) (15)(16)(17)

In beginsel kan de visserijinspanning worden beperkt zowel aan de input als aan de output. De Commissie heeft in eerste instantie gekozen voor de limitering van de output namelijk een beperking van de totale toegelaten vangsthoeveelheid van een bepaald bestand in een welbepaald gebied, beter gekend als de "**TOTAL ALLOWABLE CATCH**" (**TAC**) en een verdeling daarvan over de Lid-Staten in de vorm van **nationale quota**.

Deze TAC's worden tot op heden jaarlijks door de Raad van Visserijministers vastgelegd op basis van de wetenschappelijke adviezen van het Wetenschappelijk en Technisch Comité voor de zeevisserij die zich op hun beurt baseren op de "International Council for Exploration of the Sea" (ICES) en de "North Atlantic Fisheries Organisation" (NAFO).

Op 25 januari 1983 werd het model voor het beheer van de visserijinspanning, gebaseerd op de TAC en quota, vastgelegd in **Verordening (EEG) nr.170/83**. In de meeste gevallen wordt een TAC verdeeld in nationale quota op grond van de verdeelsleutel die in mei 1980 werd aangenomen door de Raad en vastgelegd werd in diezelfde Verordening.

De verdeling is gebaseerd op volgende criteria :

- de traditionele visserijactiviteit van de Lid-Staat, bepaald op basis van de gemiddelde vangsten in de referentieperiode 1973-1978;
- de bijzondere behoeften van de gebieden die sterk afhankelijk zijn van de visserij ("Haagse preferenties");
- verloren gegane vangstmogelijkheden in de wateren van derde landen door de invoering van exclusieve economische 200-mijlszones.

De verdeelsleutel en de wijze waarop deze tot stand is gekomen staan bekend als het beginsel van de "relatieve stabiliteit": een vast percentage per bestand voor elke Lid-Staat.

Het "TAC- en quotasysteem" is dus naast een beheerssysteem ook een verdeelmechanisme tussen de Lid-Staten. Wanneer TAC's niet worden verdeeld, is de visserij voor alle Lid-Staten opengesteld totdat de aangegeven hoeveelheid is opgevist. Elke Lid-Staat heeft de mogelijkheid de hem toegekende quota geheel of gedeeltelijk te ruilen met andere Lid-Staten.

In *bijlage 2* wordt bij wijze van voorbeeld een overzicht gegeven van de Belgische quota '93 en de quota '94 zoals beslist door de Raad in december 1993 en de reeds doorgevoerde ruil met andere Lid-Staten.

De verdeling van 1983 betrof vanzelfsprekend slechts de toenmalige Lid-Staten. Bij de toetreding van Spanje en Portugal in 1986 werd besloten in de Middellandse Zee geen TAC-en quotasysteem in te voeren. Spanje en Portugal hebben een aantal aspecten van de toepassing van het beginsel van de relatieve stabiliteit betwist en hebben beroep aangetekend bij het Hof van Justitie. Deze zaken zijn nog in behandeling.

Dit is echter niet de enige kritiek op het in 1983 vastgelegde TAC- en quotasysteem. Samenvattend komen bij evaluatie van het oorspronkelijke systeem, volgende zaken naar voor:

- betwisting van het gebruik van monospeciesmodellen door de ICES-biologen om de grootte en de evolutie van de visbestanden te voorspellen. Hierbij wordt geen rekening gehouden met de interactie tussen de soorten;
- twijfel omtrent het feitenmateriaal waarop de biologen zich steunen (theorie en praktijk lopen soms ver uiteen);
- TAC en quota houden te weinig rekening met de economische en sociale gevolgen die deze kunnen meebrengen;
- de visserijsector zelf wordt niet betrokken bij het besluitvormingsproces terzake. Hierdoor kan er niet gewezen worden op mogelijke praktische belemmeringen en is de motivatie om de beslissingen te volgen eerder gering; (10)
- vaststelling van jaarlijkse TAC en quota biedt geen oplossing voor het systematisch overschrijden ervan, noch voor het systematisch niet opvissen van de quota;
- in het systeem, vastgelegd in 1983, is niemand persoonlijk verantwoordelijk voor de overschrijding van de algemene quota.

Met al deze zaken werd rekening gehouden bij de evaluatie van het oorspronkelijke beheerssysteem van de visserij (2) die leidde tot de nieuwe **Verordening (EEG) nr. 3760/92** ter vervanging van Verordening (EEG) nr. 170/83.

Hierin worden een aantal mogelijkheden voorzien tot aanpassing van het TAC- en quotasysteem zoals:

- het gebruik van meerjaren - TAC's en multispeciesmodellen;
- invoering van een communautair stelsel van visvergunningen (van kracht vanaf 1 januari 1995);
- de mogelijkheid om de visserijinspanning te beperken;

Bovendien zal ook rekening worden gehouden met de economische consequenties van de toestand van de bestanden.

1.2.1.3. Kwalitatieve of technische instandhoudingsmaatregelen (2)(14)(15) (16)

Op grond van Verordening (EEG) nr. 170/83 zijn technische maatregelen vastgelegd met het oog op de bescherming van de levende rijkdommen van de zee enerzijds en een evenwichtige exploitatie van de visbestanden anderzijds. Zij hebben o.m. betrekking op de toegestane maaswijdten, bijvangstpercentages, minimummaten, het vissen in bepaalde gebieden of perioden, of met bepaalde soorten vistuig.

Deze maatregelen werden vastgelegd in **Verordening (EEG) nr. 3094/86 van de Raad van 7 oktober 1986 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden**, laatst gewijzigd door Verordening (EEG) nr.3034/92.

Eén van de belangrijkste bekommernissen hierbij is het beperken van de grote hoeveelheden ongewenste bijvangst die overboord worden gezet en een onaanvaardbare verspilling betekenen in alle takken van de visserij. De oorzaak ligt hier niet enkel bij de conserveringsmaatregelen (teruggooi van vis waarvoor men geen quota meer heeft of die men omwille van technische beperkingen niet mag aanvoeren): een visser gooit ook de vis terug die hij niet op economische wijze kan aanvoeren. Het gaat hier dus duidelijk om een probleem van de beperkte selectiviteit van de visserij.

1.2.1.4. Handhavingsmaatregelen of controlemaatregelen. (2)(3)(10)(14)(15)

Aanvankelijk was het doel van de communautaire controle op de visserij-activiteit, ervoor te zorgen dat de Lid-Staten de wetgeving voor de instandhouding van de visbestanden, met name wat betreft de naleving van de quota, de technische bepalingen en de bijzondere regelingen, correct en zonder te discrimineren toepassen. In artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 170/83 is bepaald dat controlemaatregelen zullen worden vastgesteld niet alleen om toe te zien op de naleving van de bij deze verordening vastgelegde maatregelen, maar ook op de naleving van alle maatregelen die worden genomen voor de uitvoering van deze verordening.

De basisverordening voor de controle, die op 2 juni 1982 door de Raad werd vastgesteld en later gecodificeerd werd bij **Verordening (EEG) nr. 2241/87 van de Raad van 23 juli 1987**:

- Heeft als principe dat elke Lid-Staat als eerste verantwoordelijk is voor de controle van alle vissersvaartuigen, inclusief die van derde landen, in zijn maritieme wateren en op zijn grondgebied. De Lid-Staten moeten daarbij hun controleactiviteiten coördineren. De controle mag niet discriminerend zijn en mag de normale visserijactiviteit niet storen. Onder bepaalde voorwaarden helpt de Gemeenschap de Lid-Staten bij de financiering.
- Geeft de Commissie de bevoegdheid om toezicht uit te oefenen op de door de nationale autoriteiten uitgevoerde controles.
- Geeft de Commissie het recht de Lid-Staten te verzoeken haar alle informatie over de toepassing van de verordening te verstrekken en, indien onregelmatigheden zijn gepleegd, een onderzoek onder toezicht van de Commissie te laten instellen.
- Omvat de verplichting voor de vissers om de visserijzone en de omvang van hun vangsten te registreren in een communautair logboek en nauwkeurig aangifte te doen van de aangelande hoeveelheden ten einde toezicht te kunnen houden op het gebruik van de TAC's en de quota, ongeacht de plaats van de vangst. Elke Lid-Staat zorgt voor de registratie van de aanvoer van alle vangsten uit een aan een TAC en quotum onderworpen bestand of groep bestanden en bezorgt maandelijks deze gegevens aan de Commissie.

De Lid-Staten zijn verplicht de visserij te sluiten zodra het quotum voor de betrokken vissoort is bereikt. De Commissie bekrachtigt deze beslissing met een verordening zodat de andere Lid-Staten het recht hebben de naleving van dat vangstverbod te controleren.

Hoewel het principe van de subsidiariteit, d.w.z. de decentralisatie naar de Lid-Staten, behouden is, zijn de controlebevoegdheden van de Commissie geleidelijk aan vergroot, met name doordat zij de visserij op basis van haar eigen gegevens mag sluiten. Voor Lid-Staten die nadeel lijden bij de sluiting van een bepaalde TAC omwille van overschrijding van het quotum door een andere Lid-Staat bestaat een procedure ter compensatie van de geleden schade. Deze wordt uitgevoerd door de Commissie.

Sinds 1988 wordt door de Gemeenschap deelgenomen aan een internationaal inspectieprogramma in het gereguleerde gebied van de NAFO. De door de Commissie benoemde inspecteurs (communautaire of nationale inspecteurs) controleren in die wateren de vaartuigen van de Gemeenschap, dit om na te gaan of zij zich houden aan de regels van de NAFO en de specifieke voorschriften van de Gemeenschap.

Ook het controle-onderdeel van het instandhoudingsbeleid werd uitvoerig geëvalueerd en opgenomen in het Verslag 1991 van de Commissie aan de Raad en het Parlement over het Gemeenschappelijk Visserijbeleid (2). De Commissie publiceerde in maart 1992 een uitvoerig controlerapport over de uitvoering van het GVB (1). Hierin wordt de situatie per Lid-Staat geanalyseerd en wordt een overzicht gemaakt van de tekortkomingen.

Men komt o.a. tot de vaststelling dat de TAC's en quota slechts in zeer beperkte mate worden nageleefd. De ramingen van de feitelijke vangsten door de wetenschappelijke werkgroepen, los van de officiële cijfers laten verschillen zien die kunnen oplopen tot 60% en dit in alle sectoren.

Samenvattend stelt men dat de controle op de toepassing van de vastgestelde maatregelen op de volgende gebieden zeer onvoldoende is geweest:

- coördinatie van de controle door de nationale inspectie en het vervolgingsbeleid in de Lid-Staten (over het algemeen te weinig controlemiddelen en onvoldoende strenge sancties);
- controle op de naleving van de technische instandhoudingsmaatregelen;
- controle op de aangevoerde hoeveelheden en de naar de verkooppunten vervoerde hoeveelheden;
- mededeling van de gegevens;
- personele en materiële middelen voor de controle op zee;
- autonomie van de inspecteurs van de Commissie;
- ontbreken van een totaalaanpak voor de controle in het kader van het GVB.

De efficiëntie van de controleregeling blijkt dus zeer klein en de sancties t.o.v. de Lid-Staten vrijwel nihil.

Met deze overwegingen als leidraad werd de nieuwe controleverordening opgesteld: **Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid** werd van kracht op 1 januari 1994 en wacht momenteel op nationale uitwerking door de Lid-Staten. Daar deze verordening van belang is in het kader van dit werk, wordt zij bijgevoegd in *bijlage 3*.

Er werden een aantal belangrijke wijzigingen aangebracht die als volgt kunnen worden samengevat :

- de communautaire controle wordt uitgebreid tot alle onderdelen van het GVB, dus zowel de instandhoudingsmaatregelen, de structuurmaatregelen als de maatregelen inzake de gemeenschappelijke marktordening vallen onder deze verordening;
- de controle behelst niet enkel de communautaire wateren maar is eveneens van toepassing op de communautaire vissersvaartuigen die vissen in de wateren van derde landen of op volle zee;
- de mogelijkheid voor permanente positiebepaling door installatie van een grond- of satellietstelsel dat gebruikmaakt van satellietcommunicatie voor gegevenstransmissie wordt voorzien. (7) Hiertoe worden proefprojecten voorzien in de Lid-Staten om het gebruik van systemen voor automatische positieregistratie te evalueren en aldus een beslissing in dit verband door de Raad vóór 1 januari 1996 mogelijk te maken;
- de bepalingen inzake registratie van de vangsten (logboek, aangifte van aanvoer, verkoop of overlading) kunnen ook van toepassing worden verklaard op bestanden waarvoor geen TAC of quotum is vastgesteld;
- de bepalingen inzake registratie van de vangsten worden verstrengd in het bijzonder wat betreft de kleine vaartuigen en de kustvisserij;
- er wordt een meldingsplicht ingevoerd voor vaartuigen die gebruik wensen te maken van de aanvoerplaatsen van een andere Lid-Staat dan die waarvan zij de vlag voeren;
- invoering van een verkoopdocument, verplicht bij de bevoegde instanties in te dienen bij verkoop buiten de erkende visafslagen;
- invoering van een transportdocument waarin o.m. de oorsprong van de produkten moet vermeld worden en verplichte controles hierop;
- de Raad kan op voorstel van de Commissie met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluiten om een één-netregel of ander bijzondere voorschriften inzake gebruik van netten van verschillende maaswijdte te verplichten bij bepaalde vormen van visserij;
- de Commissie kan besluiten communautaire inspectie te verrichten zonder voorafgaande kennisgeving;
- er worden bepalingen vastgelegd i.v.m. sancties in geval van niet-naleving van de regelingen van het GVB.

1.2.1.5. Samenvatting.

Het instandhoudingsbeleid dat in 1983 werd vastgelegd als beheersinstrument van de visbestanden in de communautaire wateren omvat bepalingen i.v.m. de toegang tot de wateren en de bestanden, een beheerssysteem en verdelingsmechanisme van die bestanden onder de vorm van totale toegestane vangsten en de verdeling ervan onder de Lid-Staten, een complex geheel van technische maatregelen en controlemaatregelen op het geheel van deze regelingen. Zoals voorzien, werd dit beleid grondig geëvalueerd en op grond hiervan aangepast.

Het vernieuwde conserveringsbeleid dat recent van kracht werd, behoudt de geldende toegangsmaatregelen maar voorziet belangrijke aanpassingen op gebied van TAC en quota, technische maatregelen en niet in het minst op het vlak van nationale en communautaire controle. Deze controlemaatregelen worden bovendien ook uitgebreid tot de andere domeinen van GVB die hierna besproken worden.

De komende 10 jaar zullen uitwijzen of deze aanpassingen op voldoende wijze de zwakke punten van de oorspronkelijke aanpak kunnen wegwerken.

1.2.2. Het structuurbeleid. (2)(4)(5)(14)(15)(16)(18)

De modernisering van de vloot na WOII en het invoeren van de 200-mijlszones door derde landen leidden niet alleen tot overbevissing maar hadden ook een aanzienlijke overcapaciteit van de communautaire vloot tot gevolg. Het herstel van het evenwicht tussen de capaciteit van de vloot en de omvang van de visbestanden is één van de grootste uitdagingen van het GVB en leidde tot een complex van ingewikkelde verordeningen en voorschriften.

Het structuurbeleid tracht binnen de gegeven vangstmogelijkheden op lange termijn een sector met economisch levensvatbare bedrijven te creëren en heeft momenteel betrekking op de aanvoersector, de aquicultuur en de verwerkende industrie.

De **meerjarige oriëntatieprogramma's (MOP's)** die door de Lid-Staten in dit kader worden opgesteld, vormen de spil van het communautaire structuurbeleid. Enerzijds moeten zij het kader aangeven waarin de communautaire en nationale steun moet gebeuren. Anderzijds moeten ze een leidraad zijn voor de ondernemers zodat hun investeringen beantwoorden aan de economische en sociale doelstellingen van de Gemeenschap en aan de beschikbare visbestanden.

Sinds het in werking treden van de eerste structuurverordening in 1971 werd steun aan de sector verleend in het kader van de Structuurfondsen (E.O.G.F.L., E.S.F. en E.F.R.).

In **Verordening (EEG) nr. 2052/88 van de Raad van 24 juni 1988** worden de taken van deze Fondsen met structurele strekking, hun doeltreffendheid, hun onderlinge coördinatie en de coördinatie met de EIB en andere bestaande financieringsinstrumenten vastgelegd. Hierin wordt bepaald dat deze moeten bijdragen tot de verwezenlijking van **vijf prioritaire doelstellingen** :

1. Het bevorderen van de ontwikkeling en de structurele aanpassing van regio's met een ontwikkelingsachterstand.
2. Het omschakelen van regio's, grensregio's of deelregio's (met inbegrip van werkgelegenheidsgebieden en stedelijke gemeenschappen) die zwaar door de achteruitgang van de industrie worden getroffen.
3. Het bestrijden van langdurige werkloosheid.
4. Het vergemakkelijken van de inschakeling van jongeren in het arbeidsproces.
5. Met het oog op de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid:
 - a) het bespoedigen van de aanpassing van de landbouwstructuren;
 - b) het bevorderen van de ontwikkeling van het platteland.

De maatregelen voor de aanpassing van de visserijstructuur in het kader van de herziening van het gemeenschappelijk visserijbeleid vallen onder *doelstelling 5 a*).

In dezelfde verordening wordt de taakverdeling van de structuurfondsen bij de verwezenlijking van de doelstellingen weergegeven. Op 20 juli 1993 keurde de Raad echter de oprichting goed van **het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV) (Verordening (EEG) nr. 2080/93)** ten einde één enkel instrument te hebben voor de financiering van de structurele maatregelen in de visserijsector.

Verordening 2052/88 werd aldus gewijzigd door **Verordening (EEG) nr. 2081/93 van de Raad van 20 juli 1993** waarin het FIOV de verwezenlijking van doelstelling 5a krijgt toegewezen.

In 1986 zijn alle structuurmaatregelen voor de vissersvloot en de aquicultuur samengebracht in één enkele verordening, nl. **Verordening 4028/86 van de Raad van 18 december 1986, zoals gewijzigd**.

De **aquicultuur**, het kweken van vis, schaal- en schelpdieren heeft in de Gemeenschap een aandeel van 17% in de waarde van de in de EG aangevoerde visserijproducten. De Gemeenschap steunt de visteelt in het kader van haar structuurbeleid om de voorziening van de markt van de Gemeenschap en de handelsbalans voor visserijproducten te

verbeteren. Bovendien draagt de aquicultuur aanzienlijk bij tot regionale economische ontwikkeling in gebieden met slechts geringe mogelijkheden voor andere producten of economische activiteiten. Voor België is de aquicultuur nog altijd weinig belangrijk.

Wat de **aanvoersector** betreft, werd van meetaf aan duidelijk gesteld dat moet worden gestreefd naar een vloot waarvan de omvang in overeenstemming is met de reële vangstmogelijkheden. Bij de goedkeuring van de MOP's voor de periodes 1983-1986 en 1987-1991 werd dan ook rekening gehouden met de verminderde vangstmogelijkheden in de Gemeenschap; toch is de totale vangstcapaciteit in deze periodes nog toegenomen.

Een evaluatie werd opgenomen in het Verslag 1991 van de Commissie aan de Raad en het Parlement over het Gemeenschappelijk Visserijbeleid(2) dat moest toelaten het beleid voor de komende jaren aan te passen. De belangrijkste inhoudelijke onvolkomenheden van de programma's 1984-1986 en 1987-1991 werden als volgt samengevat :

- een onbevredigende indeling van de vloot in categorieën volgens vissoort, visserijzone en -methode;
- toezicht op de vloot aan de hand van een gering aantal parameters die uitsluitend betrekking hebben op de materiële capaciteit, zonder rekening te houden met andere parameters en met de activiteit van de vloot (visserijinspanning);
- de streefcijfers op korte en op lange termijn zijn niet gebaseerd op de werkelijke situatie van bepaalde bestanden;
- het ontbreken van statistische gegevens en ondoeltreffendheid van de maatregelen om de capaciteit en de visserij-inspanning te controleren. (*o.a. geen eenduidigheid over de bepaling van tonnenmaat en motorvermogen*);
- de programma's zijn niet bindend.

Inzake het MOP voor de aanvoersector werd 1992 als een overgangsjaar beschouwd en werden de doelstellingen vastgesteld in een als overgangsmaatregel geldend oriëntatieprogramma.

De bepalingen in art. 11 van de nieuwe basisverordening (**Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad** tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur) wijzen erop dat voor elke visserijactiviteit of groep visserijactiviteiten de doelstellingen en de wijze van uitvoering van de herstructurering van de communautaire vissersvloot moeten worden vastgesteld. Bovendien heeft de Raad op basis van het lage peil van de toegankelijke bestanden besloten dat de visserijinspanning van de diverse segmenten van de vloten van de Gemeenschap "dient te worden beperkt volgens een op coördinatie tussen- en evenwichtige spreiding over de Lid-Statens gebaseerde-, maar ook naar visserijtak gedifferentieerde programmering."

Op basis van deze vaststelling werden de MOP's voor de periode 1993-1996 op 21

december 1992 vastgelegd in de beschikkingen van de Commissie. De beschikking van de Raad van 20 december 1993 bepaalt dat uiterlijk op 31 december 1996 de visserij-inspanning van de vloot van elke Lid-Staat t.o.v. de doelstellingen per 31 december 1991 die zijn vastgesteld in het als overgangsmaatregel geldend oriëntatieprogramma met de volgende percentages moeten zijn verminderd:

- 20% voor vaartuigen die met de bodemtrawl op demersale bestanden vissen;
- 15% voor boomtrawlers en met de kor vissende vaartuigen die op bentische bestanden vissen;
- 0% (geen toeneming) voor de overige vlootsegmenten.

Zoals verder besproken wordt, heeft België hierop een uitzondering verkregen in 1993.

Evenals bij de MOP's, waren er ook tekortkomingen bij de uitvoering van de structuurmaatregelen (experimentele visserij, verlegging van de visserij, tijdelijke samenwerkingsverbanden, nieuwbouw, modernisering en aanpassing van vaartuigen) (2).

De maatregelen voor vernieuwing van de vissersvloot (nieuwbouw van schepen) waren wel verenigbaar met de doelstelling, maar omvatten geen waarborgen dat zij met het structuurbeleid in overeenstemming zouden zijn. Bovendien is bij de modernisering van de vissersvloot, via de voorwaarden voor bijstandsverlening weliswaar een verhoging van tonnage en motorvermogen voorkomen, maar niet een verhoging van de visserij-inspanning; de nieuwe techniek heeft naast een verbetering van de arbeidsomstandigheden, de veiligheid en de kwaliteit van de produkten ook de overcapaciteit nog vergroot.

Wegens het lage bedrag van de premies voor het tijdelijk en definitief uit bedrijf nemen van vissersvaartuigen (capaciteitsaanpassing) kenden deze slechts weinig succes en door de onduidelijke formulering bleef ook het effect van de maatregelen voor de ontwikkeling van nieuwe visserijactiviteiten onder de verwachtingen.

Wat **verwerking en afzet van visserijprodukten** betreft, kan gesteld worden dat een goede commerciële infrastructuur en rendabele visverwerkende industrie onontbeerlijk zijn om de vangsten op economische wijze te kunnen afzetten. Anderzijds kunnen afzet, groothandel en industrie slechts overleven bij een stabiele en op haar behoeften afgestemde aanvoer (2)(18).

De steun voor de verwerkende sector werd van 1977 tot 1989 hoofdzakelijk verleend in het kader van **Verordening (EEG) nr. 355/77 van de Raad van 15 februari 1977 inzake een gemeenschappelijke actie ter verbetering van de voorwaarden inzake verwerking en afzet van landbouw- en visserijprodukten**. Deze Verordening was op twee vlakken ontoereikend: enerzijds waren de beschikbare financiële middelen te gering en

anderzijds waren de selectiecriteria te sterk georiënteerd op de afzet- en verwerkingsmogelijkheden voor de vangsten van vaartuigen uit de Gemeenschap zelf, wat een voortzetting was van de traditionele aanpak uit de landbouwsector.

Verordening (EEG) nr. 4042/89 van de Raad van 19 december 1989 betreffende de verbetering van de voorwaarden inzake verwerking en afzet van visserij- en aquicultuurprodukten werd ingepast in de hervorming van de structuurfondsen (Verordening (EEG) nr. 2052/88) en bevat volgende aanpassingen:

- ruimere financiële middelen (bijna tweemaal zoveel als op de vorige begroting);
- er wordt meer rekening gehouden met de totaliteit van de factoren die bepalend zijn voor de ontwikkeling van de bedrijven op het gebied van afzet en verwerking en daarom ook met de te geringe aanvoer in de Gemeenschap;
- er wordt meer ingespeeld op de behoefte aan modernisering en technische vernieuwing in het klein- en middenbedrijf, waarbij vooral wordt gestreefd naar kwaliteitsverbetering en grotere hygiëne bij de productie;

Op 21 december 1993 werd in de Ministerraad voor visserij te Brussel **Verordening (EG) nr. 3699/93 aangenomen tot vaststelling van de criteria en voorwaarden voor de structurele bijstand van de Gemeenschap in de sector visserij/aquacultuur en verwerking/afzet van de produkten daarvan.**

De belangrijkste punten kunnen als volgt worden samengevat:

- 1) De verordeningen 4028/86 en 4042/89 worden ingetrokken en vervangen door één enkel structuurinstrument. De structuuractiviteiten waarvoor het FIOV bijstand kan verlenen worden gedefinieerd: aanpassing van de visserijinspanning; heroriëntering van de visserijactiviteiten; vernieuwing en modernisering van de vissersvloot; investeringen in aquicultuur, inrichting van mariene zones langs de kusten, uitrusting van de vishavens en de verwerking en afzet; verkoopsbevordering en zoeken van nieuwe afzetmogelijkheden; door het bedrijfsleven gevoerde acties en tijdelijke stillegging van activiteiten.
- 2) Elke Lid-Staat dient voor een programmeringsperiode van 6 jaar een sectorplan en bijstandsaanvraag in. De Commissie beoordeelt deze sectorplannen t.o.v. de taak van het FIOV (Verordening 2080/93) en t.o.v. het beleid (Verordening 2052/88).
- 3) De maximale participatiepercentages voor structurele acties door de Gemeenschap voor de diverse doelstellingen werden vastgelegd. De financiering kan gebeuren binnen bepaalde grenzen door de Europese Gemeenschap, het totaal van de overheidsparticipaties van de Lid-Staat of de particuliere begunstigde.

- 4) De structurele acties worden onderverdeeld in 3 categorieën:
- aanpassing van de visserij waarbij de bedragen gebaseerd zijn op maximum bedragen volgens BT (bruto tonnenmaat) van het vaartuig (slooppremies, gemengde vennootschappen, definitieve overbrenging, andere doeleinden dan de visserij, nieuwbouw, modernisering en oprichting van gemengde vennootschappen);
 - maatregelen die aanzien worden als een inkomstenderving waarbij de premies worden uitgedrukt in maximumbedragen volgens BT (tijdelijke stillegging en tijdelijke samenwerkingsverbanden);
 - steun aan investeringen waarvan de werkelijke kosten betoelaagd worden (aquicultuur, mariene zones, uitrusting van vissershavens, verwerking en afzet van produkten, verkoopsbevordering en nieuwe afzetmogelijkheden en door het bedrijfsleven gevoerde acties).

Verder moet erop gewezen worden dat artikels 24 t.e.m. 27 van **Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993**, controle op de naleving van het structuurbeleid voorzien. Hiervoor moeten de nodige technische controles op de diverse maatregelen uitgevoerd worden en kunnen nadere regels vastgesteld worden voor o.m. de controle op het motorvermogen en de tonnage van de vissersvaartuigen.

1.2.3. Het marktbeleid. (2)(14)(15)(16)(17)

Het marktbeleid, het oudste onderdeel van het GVB, is qua opzet en juridische grondslag van een heel andere aard dan de andere onderdelen van het GVB ook al wordt nu voor een zo groot mogelijke samenhang van alle segmenten gepleit.

De beginselen van de Gemeenschappelijke Marktordening (GMO) die nog steeds gelden, werden voor het eerst vastgelegd in **Verordening (EEG) nr. 2142/70 van de Raad van 20 oktober 1970 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten**. De GMO regelt het functioneren van de markt in de Gemeenschap en het handelsverkeer met derde landen en is het onderdeel van het GVB dat het meest overeenkomt met het GLB. Het fundamentele verschil met het GLB betreft echter de consolidatie in 1962 van alle onderdelen van het gemeenschappelijk douanetarief die op visserijprodukten betrekking hadden. Door deze consolidatie in het kader van de GATT is de vrijheid van handelen van de Gemeenschap via de GMO aanzienlijk beperkt wat betreft de vaststelling van de marktregulerende mechanismen, zowel intern als ten aanzien van derde landen. Dit verklaart ook grotendeels waarom de GMO niet dezelfde ontsporingen heeft gekend als bepaalde sectoren van het landbouwbeleid en gebleven is bij de beginselen van de markteconomie.

De GMO heeft tot doel het handelsverkeer doorzichtig en homogeen te maken, de solidariteit tussen de producenten bij de afzet te versterken, het vrije verkeer van produkten te waarborgen en internationale concurrentie toe te laten met toepassing van de interne normen.

Door de invoering van de 200-mijlszones in 1977 leed de Gemeenschap een enorm verlies aan externe visgronden en moest het marktbeleid aangepast worden. In 1981 werden de vernieuwde basisprincipes voor een gemeenschappelijk marktbeleid vastgelegd in **Verordening (EEG) nr.3796/81 van de Raad van 29 december 1981**; de ermee gepaard gaande uitvoeringsverordeningen van de Commissie waren van kracht vanaf 1 januari 1983. Deze marktverordening onderging verschillende wijzigingen en aanpassingen niet in het minst door de toetreding in 1986 van Spanje en Portugal, en werd gecodificeerd tot **Verordening (EEG) nr. 3687/91 van de Raad van 28 november 1991**.

De complexiteit van de voorschriften en de onvolkomenheid bij de uitwerking ervan en de talrijke wijzigingen noopten eens te meer tot aanpassing en vervanging door de tot op heden geldende **marktverordening nr. 3759/92 van de Raad van 17 december 1992, zoals gewijzigd**.

De GMO voor de visserij wordt geregeld via het prijsbeleid, de gemeenschappelijke handelsnormen en de producentenorganisaties.

1.2.3.1. Het prijsbeleid.

Het prijsbeleid voor vis en visprodukten (hieronder wordt telkens verstaan de produkten van de visvangst en de aquicultuur) voorziet in een driedelig prijssysteem :

- De ministerraad bepaalt jaarlijks, op voorstel van de Commissie de **ORIENTATIEPRIJZEN** voor de belangrijkste vissoorten (vermeld in bijlage I, A, D en E en in bijlage II van Verordening 3759/92) op basis van het gemiddelde van de prijzen van de laatste 3 jaar en rekening houdend met de vooruitzichten van de produktie en de vraag.
- Voor elk van de in bovenvermelde bijlage I, A en D, genoemde produkten wordt een **COMMUNAUTAIRE OPHOUDPRIJS** vastgesteld die ligt tussen 70% en 90% van de oriëntatieprijs. Deze ophoudprijs is een minimumprijs en wordt door de Commissie vastgelegd. Voor de produkten vermeld in bijlage VI van Verordening (EEG) nr. 3759/92 (dit zijn produkten toegevoegd bij de toetreding van Spanje en Portugal) kunnen de producentenorganisaties vóór het begin van het visseizoen een **AUTONOME OPHOUDPRIJS** vastleggen. Deze mag niet hoger zijn dan 80% van het gewogen gemiddelde van de prijs tijdens de drie voorgaande visseizoenen. De

producentenorganisaties kunnen dus voor deze produkten de minimumprijs bepalen (voor de communautaire ophoudprijs is er 10% tolerantie) waaronder zij de produkten uit de markt voor menselijke consumptie nemen. Deze produkten worden meestal verwerkt tot vismeel.

Voor de in bijlage I, A en D vermelde produkten kunnen de Lid-Staten aan de producentenorganisaties een financiële vergoeding toekennen voor zover de ophoudprijsregeling gerespecteerd wordt, de produkten onttrokken worden aan de markt voor menselijke consumptie en de produkten voldoen aan de gemeenschappelijk handelsnormen (zie verder). De vergoeding van deze "opvangvis" gebeurt volgens een degressief systeem dat voor het eerst ingevoerd werd in 1981 (Verordening 3796/81): de vergoeding daalt naarmate de uit de markt genomen hoeveelheid stijgt, dit om de producent te stimuleren rekening te houden met de vraag waarop hij zijn aanbod afstemt.

Voor de in bijlage VI vernoemde produkten verlenen de Lid-Staten een forfaitaire steun aan de producentenorganisaties die een autonome ophoudprijs bepalen, voor produkten die voldoen aan dezelfde voorwaarden als hierboven vermeld.

Daarnaast kunnen ook andere vormen van steun toegekend worden zoals steun voor verkoopuitstel of particuliere opslag, dit telkens binnen bepaalde strikte voorwaarden. Art. 25 lid 2 van Verordening (EEG) nr. 3759/92 vermeldt bovendien dat financiering slechts kan gebeuren voor hoeveelheden die gevangen zijn binnen de grenzen van het totale vangstvolume (TAC en quota).

- Daarnaast legt de Gemeenschap ook een **REFERENTIEPRIJS** vast. Deze heeft in de visserijsector slechts een indicatieve waarde ten aanzien van de invoer vanuit derde landen. In de regel kan er beneden de referentieprijs ingevoerd worden. Enkel in crisissituaties en in de gevallen waar men aanspraak maakt op preferentiële invoer via tariefconcessies binnen bepaalde contingenten of gedeeltelijk schorsingen, wordt de invoer van gevoelige produkten afhankelijk gemaakt van het naleven van de referentieprijs. Samen met een systeem van heffingen heeft dit tot doel de gemeenschappelijke markt te beschermen tegen verstoringen van de wereldmarkt (dumping).

1.2.3.2. Gemeenschappelijke handelsnormen.

De gemeenschappelijke handelsnormen zijn een belangrijke factor bij de prijsvorming van visprodukten. Zij werden voor het eerst vastgelegd in de **Verordeningen (EEG) nr. 103/76 en nr. 104/76** die meerdere malen gewijzigd werden. Zij hebben betrekking op de indeling naar kwaliteits-, grootte- of gewichtsklassen, de verpakking, de aanbiedingsvorm en de etikettering. De oriëntatie- en ophoudprijzen variëren naargelang de produktklassen en communautaire steun voor produkten onttrokken aan de markt wordt enkel toegekend voor produkten die voldoen aan de gemeenschappelijke handelsnormen.

1.2.3.3. Producentenorganisaties. (15)

De producentenorganisaties spelen een centrale rol bij de uitwerking van het Gemeenschappelijk marktbeleid. Een producentenorganisatie (PO) wordt opgericht op initiatief van haar leden en behartigt de belangen van deze leden. Opdat ze zou erkend worden door de Gemeenschap, moet een PO aan bepaalde voorwaarden voldoen.

Het aantal opgericht PO's is sterk verschillend van Lid-Staat tot Lid-Staat en ook hun belang varieert sterk. De reders zijn niet verplicht om zich bij een PO aan te sluiten hoewel de Commissie hier sterk op aandringt. Artikel 7 van Verordening (EEG) nr. 3759/92 voorziet de mogelijkheid om steun te verlenen aan PO's opgericht na 1 januari 1993.

Een PO staat o.a. in voor de uitvoering van de handelsnormen en het respecteren van de ophoudprijzen, het denatureren van de opgehouden produkten en de uitbetaling van de financiële compensaties aan de betrokken reders.

1.2.3.4. Samenvatting.

Het marktbeleid, het oudste onderdeel van het GVB en het onderdeel dat het meest lijkt op het GLB, regelt de interne markt voor vis en visprodukten en het handelsverkeer met derde landen. De voornaamste werkingsmechanismen hierbij zijn het prijsbeleid en de gemeenschappelijke handelsnormen. De producentenorganisaties hebben bij de uitvoering een centrale rol alhoewel hun aantal en belang sterk varieert tussen de Lid-Staten.

De meest recente marktverordening (3759/92) integreert het marktbeleid verder in het GVB en de nieuwe controleverordening 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 omvat eveneens de controle op de bepalingen van de GMO.

1.2.4. Het externe beleid. (14)(15)(16)

Door de ontwikkeling van het nieuw VN-zeerecht tot instelling van 200-mijlszones ontstond midden de jaren '70 de behoefte aan een extern visserijbeleid. Daar de Gemeenschap als geheel een veel sterkere positie kon innemen in de onderhandelingen over wederzijdse toegang tot de EEZ met derde landen werd in 1976 deze bevoegdheid overgedragen aan de Gemeenschap. Spanje en Portugal die sterk afhankelijk zijn van de overeenkomsten met derde landen, hadden bij hun toetreding in 1986 een groot aantal lopende bi- en multilaterale akkoorden. De verantwoordelijkheid voor de voortzetting en de uitbreiding ervan kwam vanaf 1986 bij de Commissie te liggen.

Er werden verschillende vormen van overeenkomsten gesloten.

1.2.4.1. Bilaterale visserijregelingen.

Er werden 3 types van bilaterale akkoorden afgesloten.

1. Wederzijdse visserijrechten (ruilen van vis tegen vis).

Dit soort akkoorden werd afgesloten met de Scandinavische landen. In ruil voor de verkregen vangstmogelijkheden in hun wateren krijgen de Noorse en Zweedse vissers en vissers van de Faröer-eilanden visserijrechten in de 200-mijlszone van de Gemeenschap. Deze niet-EG vissers zijn onderworpen aan dezelfde instandhoudings- en controlemaatregelen als de EG-vissers en vice-versa.

2. Visserijrechten tegen tariefconcessies.

Dergelijke akkoorden werden afgesloten met de Verenigde Staten (1977) en Canada (1981). In ruil voor visrechten zijn de Amerikaanse en Canadese vis en visproducten niet onderworpen aan douanetarieven bij hun invoer in de Gemeenschap. De overeenkomst met Canada liep af eind 1987 en werd sindsdien niet vernieuwd.

3. Visserijrechten tegen financiële compensatie.

Hieronder vallen o.m. de akkoorden met de 12 ACS-landen: (Mauretanië, Senegal, Gambia, Guinea Bissau, Guinea, Equatoriaal Guinea, Sao Tomé, Angola, Mozambique, Comoros, Madagascar en de Seychellen). Visserijrechten worden geruild tegen financiële bijdragen van de EG in buitenlandse projecten. Deze overeenkomsten worden voornamelijk geregeld via de Lomé-conventies die tussen de EG en 66 ACS-landen werden afgesloten.

1.2.4.2. Multilaterale visserijregelingen.

De wateren buiten de exclusieve economische 200-mijlszone zijn vrij toegankelijk voor alle staten en in principe is de visserij in volle zee vrij. Doch deze feitelijke vrijheid werd aan banden gelegd om het beheer en de instandhouding van de visbestanden te reglementeren. Hiertoe werden Internationale conferenties en instellingen in het leven geroepen waar de Gemeenschap als volwaardig lid aan deelneemt en de Lid-Staten vertegenwoordigt. Zo zijn er o.m. :

- NAFO : North Atlantic Fisheries Organisation.

Deze organisatie trad in werking op 1 januari 1977 en is de belangrijkste organisatie waarbij de EG als lid optreedt. Er is een gezamenlijk inspectieprogramma voor de internationale wateren in het noorden van de Atlantische Oceaan waaraan de EG meewerkt.

- NEAFC : North East Atlantic Fisheries Convention.

- De Organisatie voor de instandhouding van zalm in de Noord-Atlantische Oceaan.

- Het Verdrag inzake de instandhouding van de Antarctische mariene levende rijkdommen.

Tenslotte neemt de Gemeenschap deel als waarnemende partij bij de internationale walvisvaartcommissie en bij de visserijcommissies die afhankelijk zijn van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties **FAO**. Deze organisatie keurde op haar tweejaarlijkse conferentie in Rome op 23 november 1993 een ontwerp-akkoord goed voor een strengere controle op de visvangst in open zee.(8)

1.2.5. Besluit

De 6 oorspronkelijke Lid-Staten van de Europese Gemeenschap legden in het Verdrag van Rome in 1958 de grondslag van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid. De markt- en structuuraangelegenheden werden na verloop van tijd aangevuld met een instandhoudings- en extern beleid. Samen vormen zij de 4 pijlers van het GVB. Dit beleid evolueerde sterk o.a. door de toetreding van nieuwe Lid-Staten en de ontwikkelingen in het VN-zeerecht in het midden van de jaren zeventig.

Recent wordt getracht de verschillende beleidsonderdelen van het GVB beter op elkaar af te stemmen ten einde de moeilijkheden binnen de sector beter te kunnen opvangen.

Eén van de grootste uitdagingen betreft in elk geval het afstemmen van de vangstcapaciteit op de omvang en beschikbaarheid van de visbestanden. Dit vergt een functioneel en rationeel inzetten van alle beschikbare middelen en een maximale inspanning van alle Lid-Staten voor het behoud van een leefbare en rendabele sector.

Dit alles wordt des te belangrijker in het licht van de in werking treding van de Europese Economische Ruimte (EER) sinds 1 januari 1994 waarbij de EVA-landen vrije toegang krijgen tot de communautaire markt.

1.3. De huidige toestand van de Belgische zeevisserij.

1.3.1. Structuur en evolutie van de Belgische vissersvloot.

De Belgische vissersvloot kan onderverdeeld worden in een zeevisserijvloot en een Scheldevisserijvloot.(24)(4) Deze laatste omvat op heden nog slechts 15 vaartuigen die enkel de Schelde (en voor sommigen ook het Schelde estuarium) mogen bevissen. Zij worden hier verder buiten beschouwing gelaten.

Tabel 1 schetst de evolutie van de Belgische zeevisserijvloot sinds 1971. Voor de drie belangrijkste vissershavens, Zeebrugge, Oostende en Nieuwpoort, wordt aangeduid wat het aantal vaartuigen is dat er zijn thuishaven heeft. De capaciteit van de vloot wordt uitgedrukt in motorvermogen (pK) en brutotonnenmaat (BT).

De Belgische zeevisserijvloot kent, wat het aantal vaartuigen betreft, een voortdurende achteruitgang.(18) In 1958 waren er 446 vissersvaartuigen actief. Dit aantal daalde gestaag tot 1980. Sindsdien waren er ongeveer 200 geregistreerde vaartuigen. In 1992 beëindigden echter 23 vaartuigen hun activiteiten en op 9 december 1993 kende de Vlaamse Minister van Economie nogmaals aan 15 vaartuigen een beëindigingspremie toe zodat de vloot begin 1994 nog slechts 169 vaartuigen telt.(25)

De omgekeerde evolutie is echter waarneembaar inzake capaciteit van de vloot.(17)(18) Tussen 1980 en 1990 nam de capaciteit van de Belgische vloot met ruim 26.000 pK of 33 % toe, dit bij een gelijkblijvend aantal vaartuigen. Uit *tabel 1* blijkt duidelijk dat deze toename van de capaciteit zich bijna uitsluitend in de haven van Zeebrugge situeert. Het gemiddeld motorvermogen per eenheid bedroeg in 1993 voor Zeebrugge 666 pK, voor Oostende 428 pK en voor Nieuwpoort 349 pK. De haven van Zeebrugge omvat 68 % van de huidige vloot (uitgedrukt in motorvermogen). In 1971 bedroeg dit slechts 40 %. Deze verschuiving van de visserijactiviteit gebeurde voornamelijk ten koste van Oostende dat nu nog slechts 20 % van het motorvermogen huisvest. Nieuwpoort komt op de derde plaats met 8 %. Ondanks deze verhoogde capaciteit, vertegenwoordigt de Belgische vloot slechts 1 % van de totale Europese vloot.

Sinds 1971 deelt België de vloot in volgens brutotonnenmaat in 5 scheepsklassen. *Tabel 2* geeft een overzicht van de belangrijkste visgronden volgens scheepsklasse en vergelijkt de vlootverdeling in 1980 met die van 1993. Het is duidelijk dat in die periode de meeste stopzettingen gebeurden bij de kleinere vaartuigen.

Tabel 1 : Toestand van de Belgische vissersvloot, evolutie sinds 1971 (toestand per 1 januari) (18)

	Oostende			Zeebrugge			Nieuwpoort			Andere havens (a)			Totaal			
	Aantal vaar-tuigen (PK)	Bruto-vermogen (tonnen-maat)	Aantal vaar-tuigen	Aantal Motor-vermogen (PK)	Bruto-vermogen (tonnen-maat)	Aantal vaar-tuigen	Aantal Motor-vermogen (PK)	Bruto-vermogen (tonnen-maat)	Aantal vaar-tuigen	Aantal Motor-vermogen (PK)	Bruto-vermogen (tonnen-maat)	Aantal vaar-tuigen	Aantal Motor-vermogen (PK)	Bruto-vermogen (tonnen-maat)	Aantal vaar-tuigen	Aantal Motor-vermogen (PK)
1971	114	37.758	149	40.366	9.646	49	8.160	2.322	3	735	126	87.019	23.860			
1972	109	37.094	142	39.511	10.170	48	9.204	2.500	3	735	126	86.544	24.071			
1973	102	35.429	130	38.887	9.757	49	9.722	2.688	3	735	126	84.773	23.175			
1974	91	33.170	133	42.337	10.402	41	8.875	2.354	3	735	126	85.117	22.824			
1975	88	32.368	137	48.367	11.793	39	9.807	2.610	4	1.425	337	91.967	24.042			
1976	85	33.198	132	48.501	11.666	36	9.942	2.582	2	825	240	92.566	23.904			
1977	83	33.238	133	49.564	11.906	35	10.074	2.598	2	825	240	93.701	24.044			
1978	72	28.598	114	44.599	10.584	31	9.224	2.363	2	825	240	83.246	21.002			
1979	70	27.792	110	43.793	10.414	33	9.705	2.484	3	1.065	288	82.355	20.737			
1980	64	25.492	106	44.315	10.398	32	9.411	2.362	3	1.065	288	80.283	20.036			
1981	63	24.955	114	51.695	12.060	29	8.066	2.027	2	825	240	85.541	21.122			
1982	65	25.975	108	51.955	11.948	30	9.326	2.323	2	1.035	240	88.291	21.588			
1983	67	25.995	103	53.432	12.046	31	9.941	2.492	2	1.035	240	90.403	21.847			
1984	73	27.890	98	54.698	12.241	28	9.161	2.274	2	1.035	240	92.784	22.282			
1985	72	27.318	98	56.398	12.576	30	9.781	2.391	2	1.035	240	94.532	22.416			
1986	68	27.844	96	57.687	13.010	30	10.010	2.413	3	1.465	370	97.006	23.096			
1987	62	23.689	98	60.443	13.800	33	10.913	2.560	4	1.765	439	96.810	22.846			
1988	62	24.093	103	63.341	14.426	32	11.416	2.542	4	1.765	439	100.615	23.385			
1989	59	24.295	107	67.960	15.820	34	11.338	2.557	4	1.140	269	104.733	24.620			
1990	60	24.962	106	67.711	16.066	34	11.710	2.628	5	2.206	702	106.589	25.445			
1991	57	23.619	106	67.554	16.405	33	11.464	2.590	5	2.206	702	104.843	25.498			
1992	57	23.982	110	70.599	17.745	30	10.605	2.442	8	3.260	1.063	108.446	27.089			
1993	48	20.564	103	68.629	17.599	23	8.038	1.747	8	3.260	1.063	100.491	25.375			

(a) Andere havens : Blankenberge, Antwerpen, Boekhoute en Kieldrecht.

TABEL 2 : INDELING VAN DE BELGISCHE ZEEVISSERIJVLOOT NAAR SCHEEPSKLASSE :

OVEREENKOMSTIGE BELANGRIJKSTE VISSERIJGRONDEN EN EVOLUTIE 1980 - 1993 (18) (4)

Scheepsklasse	Belangrijkste visgronden	Aantal Schepen		Evolutie
		1 januari 1980	1 januari 1993	
I (0 - 35 BT)	Kustvisserij (Territoriale wateren)	27	15	- 12
II (35 - 70 BT)	Zuidelijk deel Noordzee Engels Kanaal	55	52	- 3
III (70 - 180 BT)	Noordelijke Noordzee, Engelse Oostkust, Bristol Kanaal - Ierse Zee en Z-W kust van Ierland	100	63	- 37
IV (180 - 400 BT)	IJslandse wateren, Ierse Zee en Bristol Kanaal	21	49	+ 28
V (400 - 1000 BT)	IJslandse wateren	2	3	+ 1
	T O T A A L	205	182	- 23

Deze indeling van de vloot is echter niet erg realistisch. Wanneer men het minimum en maximum motorvermogen per scheepsklasse bekijkt, ziet men dat er overlapping optreedt. In economische studies wordt meestal een ander indeling van de vloot gehanteerd.(4)(13) Het eerste criterium hierbij is de toegepaste visserijtechniek:

A. BOOMKORVISSERIJ:

De boomkorvisserij is een visserijtechniek toegepast voor het bevissen van de bodem naar demersale vissoorten (vooral platvis) en garnalen.(23)

Boomkorvaartuigen of bokkers slepen steeds twee boomkorren d.m.v. twee bokken (zie *figuur 2*). Bij de boomkor wordt het net opgehouden door de boom of korrestok (variërend tussen 4 en maximaal 12 m lengte). Naargelang het vermogen en de soort visserij die bedreven wordt, worden zij verder onderverdeeld in:

1. *Kustvissers*: Vaartuigen met een vermogen van max. 221 kW (300 pK) die meestal minder dan 24 uur op zee vertoeven.
2. *Eurokotters*: Vaartuigen gebouwd na 1981, uitgerust met de boomkor, die specifiek gebouwd werden om binnen de 12 mijl-zones te vissen. De vaartuigen gebouwd sedert 1981, die groter zijn dan 65 BT en max. 300 pK vermogen hebben, worden eveneens tot deze groep gerekend.
3. *Bokken 0 - 300 pK*: Vaartuigen uitgerust met de boomkor van max. 221 kW (300 pK) die niet behoren tot de Eurokotters en kustvissers.
4. *Bokken 301 - 899 pK*: Vaartuigen uitgerust met de boomkor die een vermogen hebben tussen 300 en 900 pK.
5. *Bokken + 899 pK*: Vaartuigen uitgerust met de boomkor die een vermogen hebben van 900 pK en meer.

Noot:

De huidige criteria om binnen de territoriale wateren met de boomkor te mogen vissen zijn een maximum motorvermogen van 221 kW (300 pK) en maximum lengte over alles van 24 m. Vaartuigen met een lengte over alles van meer dan 8 m mogen met de boomkor vissen in de continentale kustzone van de Gemeenschap als zij zijn opgenomen op een lijst, opgemaakt overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 55/87 van de Commissie van 30 december 1986, zoals gewijzigd. De totale lengte van de boom (som van de lengte van elke boom) mag niet meer zijn dan 9 m. De vaartuigen waarvan de voornaamste activiteit de garnaalvisserij (Crangon-soorten) is, mogen bij het vissen op tong, binnen de 12 mijlszone, wel bomen gebruiken waarvan de totale lengte meer dan 9 m is, indien zij voorkomen op een jaarlijks op te stellen lijst volgens Verordening (EEG) nr. 3554/90 van de Commissie van 10 december 1990, zoals gewijzigd.

B. BORDENNET- OF PLANKENVISSERIJ:

Bij deze visserijtechniek zijn de vaartuigen uitgerust met een bordennet dat door scheerborden wordt opgehouden (zie *figuur 3*).⁽²³⁾ In België wordt de bordenvisserij beoefend met het oog op het vangen van platvis en rondvis als kabeljauw, wijting, schelvis, koolvis en ook van Noorse kreeft.

Het vissen in span, waarbij het net gesleept wordt door twee vaartuigen die op een vaste afstand van elkaar vissen, werd bij ons vroeger frequent beoefend voor het vissen op pelagische vissoorten (vooral haring), maar wordt nu nog slechts sporadisch toegepast. Er wordt wel nog in span gevist op kabeljauw in bepaalde periodes van het jaar.

C. STAANDE-WANT VISSERIJ:

Bij het vissen met staande netten of warrelnetten wordt de vis gevangen door netten die als wanden in zee worden uitgezet (zie *figuur 4*).⁽²³⁾

De Belgische zeevisserijvloot bestaat voor ongeveer **81 %** uit **boomkorvaartuigen**; 52 % van de boomkorvloot betreft kustvisserij (kustvissers en Eurokotters), waarvan 40 % garnaalvissers. De **plankenvisserij** bedraagt nog slechts ca **18 %** van de totale zeevisserijvloot en momenteel is er slechts 1 vaartuig dat vist met staande netten.

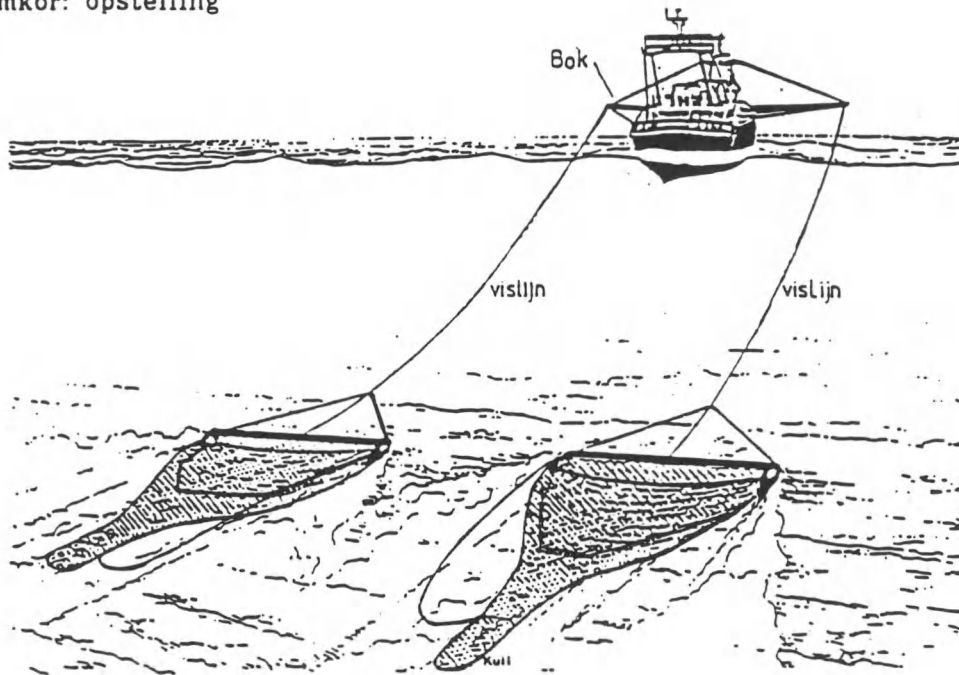
De gemiddelde leeftijd van de romp van een Belgische vaartuig bedroeg op 1 januari 1993 ca 15 jaar. De vaartuigen van meer dan 180 BT waren gemiddeld echter slechts 10 jaar oud.

Zoals bij de bespreking van het GVB reeds vermeld werd, is België onderworpen aan het gemeenschappelijk structuurbeleid dat tracht de visserijcapaciteit in evenwicht te brengen met de visbestanden. Voor 1992 werd door de Commissie van de Europese Gemeenschappen een overgangsprogramma vastgesteld in afwachting van het nieuwe meerjarige oriëntatieprogramma (MOP) 1993-1996. Dit bestond uit een lineaire reductie met 2 % van de visserijcapaciteitsobjectieven van het vorige programma 1987-1991. Voor België resulteerde dit in een doelstelling qua vermogen van **67.857 kW** en een brutotonnenmaat van **20.914 ton**.⁽¹⁷⁾

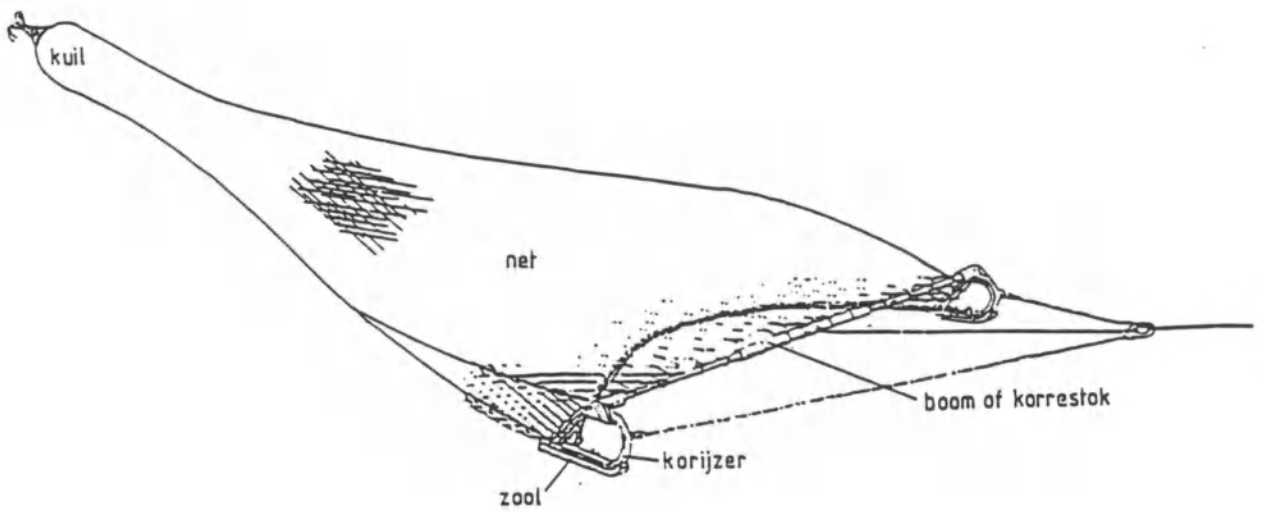
De teruglopende rendabiliteit, het bemanningsprobleem en de aantrekkelijke beëindigingspremies veroorzaakten in 1992 een drastische inkrimping van de vloot met 23 eenheden. Doch ondanks het terugschroeven van de zeevisserijvloot tot 73.911 kW (- 7 %) en 25.375 ton (- 6 %) op 31 december 1992, bleef de vangstcapaciteit nog een behoorlijk stuk boven de doelstellingen uitsteken.⁽¹⁷⁾

FIGUUR 2 : De boomkorvisserij (23)

Boomkor: opstelling

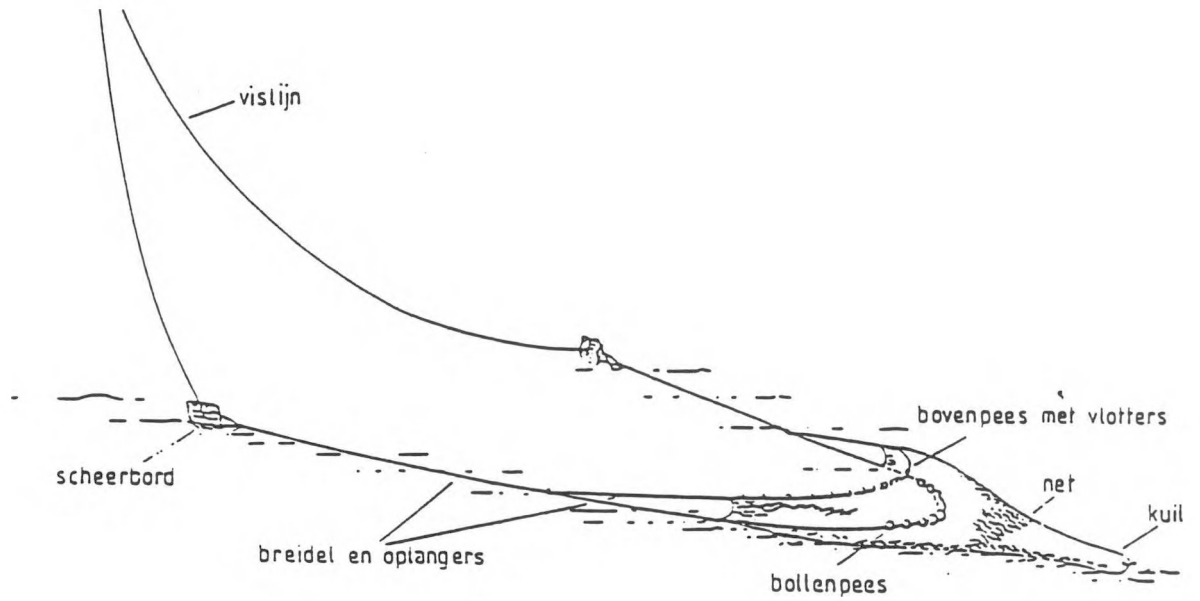

Boomkor: netten

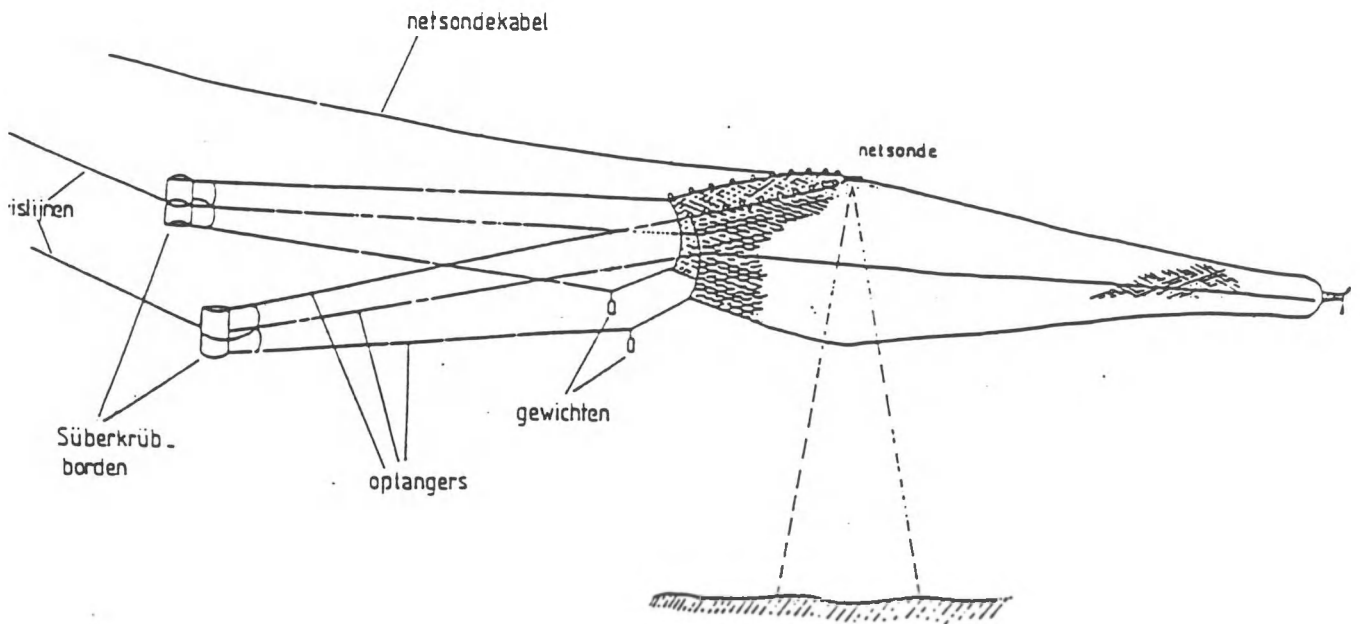

FIGUUR 3 : Bordennet - of plankenvisserij (23)

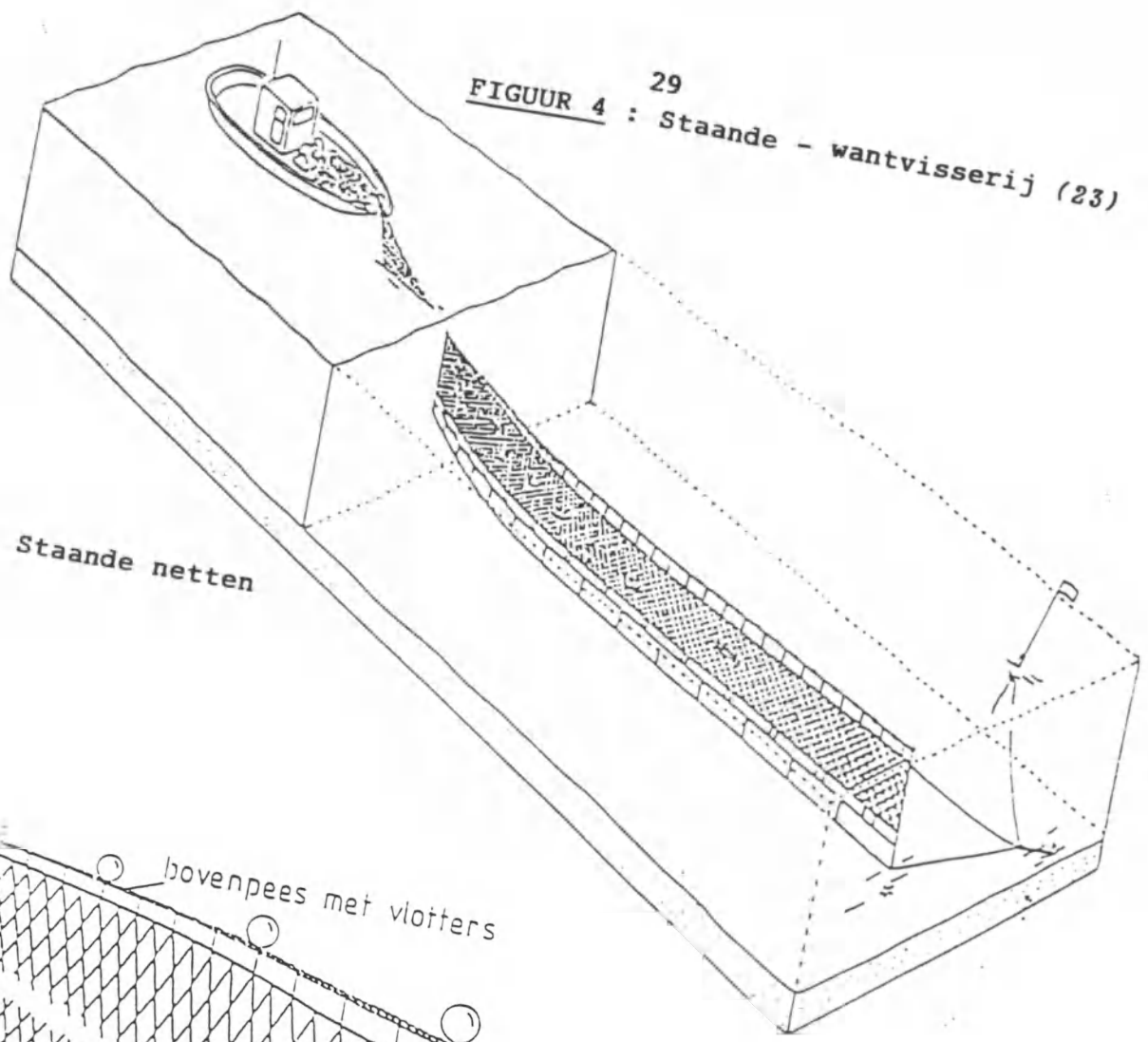
Bordenvisserij

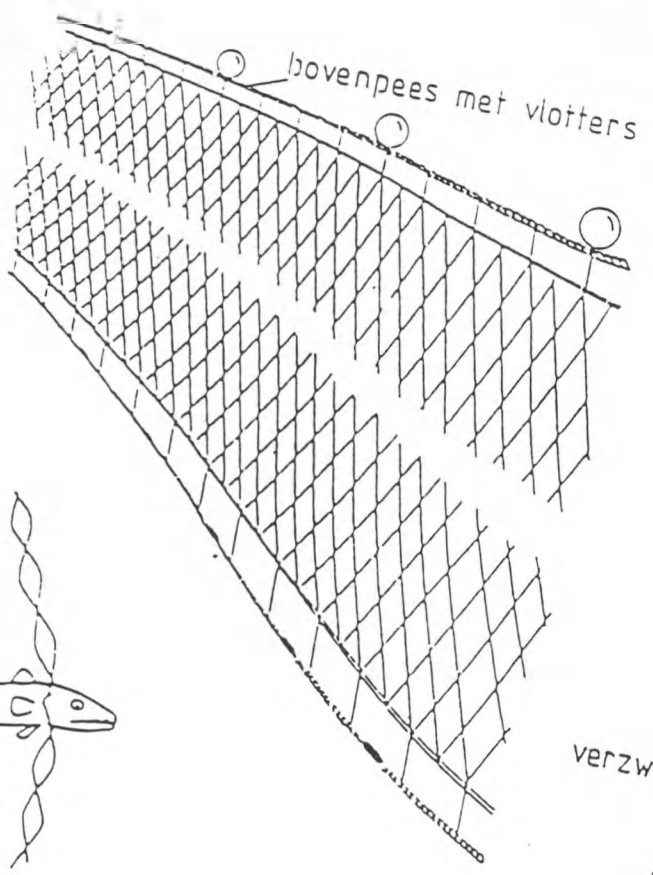
Pelagische bordenvisserij

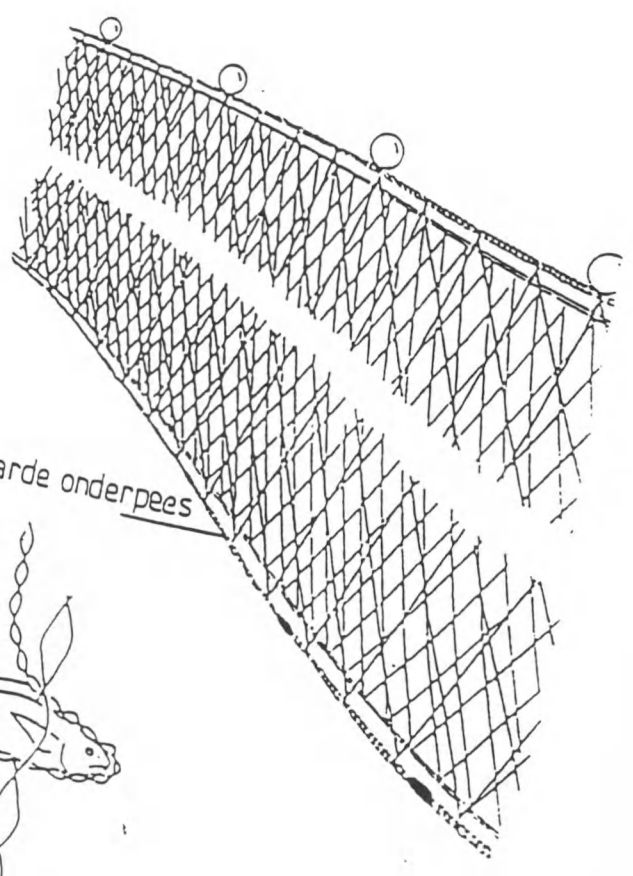
29
FIGUUR 4 : Staande - wantvisserij (23)

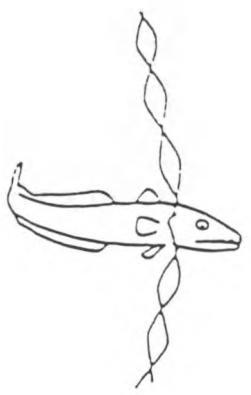
Staande netten

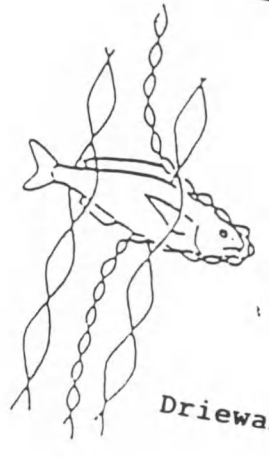
bovenpees met vlotters

verzwaarde onderpees

Enkelvoudig warrelnet

Driewandig warrelnet

Zoals eerder besproken werd in het structuurbeleid van de Gemeenschap werd de inkringing van de vloot in het MOP 1993-1996 gespecificeerd naargelang visserijtak. Het MOP specificeert dat minstens 55 % van de doelstelling moet worden bereikt via effectieve capaciteitsvermindering; 45 % mag gebeuren via limitering van de activiteit van de vloot. Indien werd uitgegaan van de 55/45 verhouding, dan kon de Belgische vloot op 31 december 1996 nog beschikken over een motorvermogen van **63.341 kW (- 14.3 %)** en **19.499 BT (- 23.2 %)**.

België was echter van mening dat een strikte toepassing van deze inkringing de toch al kleine visserijsector onleefbaar zou maken. (18) Daarom werd een memorandum overgemaakt aan de Commissie waarin België dit standpunt toelicht en een maximaal mogelijke en aanvaardbare vermindering van de capaciteiten per segment van de vloot voorstelt. Na onderhandelingen met de Commissie kon uiteindelijk een aanpassing van het MOP voor België bekomen worden. Deze wijziging werd opgenomen in de **Beschikking van de Commissie van 22 november 1993** die weergegeven wordt in *bijlage 4*. De doelstelling voor 31/12/1996 wordt aldus teruggebracht tot **67.857 kW vermogen (ca 92.000 pK)** en **20.914 BT**. Dit betekent dus dat deze doelstelling voor België tegelijkertijd een boven- en ondergrens geworden is en de vloot in de toekomst niet verder zal moeten inkrimpen.

1.3.2. De aanvoer. (1)(4)(17)(18)

Zoals hierboven besproken werd, tracht het Europees GVB de overbevissing van de visgronden te voorkomen door in eerste instantie de hoeveelheden van elke beschermde soort die mogen opgevisst worden te beperken. Daarnaast tracht men de vlootomvang in te krimpen ten einde de vangstcapaciteit zo goed mogelijk af te stemmen op de beschikbare hoeveelheden. De effectieve vangstcapaciteit wordt echter niet alleen door motorvermogen en brutotonnenmaat bepaald maar o.a. ook door modernisering van de vaartuigen en beschikbaarheid van gekwalificeerde bemanning.

De hoeveelheid aangevoerde vis is afhankelijk van een complex geheel van invloeden waarbij 4 basisfactoren kunnen onderscheiden worden: vlootomvang, vangstcapaciteit, het aantal visdagen per vaartuig en de ligging en omvang van de visbestanden. (18)

**TABEL 3 : ALGEMENE EVOLUTIE VAN DE AANVOER (GEWICHT EN WAARDE) DOOR
BELGISCHE VAARTUIGEN IN BELGISCHE HAVENS EN IN VREEMDE
HAVENS (1970 - 92) (18)**

Jaar	Aanvoer door Belgische vaartuigen in					
	Belgische havens		Vreemde havens		Totaal	
	Ton	Waarde (a)	Ton	Waarde (a)	Ton	Waarde (a)
1970	46.392	3.105.910	236	20.471	46.628	3.126.381
1971	50.170	3.205.414	2.404	186.131	52.574	3.391.545
1972	48.467	3.124.005	3.145	247.298	51.612	3.371.303
1973	42.974	3.385.016	3.331	287.992	46.305	3.673.008
1974	38.961	3.053.306	3.034	236.662	41.995	3.289.968
1975	38.317	2.720.573	4.711	331.053	43.028	3.051.626
1976	35.635	2.849.498	3.403	198.038	39.038	3.047.535
1977	35.414	2.751.512	4.408	268.123	39.822	3.019.635
1978	39.311	2.964.287	4.969	324.622	44.280	3.288.908
1979	33.561	2.808.289	7.675	488.617	41.236	3.296.906
1980	32.763	2.721.487	7.366	439.592	40.129	3.161.079
1981	38.705	2.893.826	5.199	330.435	43.904	3.224.261
1982	38.914	3.034.249	3.819	297.765	42.733	3.332.014
1983	37.732	3.033.287	5.404	398.759	43.136	3.432.047
1984	37.095	2.975.664	5.286	401.559	42.381	3.377.223
1985	35.556	3.359.927	4.386	324.640	39.942	3.684.567
1986	31.317	3.582.765	3.662	249.244	34.979	3.832.009
1987	32.079	3.693.568	3.829	303.780	35.908	3.997.348
1988	32.211	3.251.122	4.959	372.459	37.170	3.623.581
1989	30.297	3.329.738	4.952	383.652	35.249	3.713.390
1990	30.769	3.147.179	6.772	609.117	37.541	3.756.296
1991	28.182	3.050.006	8.072	863.695	36.254	3.913.700
1992	24.678	2.379.924	8.676	755.224	33.354	3.135.148
1993	22.897	2.285.850	8.746 *	753.900 *	31.643 *	3.039.750 *

(a) De waarde wordt uitgedrukt in 1.000 fr. (franken van 1992).

* Voorlopige gegevens

1.3.2.1. Evolutie van de totale aanvoer en aanvoerwaarde.

Tabel 3 geeft de evolutie van aanvoer en aanvoerwaarde door Belgische vaartuigen in Belgische en vreemde havens van 1970 tot 1992. Wanneer men deze gegevens vergelijkt met de gegevens in tabel 1 merkt men dat de forse toename in vlootcapaciteit niet gepaard ging met een toename van de aangevoerde hoeveelheden vis. In het begin van de jaren '80 werd jaarlijks nog meer dan 40.000 ton aangevoerd terwijl dit in 1992 nog slechts **33.354 ton** betrof. De sterke daling was zeker ten dele toe te schrijven aan de invoering sinds 1983 van TAC- en quota-maatregelen.

Wat de waarde van de aangevoerde vis betreft, neemt men sinds 1977 een bijna constante jaarlijkse stijging van 2 % waar. In 1992 werd echter een forse daling waargenomen tot **3.135 miljoen BF**, een daling van 18 % t.o.v. het besommingsniveau van 1985.(17)

Niet alleen noteerde men in de Belgische havens een aanvoerdaling van 12 % t.o.v. 1991, ook het algemeen prijsgemiddelde, genoteerd in Belgische vismijnen viel terug van 105.7 BF/kg in 1991 naar 96.4 BF/kg in 1992. De belangrijke prijsdalingen van schol en van de rondvissen kabeljauw, schelvis en wijting lagen aan de basis van deze evolutie. Volgens de Bijzondere Raadgevende Commissie voor de Visserij(1) is naast de economische recessie o.a. de invoer uit niet-EG landen onder de EG-minimumprijzen hiervan de oorzaak.

Het valt ook op dat sinds het einde van de jaren '80 de aanvoer in buitenlandse havens voortdurend toeneemt. In 1992 werd méér dan 26 % van de door Belgische vaartuigen gevangen vis in vreemde havens, waarvan 75 % Nederlandse, verkocht. Eén van de factoren die deze evolutie in de hand hebben gewerkt, is zonder meer de ligging van de visgronden. De kortere afstand tot de meer noordelijk gelegen havens verhoogt de rendabiliteit (aantal zeedagen/aantal visdagen) van de visserij. Daarnaast spelen ook het overgaan in buitenlandse (Nederlandse) handen van steeds meer Belgische vaartuigen en de hogere prijsverwachtingen een rol. Nochtans ligt de gemiddelde prijs in vreemde havens over de jaren heen lager dan deze in België.(17) In 1992 bedroeg de gemiddelde prijs van de aangevoerde vis in België 96 BF/kg, in vreemde havens bedroeg de gemiddelde prijs 87 BF/kg. Doch het zijn vooral de platvissoorten zoals de tong (voor België de belangrijkste vissoort wat besomming betreft), de schol en enkele duurdere vissoorten die een hogere prijs opleveren in het buitenland.(17)

Wanneer men de aanvoer per Belgische haven bekijkt, dan stelt men vast dat Zeebrugge sinds enkele jaren de belangrijkste haven geworden is. In 1992 werd zowat 62 % (ca 15.000 ton) van de aanvoer gerealiseerd in Zeebrugge, ongeveer één derde van de aanvoer gebeurde in Oostende en Nieuwpoort was goed voor 5 %.(17)(18)

In 1960 werd in Oostende nog ongeveer 80 % van de aangevoerde vis gelost doch door het wegvallen van de haringvisserij, het teloorgaan van de IJslandvisserij (momenteel is er nog slechts 1 vaartuig met toelating om te vissen in de IJslandse wateren) en de sterke afbouw van de Oostendse vloot kreeg de vismijn er flinke klappen. In 1992 werd voor het eerst meer vis aangevoerd in het buitenland dan in Oostende.

Er weze hierbij nog opgemerkt dat de aanvoer door vreemde vaartuigen in Belgische havens verwaarloosbaar is.

De nog niet gepubliceerde cijfers voor 1993 tonen aan dat de dalende trend in de aanvoer naar Belgische havens verdergezet wordt. (26) De aanlandingen in eigen havens daalden tot 22.897 ton (-7 %) doch de algemene gemiddelde prijs verbeterde met 4 % tot 100 BF/kg. De nieuwe, geprivatiseerde vismijn in de achterhaven van Zeebrugge verloor ca 7 % in aanvoer en ook de besomming ging met ruim 5 % achteruit. De haven van Oostende kon met een daling van 7 % in aanvoer de besomming vrij goed op peil houden. Het belang van de aanvoer in vreemde havens nam verder toe. Niet minder dan 38 % van onder Belgische vlag gevangen quotaspecies werden in buitenlandse havens verhandeld. (25 % in Nederlandse havens)

1.3.2.2. Aanvoer naar vissoort, visserij en visgrond. (1)(17)(18)

Traditioneel maakt bodemvis (rond- en platvis) het hoofdbestanddeel uit van de Belgische zeevisserij. In 1992 bedroeg het aandeel van bodemvis 93 % van de totale vangsten. De belangrijkste evolutie binnen de aanvoer van bodemvis is het toenemend belang van de platvis. De huidige aanvoer bestaat voor **61.8% uit platvis** met op de eerst plaats schol (42 % van het totale volume), gevolgd door tong. Kabeljauw komt op de derde plaats en blijft de belangrijkste rondvissoort, doch waar de aanvoer in het verleden opliep tot 25 % van de totale aanvoer, bedraagt het aandeel van kabeljauw nu nog slechts 10 %. De aanvoer van pelagische vissoorten (haring, makreel...) is nagenoeg verwaarloosbaar.

Wat **aanvoerwaarde** betreft, is **tong** de belangrijkste vissoort, gevolgd door schol en kabeljauw. (zie *Tabel 4*).

De boomkorvisserij, gespecialiseerd in het vangen van platvis staat in voor meer dan 95 % van de aanvoer van schol en tong en zelfs voor 69 % van de aanvoer van kabeljauw. In *tabel 4* wordt de aanvoerwaarde voor 1992 weergegeven per vissoort en per visserij. De boomkorvisserij neemt in totaal ongeveer 83% van de aanvoerwaarde voor zijn rekening.

TABEL 4 : AANVOERWAARDE (IN MILJOEN BF) PER SOORT EN PER VISSERIJ 1992 (17)
Belgische + vreemde havens

	borden- visserij			hering- span			span kabel- jauw kleine vaartuigen			garnaal- visserij			boomkor- visserij			andere visserijen			kreeften- visserij			TOTAAL		
	x	x		x	x		x	x		x	x		x	x		x	x		x	x		x	x	
Schelvis	16,4	7	56	-	-	-	0,0	0	0	-	-	-	12,8	0	44	-	-	-	0,1	0	0	29,3	1	100
Kabeljauw	65,6	30	24	0,0	0	0	5,2	68	2	3,9	4	1	184,4	7	68	4,6	58	2	7,0	4	3	270,7	9	100
Wijting	22,1	10	47	0,0	0	0	1,7	22	4	1,3	1	3	14,5	1	31	0,0	0	0	6,8	4	15	46,4	2	100
Schol	14,8	7	2	0,0	0	0	0,1	1	0	0,5	0	0	722,3	28	95	0,1	1	0	25,0	15	3	762,8	24	100
Rog	22,1	10	31	-	-	-	-	-	-	-	-	-	49,2	2	68	-	-	-	1,1	1	1	72,4	2	100
Tong	16,4	7	2	-	-	-	-	-	-	0,8	1	0	1.105,5	42	96	2,9	37	0	26,3	15	2	1.151,9	37	100
Roodbaars	6,6	3	99	-	-	-	-	-	-	0,0	0	0	0,1	0	1	-	-	-	0,0	0	0	6,7	0	100
Zeeduivel	4,9	2	6	-	-	-	-	-	-	0,2	0	0	76,2	3	93	-	-	-	0,8	0	1	82,1	3	100
Doornhaal	1,7	1	57	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0,9	0	30	-	-	-	0,4	0	13	3,0	0	100
Hondshaal	2,0	1	20	-	-	-	-	-	-	-	-	-	7,9	0	80	0,0	0	0	0,0	0	0	9,9	0	100
Andere demersale	40,8	18	9	0,0	0	0	0,5	6	0	4,1	4	1	410,8	16	85	0,3	4	0	24,6	14	5	481,1	15	100
Pelagische	2,6	1	44	1,2	100	20	0,2	3	4	0,3	0	5	1,6	0	27	-	-	-	0,0	0	0	5,9	0	100
Schaal- & weekdieren	7,2	3	3	-	-	-	0,0	0	0	95,5	90	45	30,0	1	14	0,0	0	0	80,2	47	38	212,9	7	100
TOTAAL	223,2	100	7	1,2	100	0	7,7	100	0	106,6	100	3	2.616,2	100	84	7,9	100	0	172,3	100	6	3.135,1	100	100

Opm. : andere visserijen = lijnvisserij ; dreggen ; staande netten

De Belgische vissers bevissen een uitgestrekt deel van de Gemeenschappelijke wateren. De verschillende ICES-gebieden en de voor België toegewezen quota in die gebieden worden weergegeven in *bijlage 2*. In de periode 1990-1992 was 92.5 % van het totale aangevoerde gewicht afkomstig uit vier visgronden: 67.5 % uit het centraal en zuidelijk gedeelte van de Noordzee (IVb en IVc), 12.1% uit het oostelijk deel van het Kanaal (VIId), 8.2 % uit de Keltische Zee (VIIf en VIIg) en 4.7 % uit de Ierse Zee (VIIa). Verder zijn er nog een 6-tal gebieden die samen goed zijn voor 4.1 % van de Belgische aanvoer: het Skagerrak, de Golf van Gascogne (leverancier van de duurste vangsten), het westelijk deel van het Kanaal, Zuidwest-Ierland, het noordelijk deel van de Noordzee en West-Schotland.

De gehele Noordzee zorgt voor 65 % van de besomming. De door de Gemeenschap opgelegde vangstbeperkingen in de Noordzee (vooral wat betreft schol, tong en kabeljauw) zijn voor België dan ook zeer belangrijk. Weliswaar werden in de voorbije jaren ('92 en '93) een aantal visserijen gesloten in de loop van het jaar, maar slaagde België erin om door middel van supplementaire quotumuitwisselingen en bijkomende nationale maatregelen ter spreiding van de vangsten, de Noordzee het hele jaar door open te houden en konden de belangrijkste tong- en scholstocks het gehele jaar door bevestigd worden. Dit betekent echter niet dat hieromtrent geen problemen waren. Na de eerder negatieve ervaringen met de beperkingen van het aantal zeedagen in vorige jaren, werd begin 1992 de tongvisserij in de Noordzee beperkt per zeedag volgens motorvermogen. In de loop van april werd deze regeling geschorst door een Arrest van de Raad van State. De tongvisserij werd daarna tijdelijk gesloten en vanaf juni 1992 werd het resterende nationale tongquotum in de Noordzee verdeeld volgens vaartuiggroepen op basis van historische rechten en werd voor het eerst de tong individueel per schip toegewezen in functie van het officieel geregistreerde vermogen van de hoofdmotor.⁽¹⁷⁾ Deze verdeling van het tongquotum werd, na aanpassing, eveneens toegepast voor 1993 en 1994. De individueel toegewezen quota zijn niet overdraagbaar naar andere vissersvaartuigen. De supplementaire nationale beheersmaatregelen zorgen voor een betere spreiding van de vangsten over het jaar en trachten te beletten dat de visserijdruk op andere visgronden buiten de Noordzee te groot zou worden.

Tabel 5 geeft de benuttingsgraad per vissoort van de aan België toegewezen quota (voor 1993: voorlopige cijfers). De quota worden over het algemeen vrij nauwkeurig nageleefd. In 1992 werd het tongquotum in de Noordzee niet volledig opgevist, de versoepeling van de bijkomende nationale maatregelen in de laatste maanden zorgden ervoor dat dit in 1993 niet meer het geval was. In 1993 werden enkel lichte overschrijdingen vastgesteld voor kabeljauw en tong in de Noordzee en 14 % overschrijding voor tong in de Golf van Gascogne. Het zijn vooral de pelagische vissoorten die fel onderbenut worden en dan ook op de eerste plaats in aanmerking komen voor ruil.

TABEL 5 : BENUTTINGSGRAAD VAN DE TOTAALQUOTA PER SOORTIN 1992 EN 1993 (*) (17) (18)

Vissoort	Quotum na ruil 1992 (in ton)	Benuttings- graad 1992	Quotum na ruil 1993 (in ton)	Benuttings- graad 1993
Kabeljauw	4.460	91 %	4.370	95 %
Schelvis	555	83 %	1.175	32 %
Zwarte koolvis	145	45 %	152	74 %
Witte koolvis	430	15 %	430	13 %
Roodbaars	50	0 %	50	0 %
Wijting	2.140	61 %	2.395	50 %
Schol	15.048	99 %	14.750	86 %
Tong	5.048	90 %	5.128	102 %
Makreel	600	17 %	660	25 %
Sprot	560	1 %	1.560	< 1 %
Heek	280	65 %	250	45 %
Zeeduivel	2.945	7 %	1.285	29 %
Schartong	430	14 %	510	8 %
Haring	2.237	11 %	4.966	1 %

* Voorlopige en nog niet gepubliceerde cijfers - Dienst voor de Zeevisserij.

Verder kan nog opgemerkt worden dat de ter interventie aangeboden hoeveelheden visserijproducten (die de ophoudprijs niet halen) in 1993 verminderden met 110 ton tot 775 ton, zijnde **3.4 % van het totale aanbod**. De grote probleemsoorten waren wijting en schelvis met een opvang van respectievelijk 23 % en 44 % van het aanbod. (26)

1.3.3. De buitenlandse handel. (1)(18)

Sinds het begin van de jaren '80 is er een voortdurende toename van de invoer van vis en visproducten. In 1992 bedroeg de **invoer 87 %** van het totale aanbod van vis en visproducten in België. Het gaat hier voornamelijk om soorten die complementair zijn aan de eigen aanvoer (slechts geringe hoeveelheden platvis). De gemiddelde prijs van alle ingevoerde vissoorten daalde van 156.6BF/kg in 1991 tot 151.1 BF/kg in 1992. Ruim 75 % van de invoer werd door EG-landen geleverd met Nederland en Denemarken als belangrijkste leveranciers.

Het totale visaanbod dat voor de Belgische distributie- en verwerkingssector ter beschikking staat, bedroeg in 1992, **190.340 ton**. Hiervan werd **21 % uitgevoerd** (voor 90 % naar EG-landen met Nederland en Frankrijk als belangrijkste afnemers) zodat 79 % overbleef voor de bevoorrading van de binnenlandse markt. Het algemeen prijsgemiddelde bij uitvoer daalde van 170.2 BF/kg in 1991 tot 167.6 BF/kg in 1992.

De eigen aanvoer kan dus slechts voor 16.5 % voldoen aan de binnenlandse vraag. Sinds 1970 is er een voortdurende daling van de zelfvoorzieningsgraad, doch deze moet gerelativeerd worden door de complementariteit van aan- en invoer.

1.3.4. Rendabiliteit en economisch belang van de zeevisserijsector.

De exploitatie van de visserijvloot blijft hoofdzakelijk een familiale aangelegenheid. In totaal waren er eind '92, 169 rederijen waarvan 92 % slechts één schip uitbaten. (1) Tussen 1976 en 1992 gingen slechts 4 rederijen in falings. Hiertegenover staan wel 66 beëindigingen sinds het begin van de jaren '80. (18) Deze werden echter grotendeels in de hand gewerkt door andere dan zuiver bedrijfseconomische factoren zoals o.a. de slopingspremies en het gebrek aan familiale opvolging. Uit statistisch onderzoek van de boekhoudingen (13) blijkt echter dat de gemiddelde nettowinst vóór belasting voor alle categorieën van vaartuigen in 1992 fors daalde t.o.v. de resultaten van 1991 en, behalve voor de grote boomkorvaartuigen (meer dan 899 pK), omgezet werd in netto-verlies vóór belasting. De minst rendabele groep vaartuigen zijn de Eurokotters die hun verlies t.o.v. 1991 meer dan verdubbelden.

Precieze cijfers omtrent de tewerkstelling in de zeevisserij en aanverwante sectoren ontbreken. Het totaal aantal ingeschreven zeelieden ter zeevisserij bedroeg op 31/12/1992 1.300 man, waarvan 762 aangemonsterd. Zij bemanden op dat ogenblik 169 vaartuigen. Naar de toekomst toe tracht men door aanpassing van de opleiding het bemanningsprobleem te verhelpen. Uit de gegevens van de RSZ blijkt dat in 1992 ongeveer 1123 arbeiders en bedienden werkzaam waren in de primaire sector en tussen de 4.000 en 5.000 personen in de secundaire sectoren van de visserij.(1) Daarnaast zijn er een groot aantal toeleveringsbedrijven en infrastructuurvoorzieningen die dank zij de zeevisserij een niet nader te bepalen aantal mensen te werk stellen. Men neemt aan dat 1 arbeidsplaats op zee, 4 tot 5 arbeidsplaatsen aan land creëert.

Hierbij moet rekening gehouden worden met het feit dat de zeevisserijsector zich enkel situeert in West-Vlaanderen en daar voor bijna 95 % geconcentreerd is in de regio's Zeebrugge, Oostende en Nieuwpoort.(18) Ondanks het feit dat de zeevisserijsector slechts ca 0.06 % van het BNP bedraagt, levert zij in die regio's een belangrijke bijdrage in de economische activiteit.

De recente erkenning door de Europese Commissie van de Westhoek en, voor wat de visserij betreft, van de kustzone Bredene - Oostende - Middelkerke - Nieuwpoort als doelstelling 5b-gebied (definitie zie onder 1.2.2.) en de wijziging van het MOP 1993-1996 voor de Belgische vloot is voor de kustregio dan ook van uitzonderlijk belang.(27)

1.3.5. Besluit.

Het aantal vaartuigen is in de loop der jaren drastisch verminderd. De capaciteit van de vloot daarentegen nam voortdurend toe tot in 1992. Ondanks de felle inkrimping van de vloot in 1992 voldeed België nog niet aan de vooropgestelde doelstellingen van het Europees Meerjarig Oriëntatieprogramma op het einde van dat jaar. De verdere afbouw van de vloot in 1993 en de aanpassing van het MOP 1993-1996 die België van de Europese Commissie bekwam, zorgden ervoor dat de huidige vloot met 169 vaartuigen vrijwel voldoet aan de gestelde normen van het GVB. Zij zal zich dus in de toekomst op dit peil kunnen handhaven.

De vloot die voor meer dan 80 % uit boomkorvaartuigen bestaat en ca 70 % van haar visserijactiviteiten uitoefent in de Noordzee, vist hoofdzakelijk op platvis waarbij tong en schol qua aanvoerwaarde de belangrijkste soorten zijn. De door het GVB opgelegde instandhoudingsmaatregelen zorgden voor een gestage daling van de aanvoer. Samen met de sterk afgenomen prijzen in 1992 zorgde dit voor een forse daling van de besomming. Binnen die dalende aanvoer valt het toenemend aantal aanlandingen in buitenlandse havens

en de felle achteruitgang van de haven van Oostende op.

Mede dank zij bijkomende nationale maatregelen die o.m. de individuele verdeling van het tongquotum in de Noordzee volgens motorvermogen per vaartuiggroep voorschrijven, slaagt België erin een afdoend quotumbeleid te voeren.

De aanvoer in Belgische havens is echter volstrekt onvoldoende om de behoeften aan vis en visprodukten te voldoen. De visverwerkende industrie is dan ook voor meer dan 80 % aangewezen op de invoer, zij het voornamelijk van complementaire produkten.

De rendabiliteit van de hoofdzakelijk familiaal gestructureerde visserijsector is in 1992 fel gedaald. Enkel de grotere boomkorvaartuigen leveren nog positieve nettoresultaten op.

Ondanks de moeilijke periode die zij momenteel meemaakt en de geringe economische impact op nationaal vlak, blijft de zeevisserijsector en de tewerkstelling die zij meebrengt in aanverwante sectoren, regionaal toch erg belangrijk. De recente Europese beslissingen voor België op het vlak van structuurmaatregelen zijn dan ook hoopgevend voor de overleving van de sector in de toekomst.

2. STRUCTUUR VAN DE OVERHEIDSDIENSTEN BETROKKEN BIJ DE ZEEVISSERIJ.

In dit deel wordt een overzicht gegeven van de administratie inzake de zeevisserij en dit binnen de structuur van het gefederaliseerde België.

Op deze wijze kunnen tevens de in deel 3 besproken inspectie- en controlediensten binnen hun administratief kader gesitueerd worden.

De schema's die hier volgen, geven niet de volledige structuur van de verschillende departementen. Enkel de stukken die voor de zeevisserijsector nuttig zijn, werden eruit gelicht. Verder moet erop gewezen worden dat dit schematisch overzicht een momentopname is: veel departementen, zowel op federaal- als op regionaal niveau zijn op dit ogenblik onderhevig aan reorganisatie en herstructurering.

Via De Heer Meulepas van het Ministerie van Ambtenarenzaken kreeg ik inlichtingen over de doorlichting en de hervorming van de verschillende federale ministeries en kwam ik in contact met de mensen die destijds de radioscopie van hun departement uitvoerden en mij alsdusdanig meer informatie konden geven.

De gegevens van de Vlaamse Gemeenschap verkreeg ik via De Heer Dufour van de Dienst der Kusthavens.

De schema's waarnaar verwezen wordt in de tekst worden op het einde van dit deel gebundeld weergegeven.

2.1. De federale overheidsdiensten.

2.1.1. Het Ministerie van Landbouw.

Zoals ir. C. Crohain, secretaris-generaal van het Ministerie van Landbouw het uitdrukte in zijn persconferentie van 22 september 1993 (19), beleeft het Ministerie van Landbouw op heden een historisch moment in zijn bestaan. Na jarenlange stabiliteit is een grondige herstructurering van het Departement weldra een feit.

De denkoefening voor de hervorming die binnenkort gerealiseerd zal worden, begon reeds in 1989. De voornaamste drijfveren die leidden tot het huidige voorstel tot herstructurering zijn te zoeken in de veranderde economische en politieke realiteit: de nieuwe behoeften ontstaan door de hervorming van het GLB en de voltooiing van de

Europese eenheidsmarkt, de ontwikkelingen in de landbouwsector, de doorlichting van het Openbaar Ambt en de verdere regionalisering als gevolg van het Sint-Michielsakkoord. Er werd ook rekening gehouden met de voorstellen van de Minister van Ambtenarenzaken van 4 augustus 1992 die de afschaffing of samensmelting beogen van een aantal kleine parastatalen en instellingen.

In **schema 1.a** wordt een gedeelte van de huidige structuur weergegeven en worden de diensten vermeld die zich momenteel met de zeevisserij bezig houden nl. het *Rijksstation voor Zeevisserij* voor wat wetenschappelijk onderzoek betreft, de *Dienst voor de Zeevisserij* die instaat voor de verschillende facetten van het nationaal en gemeenschappelijk visserijbeleid en o.a. ook een controledienst omvat en de *N.D.A.L.T.P.* die tot 31 december 1993 instond voor het afzet- en promotiebeleid en daarnaast ook een aantal controletaken inzake de marktordeningen voor zijn rekening nam.

Schema 1.b geeft het meest recente voorstel voor de herstructurering van het Departement met aanduiding van dezelfde diensten. Op 1 januari 1994 werd de afzetpromotie van de N.D.A.L.T.P. echter geregionaliseerd. De controletaken van deze dienst zullen opgenomen worden binnen het departement zelf.

Een aantal bevoegdheden die betrekking hebben op de landbouwstructuren werden, als gevolg van de het Sint-Michielsakkoord, op 1/1/94 reeds overgedragen naar de gewesten zoals:

- 1) de bevoegdheden van het Landbouw Investerings Fonds (L.I.F.)
(de lasten van het verleden blijven federaal)
- 2) de steun voor de landbouw in probleemgebieden
- 3) de maatregelen op vlak van plattelandsontwikkeling
- 4) het promotiebeleid inzake land- en tuinbouwprodukten

De voorgestelde structuur beoogt een betere herverdeling van de opdrachten tussen de besturen en de parastatalen, wat overbodige herhalingen moet voorkomen en steunt op de volgende groepen van bevoegdheden die uit de doorlichting naar voor zijn gekomen:

- * gemeenschappelijke algemene diensten die nauwer verbonden zijn met het secretariaat-generaal;
- * concipiëring van het landbouweconomisch beleid;
- * produktiebeheer;
- * produktcontroles verdeeld in plantaardige- en dierlijke produkten;
- * onderzoek en ontwikkeling met inbegrip van de groepsvoorlichting die de rechtstreekse band tussen onderzoek en praktijk moet verstevigen en tegelijk een onthaalstructuur moet opzetten voor de grote produktiekolommen.

Er wordt voorzien in de oprichting van 3 Fondsen om de mogelijkheid te scheppen voor een actief partnerschap via medebeheer, medeverantwoordelijkheid en medefinanciering.

De noodzaak om te beschikken over een soepel en onafhankelijk orgaan voor interventieverrichtingen in de handel, in het kader van de marktordeningen en het doel de contacten met de "klanten" (producenten en handelsoperatoren) te vereenvoudigen, leidden tot het voorstel om de B.D.B.L. (Belgische Dienst voor Bedrijfsleven en Landbouw) van het Ministerie van Economische Zaken te herstructureren tot het B.I.R.B. (Belgisch Interventie en Restitutie Bureau) en onder te brengen bij het departement landbouw. Het gedeelte landbouw van de Centrale Dienst voor Contingenten en Vergunningen (C.D.C.V.) wordt toegevoegd aan de B.I.R.B.

Deze nieuwe structuur zal wellicht binnenkort binnen de Ministerraad goedgekeurd worden zodat de verandering samenvalt met het begin van een nieuw begrotingsjaar.

Verder moet nog vermeld worden dat als gevolg van de beslissing van de Regering van 29 juli 1993 de samensmelting van het Ministerie van Landbouw met het Ministerie van Middenstand gepland wordt binnen een nog vast te stellen termijn. Die samensmelting zal enkel de Algemene Diensten betreffen.

2.1.2. Het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur.

In de derde fase van de staatshervorming werden een deel van de bevoegdheden van het vroegere Ministerie van Verkeerswezen overgeheveld naar de gewesten (zie regionale overheidsdiensten). Het Bestuur van de Maritieme Zaken en van de Scheepvaart bleef echter federaal en omvat binnen de Dienst Scheepvaartveiligheid twee belangrijke buitendiensten i.v.m. de zeevisserij nl. het *Waterschoutsambt der Kust* en de *Zeevaart-inspectie en Scheepsmeting district Kust*. (zie **schema 2**)

2.1.3. Het Ministerie van Economische Zaken.

Een volledig overzicht geven van het Ministerie van Economische Zaken is onmogelijk binnen één schema. **Schema 3** geeft dan ook slechts een beknopte samenvatting van de administraties waarbinnen de diensten die belangrijk zijn in het kader van dit werk, worden aangeduid. Voor wat controle betreft, gaat het hier in hoofdzaak om de *Economische Algemene Inspectie*.

Bovendien zijn aan het Ministerie van Economische Zaken een hele reeks Openbare Instellingen toegevoegd. Zo is er o.m. de *Centrale Raad voor het Bedrijfsleven*, een Raad van Advies met het statuut van publiekrechtelijk lichaam. Hierbinnen situeert zich de *Bijzondere Raadgevende Commissie voor de Visserij*, samengesteld uit vertegenwoordigers van werkgevers- en werknemersorganisaties.

Verder is er ook nog de *Belgische Dienst voor Bedrijfsleven en Landbouw (B.D.B.L.)*, een Openbare Instelling met rechtspersoonlijkheid onder voogdij van het Ministerie van Economische Zaken. Sector 1 van de B.D.B.L. omvat de landbouw- en voedingsproducten en -industrieën (L.V.P.I.) en staat in voor de verrichtingen en opdrachten, vereist voor de toepassing van de verordeningen, aanbevelingen en richtlijnen van de EG, alsook met de verrichtingen die tot de werkzaamheden van het Landbouwfonds behoren. Zoals hoger reeds vermeld zal bij herstructurering van het Ministerie van Landbouw de B.D.B.L., samen met het deel landbouw van de C.D.C.V. omgevormd worden tot het Belgisch Interventie en Restitutie Bureau (B.I.R.B.) behorend tot het Ministerie van Landbouw.

Daar de E.A.I. en de B.D.B.L. samen met andere diensten betrokken zijn bij de controle van de GMO voor visserij- en aquicultuurproducten worden zij verder besproken in de volgende hoofdstukken.

2.1.4. Het Ministerie van Landsverdediging.

Binnen het Ministerie van Landsverdediging is vooral de *Zeemacht* van groot belang voor de zeevisserij daar zij instaat voor de visserijcontrole op zee. Deze opdracht behoort toe aan COMOPSNAV (Commando Marineoperaties) en wordt in deel 3 uitvoeriger belicht. In **schema 4** wordt verder ook het *Licht Vliegwezen van de Landmacht* vermeld. Op basis van een akkoord tussen de Minister van Landsverdediging en de Staatssecretaris voor Leefmilieu, getekend in 1990, stelt de Landmacht een vliegtuig ter beschikking van BMM (zie 2.1.5.) voor het uitvoeren van de opdrachten van toezicht op zeeverontreiniging. Dit vliegtuig wordt ook gebruikt voor de luchtwaarnemingen inzake visserijcontrole.

2.1.5. Het Ministerie van Volksgezondheid en leefmilieu.

Een gedeelte van het organigram van het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu wordt weergegeven in **schema 5**. Het toezicht op de hygiëne tijdens de productie valt onder de bevoegdheid van het *Instituut voor Veterinaire Keuring (I.V.K.)*, een parastatale A onder voogdij van het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu. De *Eet-*

wareninspectie oefent op basis van de warenwet (**wet van 24 januari 1977** betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, gewijzigd door de wet van 22 maart 1989) controle uit in een verder stadium van de produktie en in de handel (samenstelling, additieven, etikettering voorverpakte produkten, diepvriesprodukten enz...).

Daarnaast is ook het *Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie (I.H.E.)*, een wetenschappelijk instituut van de Staat onder voogdij van dit ministerie, van belang omdat hiertoe o.a. de *BMM (Beheerseenheid Mathematisch Model Noordzee en Schelde-estuarium)* behoort die de luchtcontrole inzake zeevervuiling onder zijn bevoegdheid heeft.

Het I.V.K. en de BMM zijn van nabij betrokken bij de controle op de zeevisserij en worden in deel 3 meer in detail besproken.

2.1.6. Het Ministerie van Financiën - Administratie der douane en accijnzen.

Daar de *Opsporingsinspectie (afdeling Brugge)* soms versterkt met de *motorbrigade Oostende* frequent actief is in de zeevisserijcontrole en daartoe veel samenwerkt met andere diensten, wordt zij gesitueerd binnen de Administratie der douane en accijnzen van het Ministerie van Financiën in **schema 6. (22)**

2.1.7. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken horen alsdusdanig geen controle- of inspectiediensten. Wel omvat dit Departement een aantal diensten die van nabij betrokken zijn bij het GVB. Deze diensten worden vermeld in **schema 7.**

2.1.8. Het Ministerie van Sociale Voorzorg.

Het *Fonds voor Arbeidsongevallen* is een parastatale onder beheer van het Ministerie van Sociale Voorzorg. Hierin situeert zich een Technisch Comité voor de Zeevisserij, bestaande uit vertegenwoordigers van de organisaties van de reders ter zeevisserij en van de organisaties van de vissers. De Dienst voor de Zeevisserij van het Fonds voor Arbeidsongevallen is gevestigd te Oostende en voert voor de sector de taken uit die vastgesteld worden door de **arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.**

2.2. De regionale overheidsdiensten : Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De Belgische staatsstructuur onderging gedurende de voorbije twintig jaar ingrijpende veranderingen. Vlaanderen, Wallonië, Brussel en de Duitstalige Gemeenschap kregen in deze periode heel wat bevoegdheden en verantwoordelijkheden van de nationale overheid. (20) De eerste staatshervorming kwam tot stand in 1970, een tweede fase volgde tien jaar later. De aanzet tot de derde staatshervorming werd gegeven in 1988 en dit hervormingsproces wordt nog steeds verder afgewerkt.

Op advies van de Raad van State besliste de Ministerraad in 1980 dat de zeevisserij nationale materie blijft. Het Sint-Michielsakkoord heeft terzake geen enkele wijziging aan dit besluit aangebracht. De federale overheid bepaalt het totale visserijbeleid. Ondergeschikte besturen kunnen een eigen beleid voeren dat moet ingepast worden in het nationale beleid. Op regionaal vlak komt enkel de Vlaamse Gemeenschap in aanmerking voor zaken aangaande de zeevisserij.

De Vlaamse Executieve besliste op 31 juli 1990 tot de oprichting van een nieuw Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bestaande uit zes departementen. (zie **schema 8**)

Het *departement Onderwijs* is bevoegd voor de 4 resterende visserijscholen aan onze kust. Momenteel wordt echter onderhandeld over een versmelting tot 1 of 2 visserijscholen en de toevoeging van een derde graad. Hierover is op dit ogenblik nog geen zekerheid, ook niet of de bevoegdheid bij de Vlaamse Gemeenschap blijft of wordt overgeheveld naar de Provincie.

Schema 9 geeft de organisatie weer van het *Departement voor Economie, Werkgelegenheid en Binnenlandse Aangelegenheden*. (20)

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat sinds 1 april 1994 het geregionaliseerde deel van de landbouwadministratie eveneens bij dit departement ondergebracht werd en binnenkort ook zal opgenomen worden in het gewijzigd organigram.

Binnen de administratie economie volgt het *Bestuur Economische Expansie* de conjuncturele, sectoriële en industriële gegevens met het oog op het oriënteren en toekennen van overheidssteun en stimuleert de industriële investeringen. De dossiers betreffende de scheepskredieten behoorden tot 1992 tot hun werkterrein. Eind 1991 werd het Fonds voor scheepskrediet overgeheveld naar de Vlaamse Gemeenschap en eind 1992 naar de NV GIMVINDUS, een dochtervennootschap van de NV GIMV (Gewestelijke Investeringsmaatschappij Vlaanderen). Enkel de rentetoeelagen van de financieringen uit

het verleden (vóór eind 1992) worden nog afgewerkt door het Bestuur Economische Expansie. De Dienst Grote Ondernemingen van dit Bestuur onderzoekt de aanvragen voor overheidssteun en werkt beslissingsvoorstellen uit inzake het verlenen van overheidshulp voor investeringen door grote handels- en nijverheidsondernemingen. Aldus houdt zij zich o.a. bezig met de toekenning van slooppremies, stilligpremies, tijdelijke samenwerkingsverbanden, gemengde vennootschappen en projecten voor marktverkenning en aquicultuur.

Schema 10 geeft het organigram weer van het *Departement Leefmilieu en Infrastructuur*. Het *Bestuur Zeewezen* van de *administratie Waterinfrastructuur en Zeewezen* ondersteunt de buitendiensten van het Zeewezen, zoals o.a. de *Dienst der Kusthavens*. Deze dienst zorgt voor de uitvoering van infrastructuur-, onderhouds- en baggerwerken in de havens van Zeebrugge, Oostende, Nieuwpoort en Blankenberge en voor het beheer van de zeeweringen. Ook de baggerwerken en wrakkenruiming op zee en in de tijgebonden gedeelten der havens behoort tot haar opdrachten. De dienst der Kusthavens is daarnaast ook verantwoordelijk voor de organisatie van:

- de loodsdienst op zee en naar de havens van Oostende, Zeebrugge, Nieuwpoort en Vlissingen;
- een sleepdienst voor het hulpbieden aan in noodverkerende vaartuigen, inzonderheid vissersvaartuigen en yachten;
- het peilen van de vaartuigen;
- de radarbegeleiding van de scheepvaart op zee; alle logistieke ondersteuning met varend en ander materiaal; uitvoering van alle infrastructuurwerken;
- beheer en exploitatie op de kanalen en rivieren achter de kustlijn.

Tevens is deze dienst bevoegd voor alle aangelegenheden op de stranden, duinen en zeedijken van de kust. Zo bepaalt zij o.a. de verschillende stroken vanwaar men met bijvb. bootjes vanop het strand rechtstreeks in zee mag gaan.

2.3. Provincieraad West-Vlaanderen.

Op provinciaal niveau situeert zich de *Provinciale Commissie voor de zeevisserij* waarin naast vertegenwoordigers van de producentenorganisatie (de Rederscentrale) afgevaardigden zetelen van de diverse departementen die bij de zeevisserij betrokken zijn. In deze Commissie worden de provincieraadsleden geïnformeerd aangaande de beleidsopties die door de bestendige deputatie in de Provincieraad naar voor worden gebracht.

2.4. Gemeentelijke overheidsdiensten.

2.4.1. Zeebrugge.

De haven van Brugge-Zeebrugge wordt bestuurd en uitgebaat door de "Maatschappij van de Brugse Zeevaartinrichtingen N.V." (M.B.Z.) ingevolge de concessie oorspronkelijk verleend door de Belgische Staat en de stad Brugge.

De M.B.Z., opgericht in 1895, heeft het juridisch statuut van een naamloze vennootschap. Als instelling van openbaar nut is de M.B.Z. echter ook een parastatale instelling die, door de regionalisering van België, sinds 1989 onder de controle van de Vlaamse Regering valt. De Havencommandant van de Zeebrugse Haven heeft de bevoegdheid over het hele havengebied met uitzondering van het stedelijk domein van de vissershaven dat onder de bevoegdheid van de *Dienst Havenmeester* valt.

Sinds 1988 is de vismijn in Zeebrugge volledig geprivatiseerd en in handen van de NV Zeebrugse Visveiling. In mei 1993 werd een volledig nieuwe vismijn geopend in de achterhaven. De gronden waarop deze zijn opgetrokken werden door het Vlaams Gewest in concessie gegeven. De Dienst Havenmeester, behorend tot de gemeentelijke politie Brugge, behoudt ook hier zijn bevoegdheid.

2.4.2. Oostende.

In Oostende is de vismijn in handen van de stad. Het personeel van de vismijn is derhalve stadspersoneel. De visafslag gebeurt door de Onderlinge Visafslag (OVA), een coöperatieve organisatie van de reders. Het lossen van de vis en het beheer van het grootste gedeelte van de pakhuizen is echter geprivatiseerd. In tegenstelling tot Zeebrugge is de havenkapitein in Oostende ook havenmeester van de vissershaven.

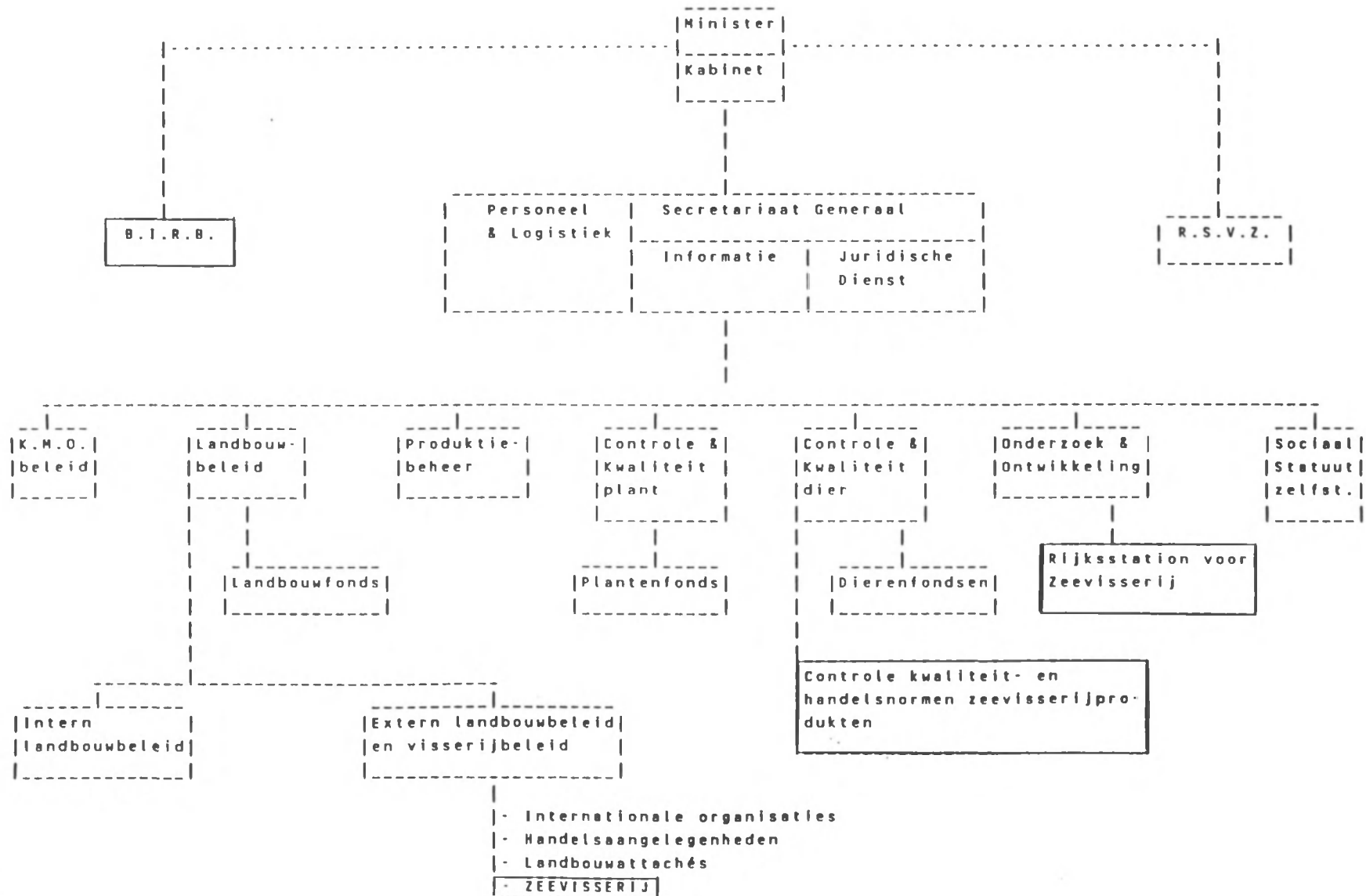
2.4.3. Nieuwpoort.

In Nieuwpoort is zowel de vismijn als de visafslag in gemeentelijke handen en net als in Oostende bekleedt de havenkapitein de functie van havenmeester van de vissershaven.

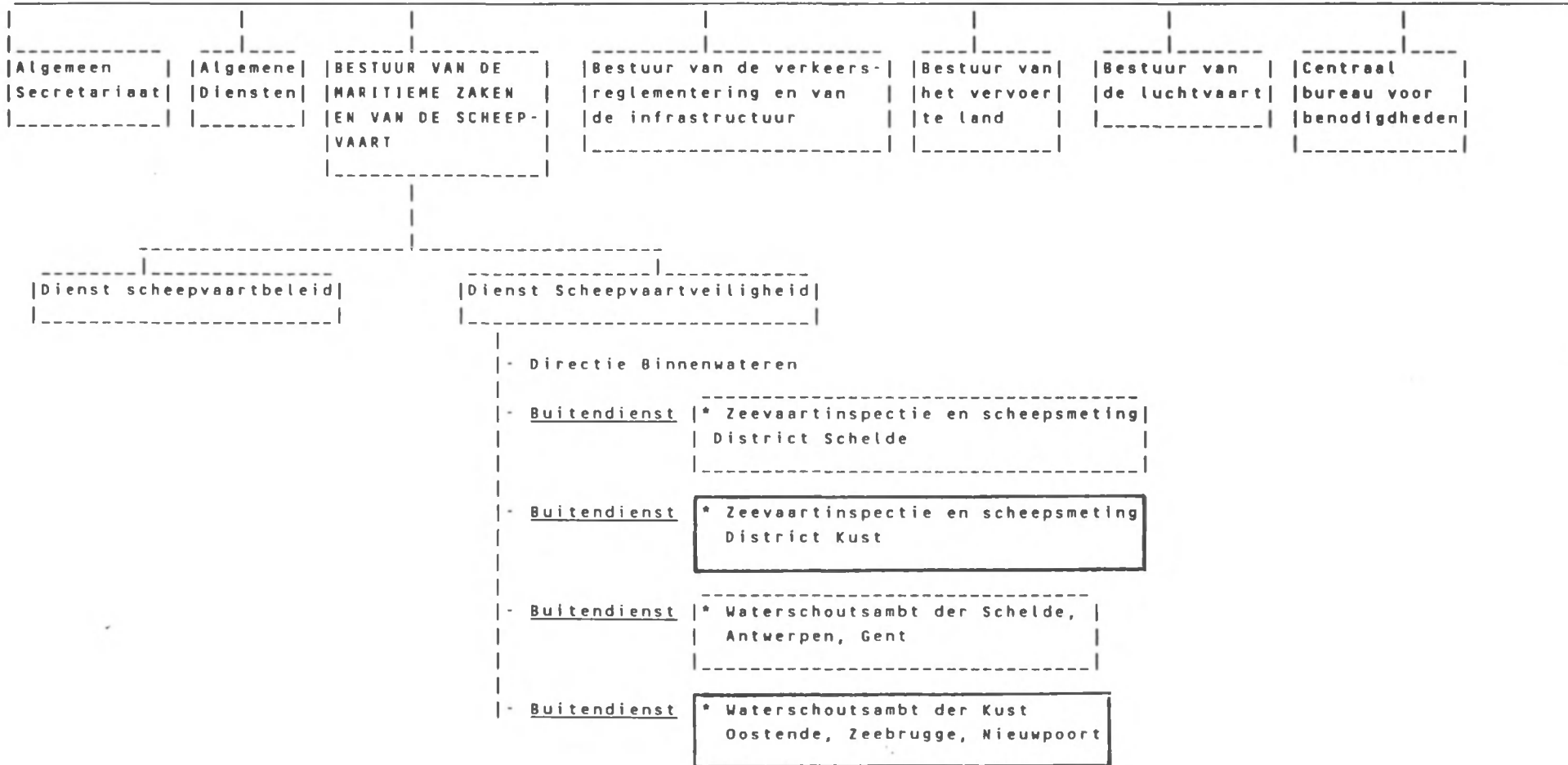
SCHEMA 1.a. Ministerie van Landbouw (toestand op 01.01.1994)

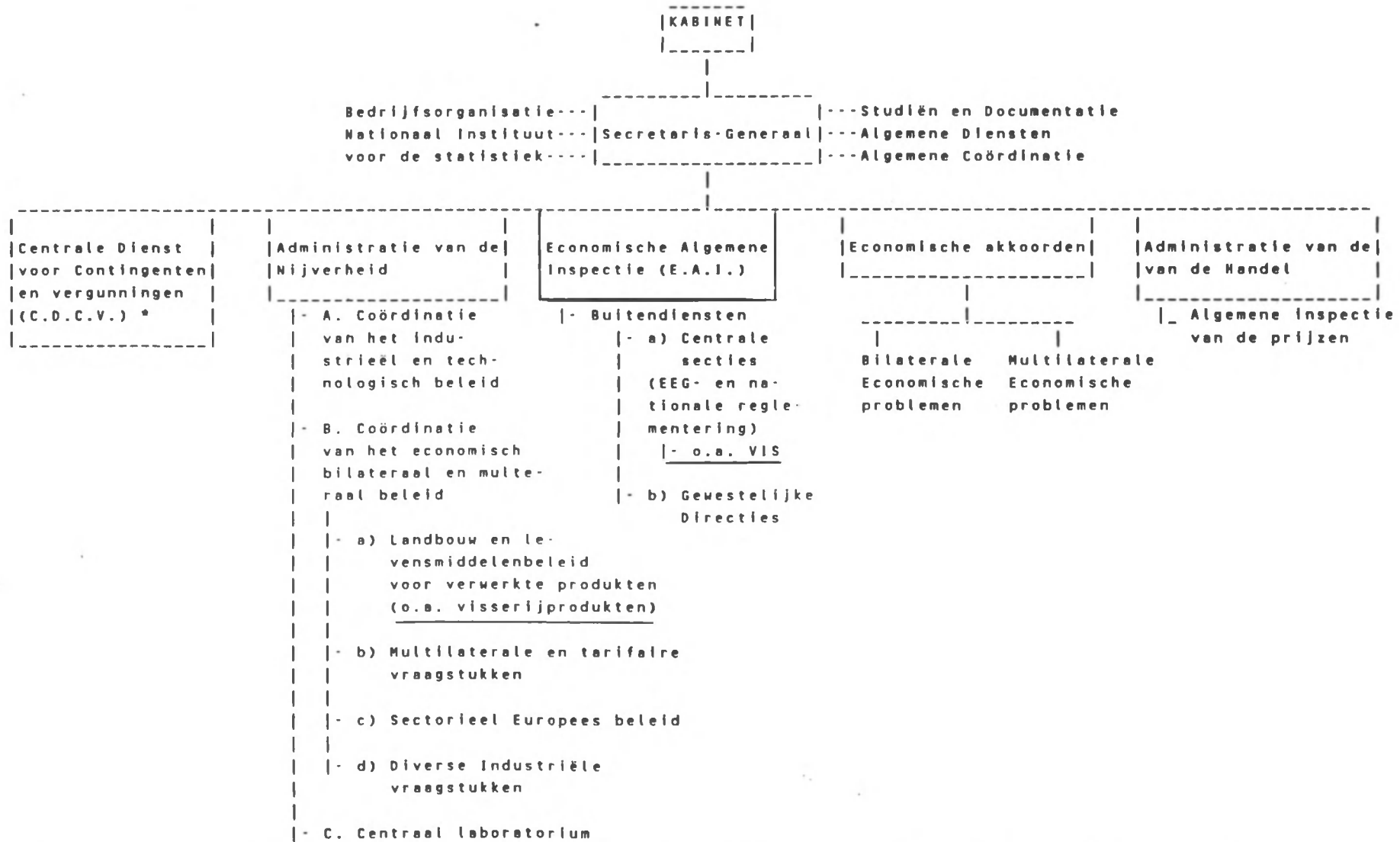
**SCHEMA 1.b. VOORSTEL TOT HERSTRUCTURERING VAN HET MINISTERIE VAN LANDBOUW
(01.12.1993)**

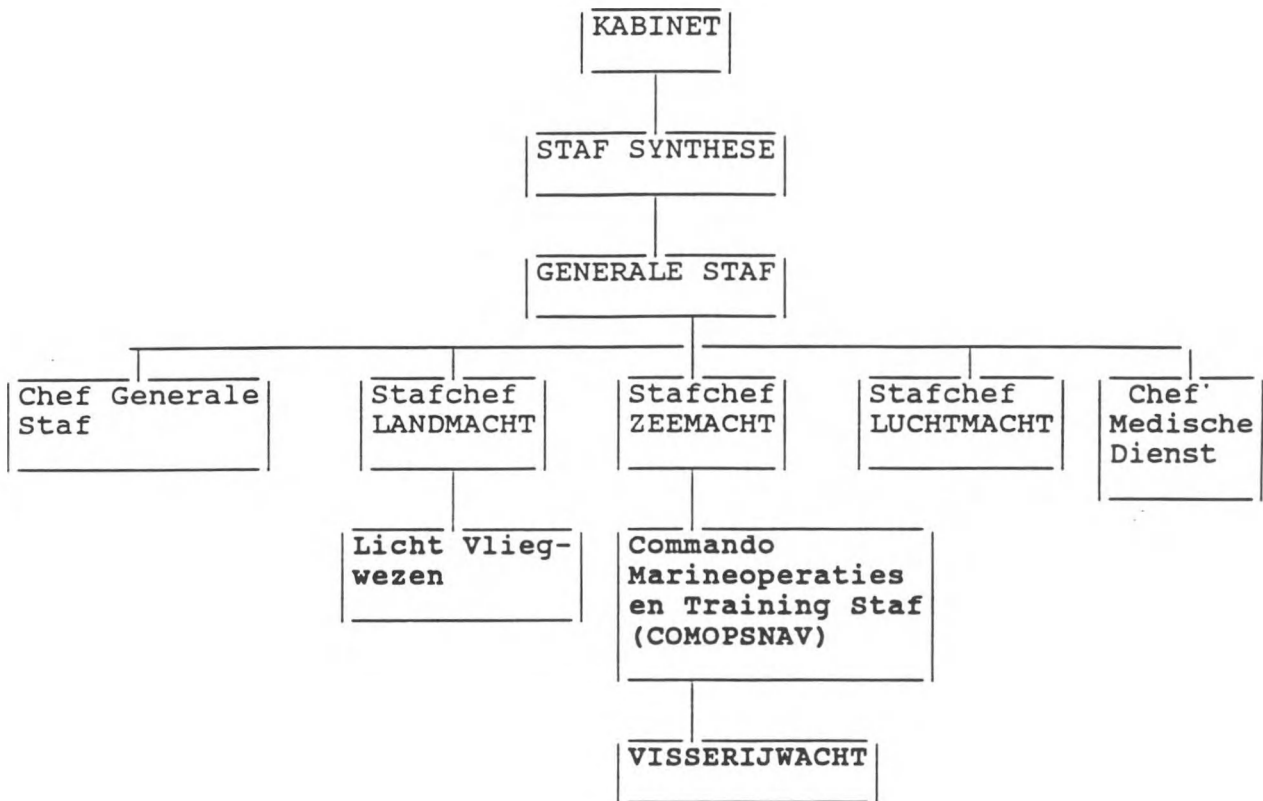
SCHEMA 2 : MINISTERIE VAN VERKEER EN INFRASTRUCTUUR

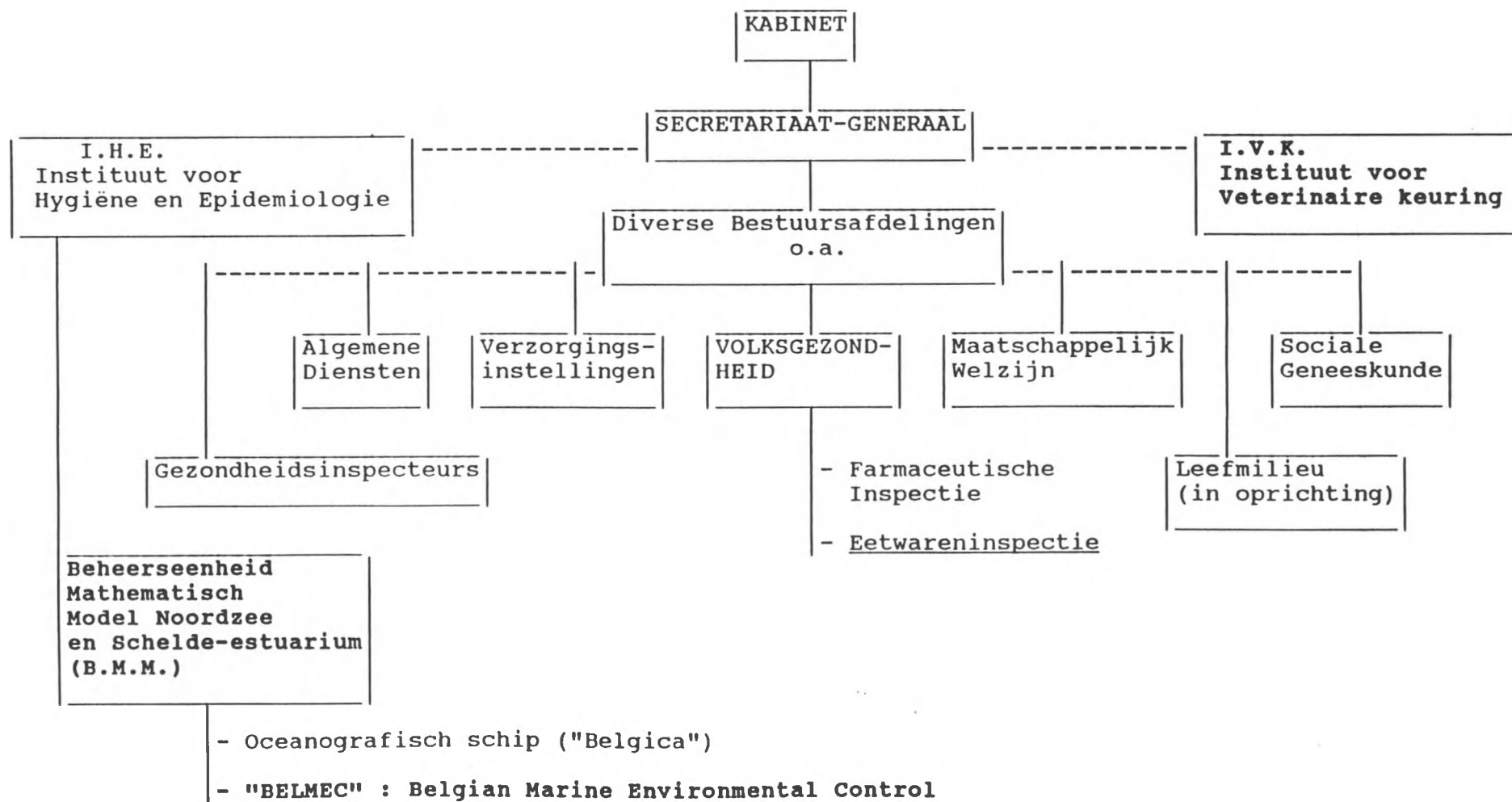
SCHEMA 3 : MINISTERIE VAN ECONOMISCHE ZAKEN

* Het landbouwgedeelte van de C.D.C.V. wordt bij herstructurering van het Ministerie van Landbouw overgedragen naar de B.I.R.B. (zie schema 1.b.).

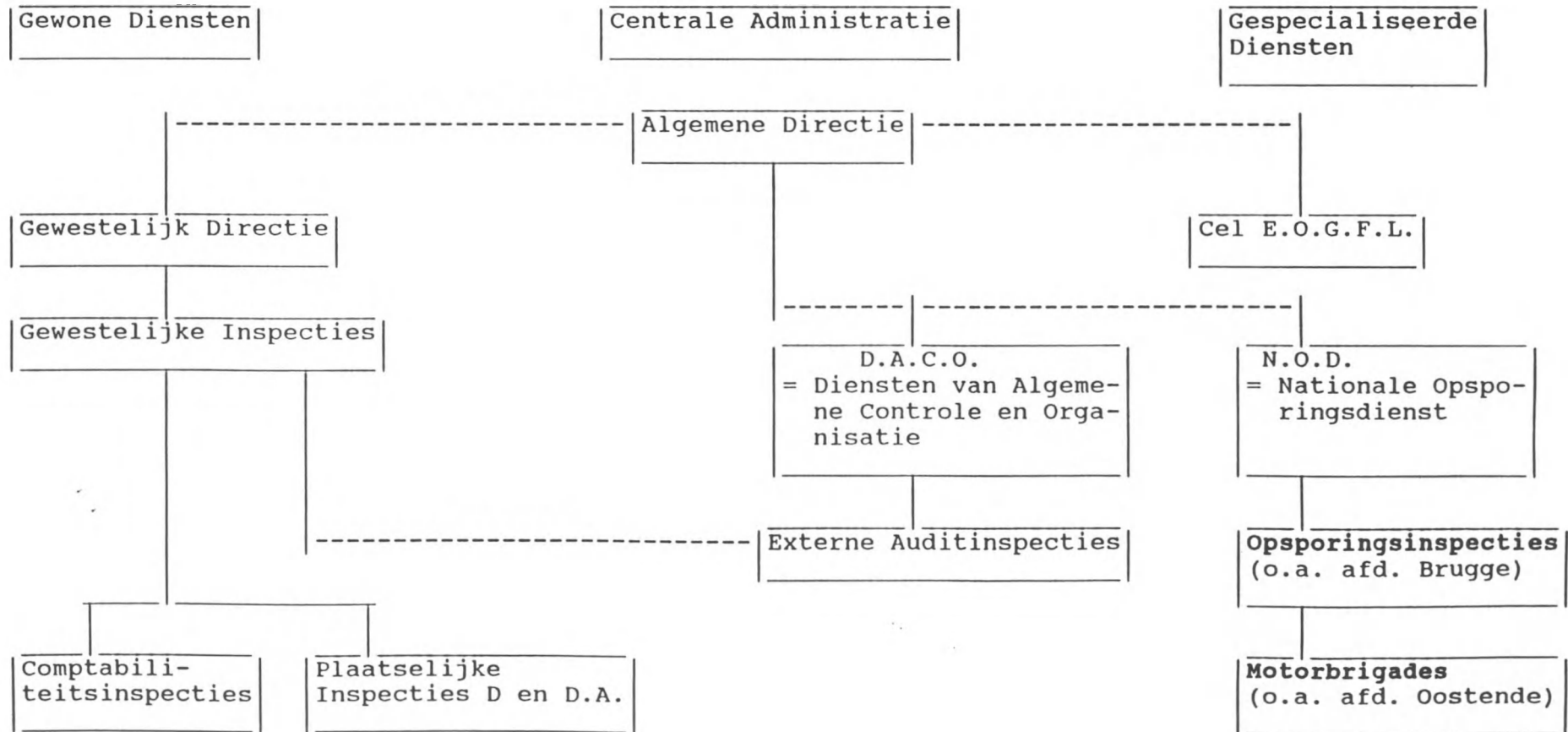
SCHEMA 4 : MINISTERIE VAN LANDSVERDEDIGING

SCHEMA 5 : MINISTERIE VAN VOLKSGEZONDHEID EN LEEFMILIEU

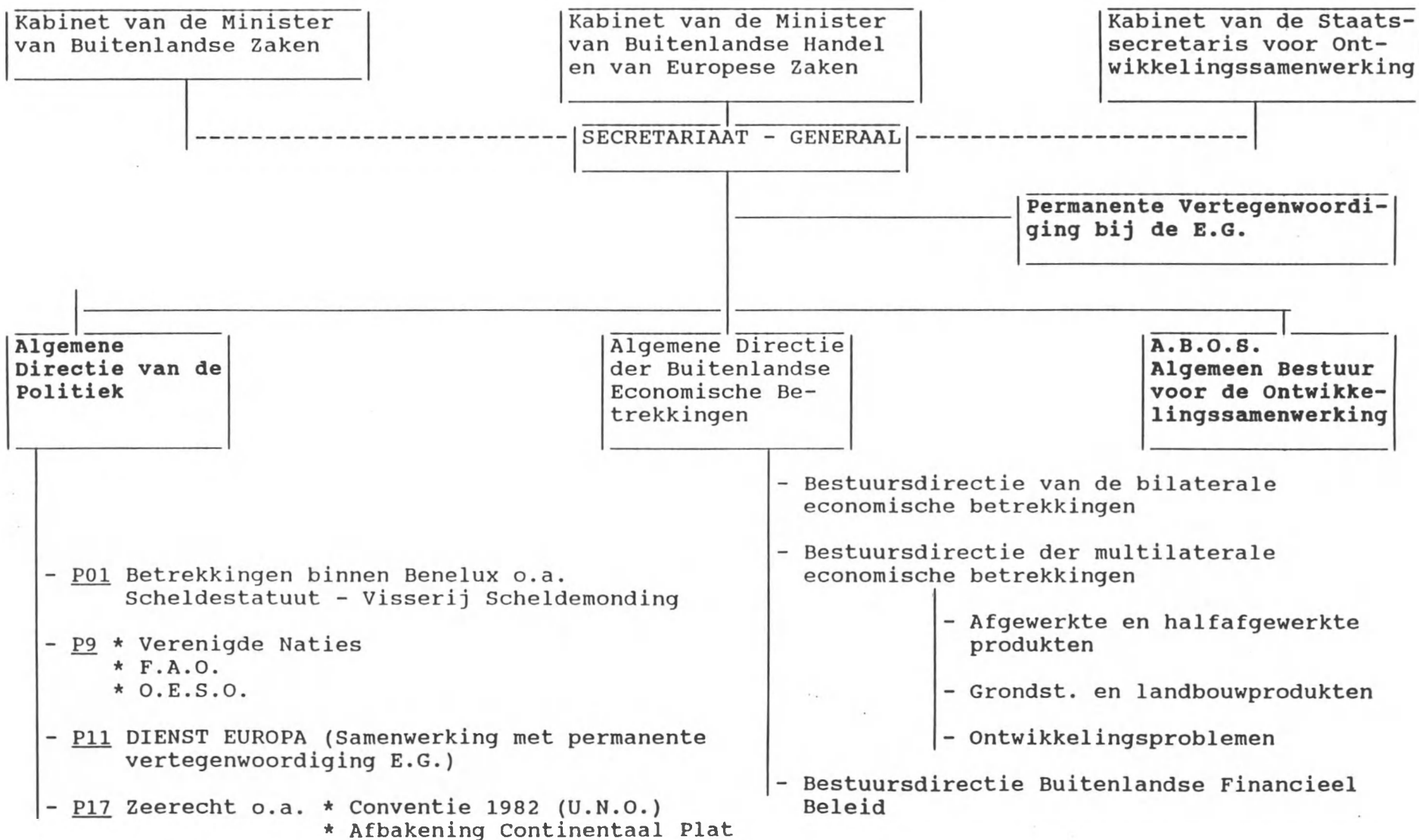

SCHEMA 6 : MINISTERIE VAN FINANCIEN - ADMINISTRATIE DER DOUANE EN ACCIJNZEN

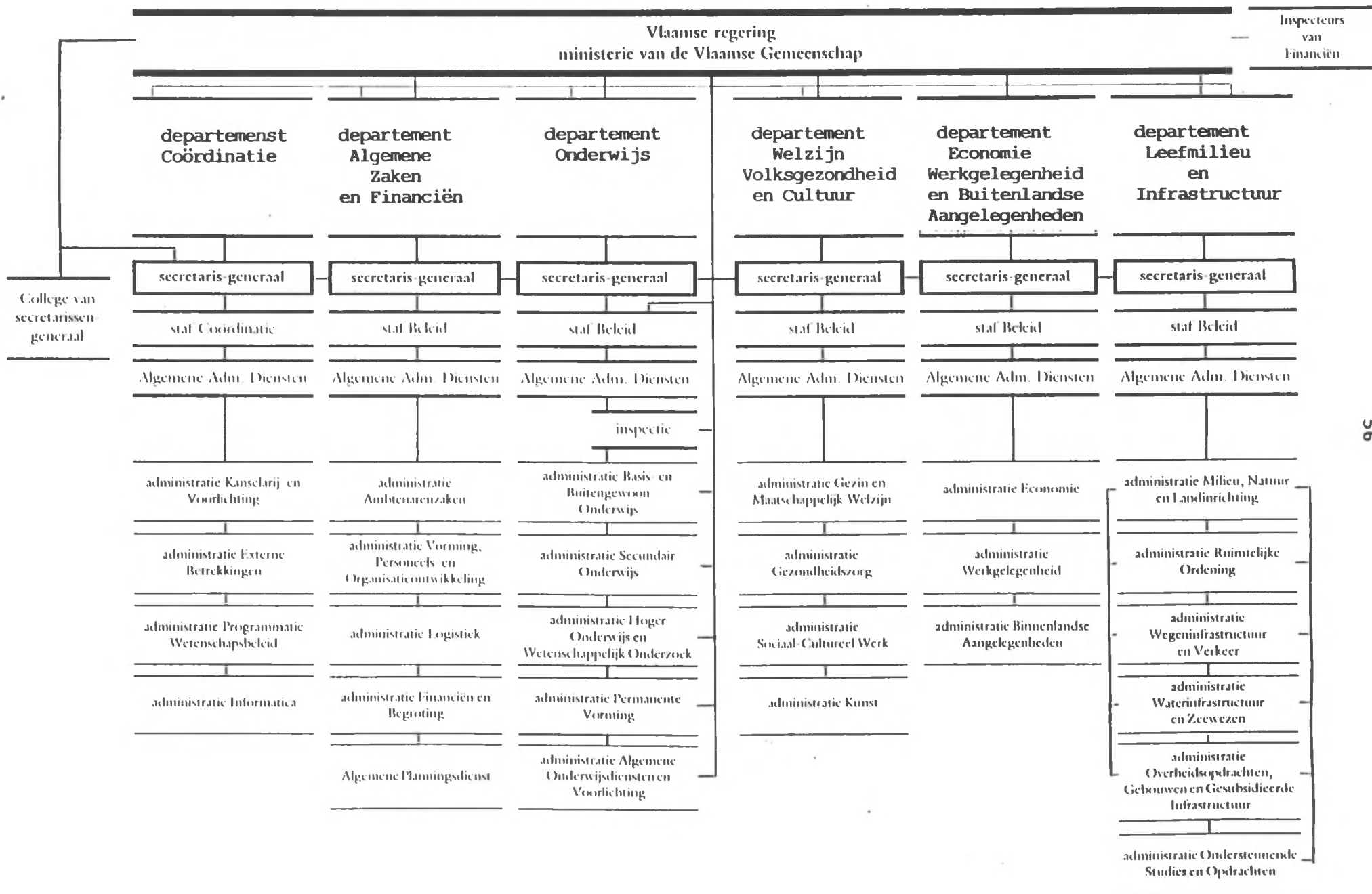
Organigram van de Buitendiensten (22)

SCHEMA 7 : MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN EN BUITENLANDSE BETREKKINGEN

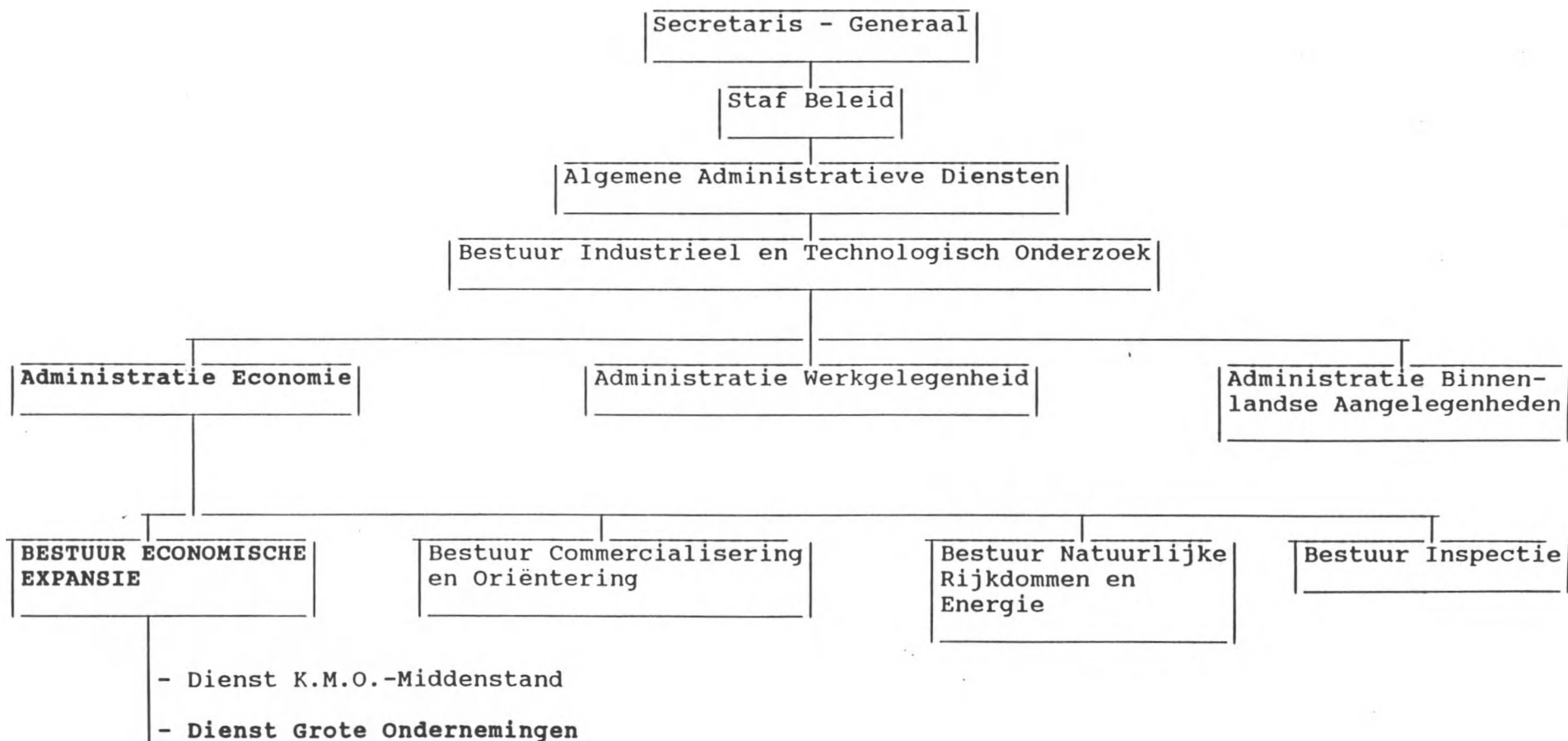

SCHEMA 8 Algemene structuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (20)

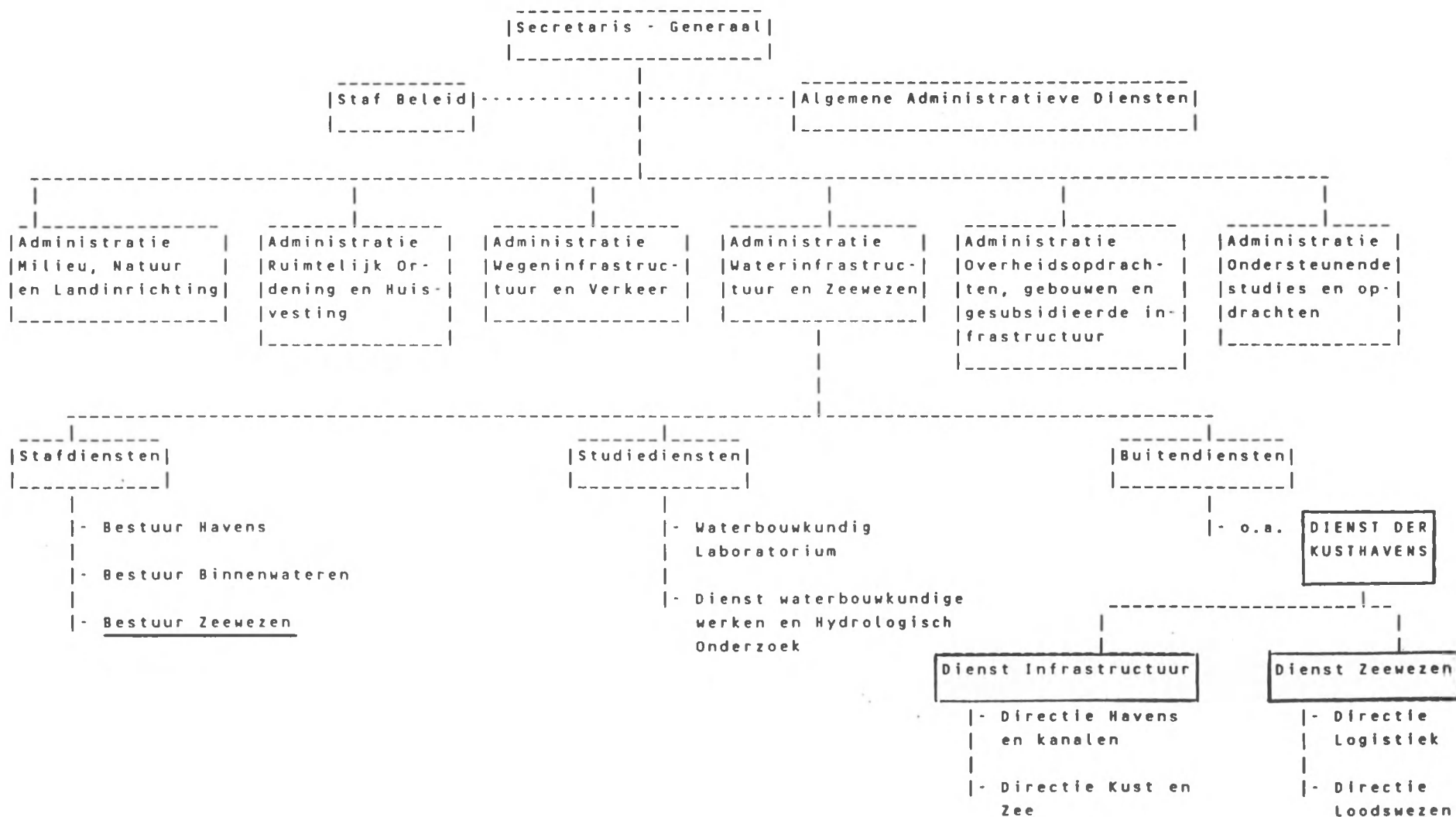

SCHEMA 9 : DEPARTEMENT VOOR ECONOMIE, WERKGELEGENHEID EN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN

VAN HET MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

**SCHEMA 10 : DEPARTEMENT LEEFMILIEU EN INFRASTRUCTUUR VAN HET MINISTERIE
VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP**

3. BESPREKING VAN DE INSPECTIE- EN CONTROLEDIENSTEN BETROKKEN BIJ DE CONTROLE OP DE ZEEVISSERIJ.

In dit overzicht wordt een zo volledig mogelijke beschrijving gegeven van de algemene bevoegdheden, structuur en werking van de verschillende controle- en inspectiediensten die geheel of gedeeltelijk werkzaam zijn binnen de zeevisserij met nadruk op de bespreking van hun taak binnen deze sector. In het volgend hoofdstuk worden de samenwerkingsverbanden tussen deze diensten besproken.

Het grootste deel van de gegevens bekwam ik via rechtstreekse contacten met de verschillende diensten. Dit waren voor mij telkens zeer boeiende en leerrijke momenten en ik wil dan ook nogmaals alle contactpersonen danken voor hun bereidwillige medewerking.

Een aantal van de hierna besproken diensten worden ook vermeld in de studie "Controle- en inspectiediensten in kaart gebracht - Over hun werking en impact, gezamenlijke problemen en aanzetten tot oplossing." van het Studie- en Documentatiecentrum Emile Vanderveldeinstituut VZW. (6) Deze studie is een verwerking van de antwoorden op parlementaire vragen aangaande controle- en inspectiediensten die gestuurd werden aan alle federale ministers en ministers van de Vlaamse Gemeenschap.

In de "Praktische Voedingsgids" uitgegeven door 'die keure' (33) wordt een overzicht gegeven van personen, diensten, ministeries en organisaties die met aspecten van de voeding in haar meest algemene betekenis te maken hebben. Ook daarin worden bepaalde van de hier vermelde diensten gesitueerd en sommige uitvoeriger besproken zij het wel in een bredere context.

Vermelding van de referenties (6) en (33) betekent dat de besproken dienst in die werken aan bod komt.

3.1. De controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij. (6)

Deze dienst behoort momenteel tot het Bestuur der Economische Diensten van het Ministerie van Landbouw. (zie **schema 1a**) In de toekomst zal, indien geen verandering meer optreedt in de huidige plannen, deze controledienst bij de Dienst voor de Zeevisserij blijven behoren. Het visserijbeleid zal toegewezen worden aan het bestuur Landbouwbeleid van het Ministerie voor Landbouw en Middenstand. (zie **schema 1b**)

De controledienst werd opgericht bij **Ministerieel Besluit van 8 september 1986 tot aanwijzing van overheidspersonen in uitvoering van artikel 5 van de wet van 28 maart 1975 betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijproducten**. Hierbij wordt bepaald dat de controleurs, inspecteurs en ingenieurs van de Dienst voor de Zeevisserij aangewezen worden om overtredingen op te sporen en vast te stellen van de bepalingen van de **Wet van 28 maart 1975 betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijproducten**, van de koninklijke en ministeriële besluiten in uitvoering van deze wet en van de EEG-verordeningen inzake de zeevisserij die worden gecontroleerd en bestraft krachtens de bovenvernoemde wet van 28 maart 1975. Zij kunnen overtredingen vaststellen in proces-verbalen met bewijskracht tot het tegenbewijs is geleverd. In de uitoefening van hun opdracht mogen zij publiek toegankelijke werkterreinen, bedrijfsgebouwen... betreden. Voor de toegang tot woningen en niet voor het publiek toegankelijke lokalen tussen 9h 's avonds en 5h 's morgens hebben zij de toelating van de politierechter nodig. Zij kunnen zich wel alle inlichtingen en bescheiden doen verstrekken en overgaan tot alle nuttige vaststellingen voor het uitoefenen van hun opdracht.

Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid (zie bijlage 3) schrijft voor dat elke Lid-Staat instaat voor de controle van alle onderdelen van het GVB. Op nationaal vlak werd aan de controledienst van de zeevisserij in hoofdzaak het toezicht op de kwantitatieve en kwalitatieve instandhoudingsmaatregelen opgedragen.

De opdracht van de controledienst van de zeevisserij bestaat in de praktijk uit een algemene controle van de aanlandingen in de visafslagen: naleving van de minimum-aanvoerlengte van de vis, controle op de vangstmeldingen, verificatie van het logboek en controle op de aanvoer van vissoorten waarvoor een maximaal toegestane vangst of een quotum is vastgesteld. Administratieve controles alsook inspectie van het vistuig behoren eveneens tot hun opdrachten.

Daarnaast worden ook inspecties op zee uitgevoerd, dit in samenwerking met de visserijwacht van de Zeemacht. Hierbij worden eveneens controles uitgevoerd op vangstregistratie, naleving van het quotabeleid en technische instandhoudingsmaatregelen. Bij deze controles wordt voornamelijk opgetreden in een adviserende rol daar de bevoegdheid van de Zeemacht ter zake ruimer is zoals verder besproken wordt.

Een derde taak van de controledienst van de zeevisserij is ontstaan uit de mogelijkheid tot samenwerking sinds begin 1993 met de luchtcontrole van het Ministerie voor Volksgezondheid en Leefmilieu (zie verder). Per jaar worden 40 vluchten voorzien voor luchttoezicht op de activiteiten van Belgische en buitenlandse vissersvaartuigen in de territoriale wateren en de wateren van de Belgische visserijzone.

In de nieuwe controleverordening 2847/93 is bovendien de mogelijkheid tot het uitvoeren van proefprojecten i.v.m. satellietcontrole voorzien. Deze taak zal in de toekomst eveneens uitgevoerd worden door de Dienst voor de Zeevisserij.

Tot begin 1993 was voor deze taken 1 controleur werkzaam, aangevuld met één persoon uit de administratie. In de loop van 1993 kwamen 1 inspecteur en 2 controleurs in dienst en voor 1994 wordt de bijkomende aanwerving van 1 controleur voorzien zodat weldra het kader volledig zal zijn. Door de jarenlange onderbemanning van de dienst is wel een zeer goede samenwerking met verschillende andere diensten tot stand gekomen. Door de complementariteit in bevoegdheden die op deze manier ontstaat, kan zeer efficiënt opgetreden worden.

Er werd in de loop der jaren ook een zeer goede relatie opgebouwd met de parketten van de twee gerechtelijke arrondissementen nl. Brugge en Veurne aan wie de processen-verbaal worden toegestuurd. Zo wordt de dienst vrij systematisch op de hoogte gehouden van de gevolgen verleend aan de processen-verbaal.

De EG-controleverordening stipuleert dat overtredingen moeten worden bestraft d.m.v. administratieve of strafrechtelijke sancties die in verhouding staan tot de overtreding en eventueel het economische voordeel van de verantwoordelijke personen teniet doen. Het is de bedoeling om op deze wijze een vrij correcte naleving van het GVB inzake bescherming van de visbestanden af te dwingen. Door de aard van de overtredingen wordt vrij repressief opgetreden en worden bijvoorbeeld regelmatig grote hoeveelheden vis in beslag genomen. Men mag echter, vooral gezien de toename van het aantal controleurs, het preventieve karakter van de controles niet onderschatten, zowel wat betreft de controleacties in de visafslagen, op zee als wat betreft het luchttoezicht. Ook het verstrekken van informatie en adviezen inzake nationale en EG-reglementering mag niet uit het oog worden verloren. De complexe en vrij vaak wijzigende EG-reglementering vergt een hoge techniciteit van de controlediensten. De controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij neemt dan ook de taak op zich om regelmatig deze kennis ten dienste te stellen van andere controlediensten.

Verder moet ook nog opgemerkt worden dat naast de bovenvermelde taken van de Controledienst, de Dienst voor de Zeevisserij zelf ook een controlerende taak uitoefent op het vlak van de marktordening voor vis en visprodukten. Tussen het Ministerie van Economische Zaken en het Ministerie van Landbouw bestaat een protocol inzake verdeling van bevoegdheden op het vlak van de marktordeningen. (36) De Dienst voor de Zeevisserij controleert systematisch het naleven van de ophoudprijzen bij het invoeren van de vismijngegevens. Zij controleert aan de hand van de beschikbare statistieken zowel de te koop aangeboden hoeveelheden als de opgehouden hoeveelheden vis per produktklasse.

De Dienst gaat ook systematisch na of de autonome ophoudprijs niet hoger is dan 80% van het gewogen gemiddelde van de prijs tijdens de drie voorafgaande visseizoenen voor de betrokken produktklassen. Daarnaast verstrekt zij de vereiste inlichtingen met betrekking tot artikel 25 lid 2 van de **basisverordening nr. 3759/92** zodat enkel hoeveelheden worden gefinancierd binnen de grens van de aan België toegewezen TAC en quota. (zie ook deel 4)

3.2. Controle kwaliteits- en handelsnormen voor zeevisserijprodukten. ("N.D.A.L.T.P.") (33) (zie **schema 1a**)

De Nationale Dienst voor Afzet van Land- en Tuinbouwprodukten (N.D.A.L.T.P.) is een parastatale B onder de toepassing van de wet van 16 maart 1954 en onderworpen aan het toezicht van de Minister van Landbouw. De N.D.A.L.T.P. werd opgericht bij de wet van 27 december 1938 en had tot 31 december 1993 zowel afzetpromotie als controletaken tot zijn bevoegdheden. Op 1 januari 1994 werd het promotiegedeelte echter geregio-naliseerd en momenteel blijven enkel nog de controletaken federale materie. Bij de definitieve reorganisatie van het Ministerie van Landbouw worden zij opgenomen binnen het Departement. De controle van plantaardige produkten gaat over in het Bestuur 'Controle en Kwaliteit Plant', de controle van dierlijke produkten gaat naar het Bestuur 'Controle en Kwaliteit Dier'. (zie **schema 1b**)

De controlediensten zijn tot op heden belast, binnen de door het Ministerie van Landbouw opgelegde grenzen, met het meewerken aan de toepassing van de controle op de regle-mentering van het aanbieden, verdelen en verkopen van de landbouw-, tuinbouw- en zee- visserijprodukten. De dienst staat eveneens in voor het afleveren van bepaalde vergun-ningen voor de export. De N.D.A.L.T.P. is tot op heden ook belast met de controle op de zaaizaden en het pootgoed en is mede bevoegd voor de uitvoeringsbesluiten van de wet van 24 januari 1977 met betrekking tot de plantaardige produkten en eiprodukten. De controles gebeuren zowel op initiatief van de Dienst als op aanvraag van de producenten of handelaars.

Onder de Nationale Dienst voor Afzet van Land- en Tuinbouwprodukten ressorteert de Directie van de Technische Diensten die inzake de taakverdeling voor de controle op de marktordening voor visserijprodukten en produkten van de aquacultuur (**Verordening (EEG) nr. 3759/92**) de controle uitoefent op het naleven van de communautaire handelsnormen. (zie deel 4) Deze dienst heeft eveneens bevoegdheden op basis van de **Wet van 28 maart 1975 betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserij- produkten.**

Momenteel zijn twee controleurs belast met de steekproefsgewijze controle op de handelsnormen zoals bepaald door Verordening (EEG) nr. 103/76, zoals gewijzigd voor vis en Verordening (EEG) nr. 104/76, zoals gewijzigd voor garnalen, Noordzeekreeften en langoustines. Zij treden hoofdzakelijk preventief op en controleren de toepassing van de reglementering door de producentenorganisatie.

3.3. Het Waterschoutsambt der Kust. (28)

De zeevaartpolitie is zoals elke rechtsinstelling historisch gegroeid. Sinds de middeleeuwen heeft zij de evolutie van het zeerecht ondergaan en haar inrichting, bevoegdheid en werking zijn steeds de weerspiegeling geweest van de staatsvorm van het ogenblik. De uitvoering van de zeevaartpolitie, in haar brede zin, is toevertrouwd aan de Waterschout.

Op 10 september 1929 werd het K.B. uitgevaardigd dat thans het inrichtingsreglement van de zeevaartpolitie vormt. De Hoofdwaterschout der Kust, met zetel te Oostende oefent toezicht uit over de havens van Oostende, Zeebrugge en Nieuwpoort waar telkens waterschoutkantoren gevestigd zijn.

In zijn administratieve taken staat hij onder het gezag van de directeur-generaal van het Bestuur van de maritieme zaken en van de scheepvaart. (zie **schema 2**) Voor zijn gerechtelijke taken, als officier van gerechtelijke politie, staat hij onder toezicht van de Procureur-Generaal bij het Hof van Beroep te Gent en voor het vervullen van zijn opdrachten van bestuurlijke politie, staat hij onder gezag van de Minister van Verkeer en Infrastructuur. Naast een afdeling Belgische Koopvaardij en Zeevisserij en een afdeling pascontrole is Het Bestuur van de Maritieme Zaken en van de Scheepvaart ook belast met de inrichting en het hoger toezicht over de zeevaartpolitie.

De taken waarmee de waterschouten belast zijn, kunnen als volgt worden samengevat :

- 1) het aan- en afmonsteren van zeelieden aan boord van Belgische schepen en het opmaken van de monsterrollen. Zij waken o.a. over de toepassing van de maritieme arbeidswetgeving en de wetgeving op de veiligheid der schepen;
- 2) nazicht van de monsterrollen;
- 3) inschrijven van zeelieden in het algemeen stamboek voor de visserij en afleveren van zeemansboekjes;
- 4) het aannemen van acten door kapiteins van Belgische schepen opgemaakt, tot vaststelling van alle ongevallen aan hun schepen of aan boord ervan en acten tot vaststelling van geboorten, sterfgevallen en verdwijningen aan boord;
- 5) het opsporen van alle vergrijpen tegen de tucht, voorzien bij de wet van 5 juni 1928 houdende tucht- en strafwetboek voor de koopvaardij en de Zeevisserij;

- 6) het opsporen en vaststellen van alle misdrijven aan boord van Belgische schepen;
- 7) het toezicht over vreemde schepen en zeelieden tijdens hun verblijf in de wateren en havens van het Rijk, en het toezicht over de in- en ontscheping van de passagiers;
- 8) het aan de ketting leggen van schepen - hiervoor kan de bijzondere procedure voorzien in het gerechtelijk wetboek toegepast worden of art. 19 van de wet van 1936 op de havenkapiteins, wat meer mogelijkheden biedt;
- 9) taken van de afdeling politie van de zeevateren :
 - Toepassing van de bestaande scheepvaart- en politiereglementen nl. het Internationaal Aanvaringsreglement 1972 en het **KB van 4 augustus 1981** houdende politie- en scheepvaartreglement voor de Belgische territoriale zee, de havens en de stranden van de Belgische kust.
 - Zij heeft bevoegdheid in de **wet op de zeebrieven van 21 december 1990** en de Koninklijke- en Ministeriële Besluiten betreffende de vlaggebrieven en de uitrusting van de pleziervaartuigen.
 - Bij toepassing van de **wet van 5 juni 1972** op de veiligheid der schepen en het **K.B. van 20 juni 1973** houdende het zeevaartinspectiereglement, waakt zij over de zeevaardigheid van de schepen en controleert het bezit van een geldig certificaat van deugdelijkheid afgeleverd door de zeevaartinspectie.
 - De waterschout is belast met het opsporen en vaststellen van alle inbreuken op de **wet van 4 juli 1962** op de verontreiniging van de zee door olie en op haar uitvoeringsbesluiten. De zeevaartpolitie controleert de oliejournalen van de schepen in de havens, vnl. van de tankschepen en ook de certificaten ter dekking van de burgerlijke aansprakelijkheid in geval van schade door verontreiniging door olie, wanneer dit document vereist is. Er wordt tevens rekening gehouden met de bepalingen van het **MARPOL 73/78 - Verdrag**. (zie ook 3.7)
 - Verder is aan het waterschoutsambt het toezicht opgedragen betreffende de toepassing der internationale en nationale reglementering inzake de uitoefening van de **zeevisserij** en de maatregelen om de visstand en de schaal- en weekdieren in zee te beschermen. Aldus worden de waterschouten en hun agenten expliciet vernoemd inzake de toegang van vreemde visservaartuigen tot de Belgische kustwateren en visserijzone (**Wet van 19 augustus 1891 betreffende de zeevisserij in de territoriale wateren - Wet van 10 oktober 1978 houdende vaststelling van een Belgische visserijzone**) en in de **wet van 12 april 1957** inzake de bescherming van de biologische hulpbronnen van de zee. Zij oefenen controle uit op de logboeken, de technische maatregelen en de uitwendige kenmerken van vissersvaartuigen. Voor wat betreft de controle van de reglementeringen in de territoriale wateren en de Belgische Visserijzone hebben de Waterschout en zijn agenten dezelfde bevoegdheden als de gezagvoerders van de visserijwachtschepen. Daarom werd op **10 april 1984** een **overeenkomst** tussen het toenmalige Ministerie van Verkeerswezen en het Ministerie van

Landsverdediging omtrent het uitoefenen van de visserijcontrole afgesloten. (zie 3.6 en deel 4).

Twee patrouillevaartuigen (snelheid 17 knopen) oefenen een permanente controle uit op de zeevaart. Verder zorgt het Hoofdwaterschoutsambt (Oostende) voor de registratie van pleziervaartuigen en het afleveren van dienststaten betreffende de vaart op Belgische vissersvaartuigen.

De waterschout wordt door de Koning benoemd en kan, telkens hij dat nodig acht de hulp van de openbare macht inroepen (artikel 5 van het K.B. van 14 maart 1963 houdende inrichting van de Algemene Dienst van de Rijkswacht). De **Wet van 5 augustus 1992 op het politieambt** bepaalt het wettelijk kader waarin het politieambt wordt uitgeoefend en is ingevolge artikel 2 ook van toepassing voor de zeevaartpolitie, die onder de categorie "bijzondere politiediensten" valt.

3.4. Zeevaartinspectie en scheepsmeting district kust.

Evenals het Waterschoutsambt behoort de Zeevaartinspectie en scheepsmeting tot de Dienst Scheepvaartveiligheid van het Bestuur van de Maritieme Zaken en van de Scheepvaart. (zie **schema 2**) Ook bij deze dienst is er een district Schelde, gevestigd te Antwerpen en een district Kust te Oostende.

De Zeevaartinspectie is bevoegd voor de de veiligheid van de zeegaande schepen en de scheepvaart. Dit behelst zowel de technische uitrusting van de vaartuigen als de kwalificatie van de bemanning. Er wordt gewerkt op grond van een officieuze coördinatie van de **Wet van 5 juni 1972 op de veiligheid van de schepen**, op basis waarvan certificaten van deugdelijkheid worden afgeleverd en het **KB van 20 juli 1973 houdende zeevaartinspectiereglement**, gewijzigd door het KB van 12 juni 1975 en het KB van 24 november 1978. Inzake veiligheid van de vaartuigen is er nog geen EG-reglementering.

Wat de kwalificatie van de bemanning betreft, heeft de Zeevaartinspectie een belangrijke controletaak zowel wat de koopvaardij als wat de zeevisserij betreft. Het brevettenbesluit valt onder de bevoegdheid van de Zeevaartinspectie. Zij komt dan ook tussen zowel bij het afleveren van de brevetten, de controle van de kwalificatie van de bemanning als het toestaan van afwijkingen van de brevetten. Deze controle gebeurt op basis van een geïnformatiseerd bestand waar ook de Zeevaartpolitie inzage in heeft. Goedkeuring van afwijkingen inzake kwalificatie van de bemanning gebeurt steeds in overleg met de Zeevaartpolitie. De kwalificatie en beschikbaarheid van de bemanning vormt, zeker in de zeevisserij, een groot probleem.

Het technisch onderzoek omvat een onderzoek van de sterkte en van de veiligheid van de vaartuigen en wordt uitgevoerd bij nieuwbouw en, voor wat vissersvaartuigen betreft, bij een jaarlijks terugkerend toezicht. Voor de koopvaardij schepen wordt de sterktebeoordeling overgelaten aan een classificatiemaatschappij, voor de vissersvaartuigen wordt de sterkte (rompsterkte, dikte van de platen, profielen enz...) door de Zeevaartinspectie zelf beoordeeld. De certificaten van deugdelijkheid die na controle worden afgeleverd, kunnen ook door de Zeevaartpolitie gecontroleerd worden (zie hoger).

Naast deze taken werkt de Zeevaartinspectie ook mee aan de "Port State Control". Dit is een internationale overeenkomst tussen verschillende landen waarbij elk land instaat voor de veiligheidscontrole en de controle op de certificaten van deugdelijkheid van minstens 20 % van de vreemde schepen die zijn havens aandoen. Het gaat hier om de inspectie van vaartuigen langer dan 24 m (zowel vracht- als passagiersschepen) die vallen onder de I.M.O. (International Maritime Organisation). Deze activiteit beperkt zich, voor wat de kust betreft vooral tot de haven van Zeebrugge.

Voor deze taken zijn er 6 inspecteurs (industriële ingenieurs) werkzaam, waarvan 4 gespecialiseerd in machines (meting motorvermogen) en 2 in inrichting dek. Zij controleren ook de aanwezigheid van gevaarlijke goederen.

Naast de Zeevaartinspectie is er ook de dienst scheepsmeting waar 3 scheepsmeters tewerkgesteld zijn. Zij leveren de "meetbrief" af (waarop ook het motorvermogen vermeld staat) en het attest voor de laadruimtes. De zeebrief wordt door de zeevaartpolitie pas afgeleverd na aflevering van de meetbrief en het certificaat van deugdelijkheid.

Eén van de taken van de Zeevaartinspectie betreft de controle op het motorvermogen. Heel wat vissersvaartuigen hebben "afgestelde" motoren aan boord omdat het produceren van motoren "op maat" nu eenmaal niet kan en omdat de EG- en nationale reglementering bepaalde eisen qua motorvermogen en inkrimping daarvan oplegt. Er wordt een afstelling naar beneden van 30 % aanvaard. Een afgestelde motor wordt verzegeld of gelood wat uiteraard kan gecontroleerd worden. Dit laatste is zeker nodig na reparaties aan de motor. Het bepalen van het motorvermogen gebeurt door middel van een torsimeter doch hieromtrent werd nog geen éénduidige en onomstreden methode vastgelegd. Deze techniek vergt bovendien veel tijd en is vrij onnauwkeurig. Nochtans wordt de toegang tot de kustwateren en, voor wat België betreft, de verdeling van de tongquota, bepaald op basis van het motorvermogen van het vissersvaartuig.

3.5. De Economische Algemene Inspectie. (29)(33) (zie schema 3)

De Economische Algemene Inspectie (E.A.I.) werd opgericht bij K.B. van 16 december 1954 (B.S. van 24 december 1954) overeenkomstig de eisen van de tijd. Bij K.B. van 20 augustus 1969 (B.S. van 9 september 1969) werd ze verheven tot Algemene directie. Met de staatshervorming zijn er economische bevoegdheden naar de gewesten gegaan. De E.A.I. behield al haar "nationale" bevoegdheden behalve op het gebied van de economische expansie. (zie **schema 9**) De aanpassing van de nationale wetgeving aan de Europese communautaire normen en de uitvoering van het EEG-beleid in heel specifieke sectoren hebben ertoe geleid dat de E.A.I. directer betrokken werd bij het complexe proces van controle op supranationale interventies.

De wetgevende en de rechterlijke macht beschouwen de E.A.I. als de "economische politie"- dienst, bevoegd voor het merendeel van de wetten die het Ministerie van Economische Zaken aanbelangen. Zij is dan ook belast met het opsporen en vaststellen van inbreuken op deze materies. De E.A.I.- functionarissen kunnen daartoe rechtsgeldige onderzoeken instellen en getuigen verhoren, proces-verbaal opmaken met rechtskracht tot bewijs van het tegendeel. Zij hebben de bevoegdheid om elk transport te controleren, monsters te nemen, goederen en documenten in beslag te nemen en over te gaan tot verzegelen. In het belang van het onderzoek kunnen zij beslissen tot opeising, assistentie vorderen van experts of van de ordediensten, huiszoeken verrichten, overgaan tot arrestaties en zij kunnen ook getuigen voor de rechtbank. Zij kunnen in samenspraak met de magistraten een procedure instellen van gecontroleerde waarschuwing waarbij de overtreder zich binnen een gestelde termijn moet schikken naar de wet. De sanctiebevoegdheid voor inbreuken ligt in principe bij de Procureur des Konings doch in het kader van de bestrijding van de inbreuken inzake prijzen, handelspraktijken en kredietverlening kan de E.A.I. zelf een voorstel doen aan de overtreder tot administratieve boete waardoor de strafvordering vervalt.

De E.A.I. doet controle op het prijzenbeleid (Wet van 30 juli 1970), de handelspraktijken en consumentenbescherming (Wet van 14 juli 1991) en het consumentenkrediet (Wet van 12 juni 1991). Inzake het beroep van zelfstandige controleert de E.A.I. alle ter zake van kracht zijnde wetten (toegang tot het beroep, wekelijkse rustdag, avondsluiting enz...).

Bovendien heeft zij een hele reeks bevoegdheden inzake EG-reglementering zoals het doen naleven van de Europese normen en de controle op de hulp-uitkeringen door het E.O.G.F.L. in bepaalde interventiesectoren, de ambtenaren van de Europese Commissie bijstaan op het gebied van mededinging in uitvoering van de art. 85 en 86 van het Verdrag van Rome, toezien op de correcte toepassing van de douane- en landbouw reglementering, werkzaamheden in het kader van de toekenning van certificaten en vrijwaren

van de veiligheid en beschermen van de gezondheid van de consumenten. In datzelfde kader neemt zij ook deel aan het beheer van de gemeenschappelijke markt. Zo treedt zij op inzake het gemeenschappelijk landbouwbeleid, met name in de sector melk en zuivelprodukten, het gemeenschappelijk beheer van de markt van wijnbouwprodukten en geestrijke dranken en heeft zij, net als de reeds eerder vermelde N.D.A.L.T.P. en de Dienst voor de Zeevisserij haar taak in de **gemeenschappelijke marktordening van de visserij**.

De E.A.I. controleert op basis van de **marktverordening (EEG) nr. 3759/92 (artikels 8, 12 en 15)** steekproefsgewijze in de vismijnen van Zeebrugge, Oostende en Nieuwpoort de naleving van de ophoudprijzen, de werkelijke bestemming van de opgevangen vis en de denaturering ervan. Bij de Rederscentrale te Oostende gebeurt steekproefsgewijze de "boekhoudkundige controle" van een "overzichtsregister" van de PO met betrekking tot de opgevangen hoeveelheden vis waarvoor een financiële vergoeding wordt gevraagd en bij de firma's die de opgevangen vis verkopen, wordt steekproefsgewijze nagegaan of de hoeveelheden aan "opvangvis" waarvoor een financiële vergoeding werd aangevraagd wel degelijk gefactureerd werden aan de N.V. ANIMALIA. Maandelijks worden de afrekeningsstaten van de Rederscentrale gecontroleerd voor wat betreft de berekening van de gevraagde financiële vergoedingen en worden deze, evenals de jaarlijkse eind-afrekeningsstaat, na controle, overgemaakt aan de B.D.B.L. ter uitbetaling. Bij gratis uitreiking aan weldadigheids- en caritatieve instellingen of bijstandsgerechtigden gebeurt de controle op de bestemming van de uit de markt genomen vis eveneens door de E.A.I.

Voor al deze taken zijn er bij de E.A.I. ongeveer 250 personeelsleden waarvan er 180 belast zijn met inspectie- en onderzoeksoopdrachten. Hiervan is slechts één inspecteur belast met de inspectie van de marktordening visserij.

3.6. De Zeemacht - Commando Marineoperaties (COMOPSNAV). (34)(zie schema 4)

Inzake de zeevisserij heeft de Zeemacht de opdracht toezicht en controle uit te oefenen op de toepassing van de reglementering betreffende de visserijwacht met de schepen en de helikopters van de Zeemacht. Hiertoe hebben de gezagvoerders van alle schepen van de Zeemacht en hun afgevaardigden het recht zich aan boord van vaartuigen van om het even welke nationaliteit te begeven om inspectie uit te voeren en om de voorlegging van alle scheepspapieren en stukken te eisen. Zij zijn allen bevoegd om overtredingen op te sporen en vast te stellen in processen-verbaal met bewijskracht tot het tegendeel bewezen is, verboden visserijprodukten en vistuig in beslag te nemen en op heterdaad betrapte vaartuigen op te leiden naar een Belgische haven.

De historische oorsprong van deze aan de Zeemacht opgelegde taak is terug te vinden in het **Regentsbesluit van 29 februari 1949** tot wijziging van het Regentsbesluit van 30 maart 1946 houdende oprichting van de Zeemacht en van het Regentsbesluit van 31 december 1947 houdende vaststelling van het organiek kader en van de weddeschalen van het personeel van de Zeemacht. De opdracht wordt voorgeschreven door het Ministerie van Verkeer en Infrastructuur en het Ministerie van Landsverdediging verzorgt de uitvoering ervan.

De volgende wetten bepalen de bevoegdheden van o.a. de gezagvoerders van de Schepen van de Zeemacht:

- **Wet van 19 augustus 1891** betreffende de zeevisserij in de territoriale wateren en hier onmiddellijk bij aansluitend de **Wet van 6 oktober 1986** waarbij de breedte van de territoriale zee van België uitgebreid wordt van 3 tot 12 zeemijl.
- **Wet van 2 april 1957** inzake de bescherming van de biologische hulpbronnen van de zee, zoals gewijzigd.
- **Wet van 9 juli 1970** - Goedkeuring van het verdrag inzake de uitoefening van de visserij op de Noordatlantische Oceaan en de bijlagen opgemaakt te Londen op 1 juni 1967.
- **Wet van 10 oktober 1978** houdende vaststelling van een Belgische visserijzone, gewijzigd door de Wet van 30 juli 1983.
- Daarnaast werd, zoals reeds vermeld bij de bespreking van het Waterschoutsambt, een overeenkomst afgesloten tussen de Zeemacht en het Bestuur van het Zeewezen en de Binnenvaart op 10 april 1984 inzake taakverdeling bij de visserijcontrole in de territoriale wateren en de Belgische visserijzone. Ingevolge deze overeenkomst voert de Zeemacht de controles uit, stelt ze de overtreding vast en brengt zij eventueel het vaartuig op, terwijl de Waterschout al de andere handelingen, door de wet of bijzondere instructies voorzien, uitvoert.

Naast de nationale wetgeving dient verder rekening gehouden te worden met de EG-reglementering ter zake. Wat toegang betreft, gelden de maatregelen vastgelegd in de **basisverordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992**. De vaartuigen van de Lid-Staten hebben toegang tot de gemeenschappelijke wateren; wat de toegang tot de kustwateren betreft, gelden de beperkingen zoals vastgelegd in Bijlage I bij deze verordening (zie **bijlage 1**).

De gezagvoerders van alle varende eenheden van de Belgische Zeemacht kunnen in dit verband optreden hetzij:

- 1) op eigen initiatief van de gezagvoerder van het Zeemachtschip na akkoord van COMOPSNAV (Commando Marineoperaties) indien visserijwacht niet zijn primaire opdracht is;
- 2) op bevel van COMOPSNAV;
- 3) op aanvraag van de Waterschout via COMOPSNAV: indien gewenst kan een Waterschout of zijn afgevaardigde worden ingescheept.

In verband met de specificiteit en de complexiteit van de reglementeringen terzake krijgen de door COMOPSNAV aangewezen gezagvoerders en hun medewerkers, belast met de uitvoering van deze opdracht een week instructie verzorgd door de Dienst voor de Zeevisserij van het Ministerie van Landbouw (zie 3.1). In de mate van het mogelijke scheept bij elke visserijwachttopdracht een controleur van de Dienst voor de Zeevisserij in om als adviseur op te treden bij het uitvoeren van de controles. Niettegenstaande het feit dat de gezagvoerders van alle schepen van de Zeemacht terzake bevoegd zijn, wordt in de praktijk, tot op heden, deze taak hoofdzakelijk waargenomen door een KRO, de officier, licenciaat in de rechten.

Voor deze controletaak zet de Zeemacht in totaal gedurende gemiddeld 75 zeedagen per jaar 3 R.D.S.-schepen (Ready Duty Ships) in, nl. 2 sleepboten (de Valcke en de Ekster) met een snelheid van 10 knopen en 1 mijnenveger (de Merksem) met een snelheid van 14 knopen. Deze vaartuigen worden uitgerust met een zodiac waarmee de visserijwachtofficier, vergezeld van een onderofficier aangevuld met één of meer matrozen en meestal ook een controleur van de Dienst voor de Zeevisserij zich begeven naar de vissersvaartuigen. Deze schepen werken met een beurtrol-wachtstelsel; het schip van wacht houdt zich paraat o.a. voor visserijwacht. De visserijwacht is voor deze vaartuigen echter een neventaak zodat het opmaken van een visserijwachtstelsel vrij moeilijk is en in hoofdzaak bepaald wordt door het ter beschikking zijn van de schepen en de weersomstandigheden. Het gaat hier bovendien om vrij oude vaartuigen (1950) met een beperkt motorvermogen voor deze controletaak. Bepaalde vissersvaartuigen beschikken over een veel groter motorvermogen (sommige Nederlandse vaartuigen tot 4000 pk) en halen dus een veel grotere snelheid dan de visserijwachtschepen. Men probeert ervoor te zorgen dat de drie vaartuigen in de periodes van bepaalde seizoenmatige visserijactiviteiten in het zuiden van de Noordzee (maart-juni en september-november) om de beurt worden ingezet.

Er is ook mogelijkheid om de helikopter Allouette III bij deze taak te betrekken, doch sinds 1993 wordt getracht de visserijwacht en het luchttoezicht op de vissersvaartuigen met het vliegtuig van BMM (zie 3.7. zoals hierna besproken) op elkaar af te stemmen, wat de efficiëntie van de controle op zee aanzienlijk verhoogt (zie deel 4).

3.7. Belgian Marine Environmental Control (BELMEC) van de Beheerseenheid van het Mathematisch Model Noordzee. (31)

Sinds begin 1991 heeft België zijn eigen programma van luchttoezicht op mariene verontreiniging. Dit programma, ingepast in de internationale inspanning voor controle en beperking van illegale lozingen in de Noordzee, kreeg als naam "**Belgian Marine Environmental Control**" (BELMEC) en ressorteert onder de bevoegdheid van de Beheerseenheid van het Mathematisch Model Noordzee (BMM), de eenheid die in het bijzonder belast is met de problemen van het beheer van het mariene milieu bij het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu (Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie) (zie **schema 5**).

Mariene verontreiniging ontstaat niet alleen door spectaculaire ongevallen op zee, maar ook door aanvoer van contaminanten door stromen, rivieren en kustlozingen alsook door de operationele lozingen van de scheepvaart waarbij de kans dat naast olie ook chemicaliën geloosd worden, niet denkbeeldig is. Deze problematiek is des te groter in druk bevaarde zeeën zoals de Noordzee. Met het oog op deze problematiek werd op internationaal vlak het **Verdrag ter voorkoming van Verontreiniging door Schepen (MARPOL 73/78)** aangenomen. Deze overeenkomst werd opgenomen in de Belgische wetgeving in 1984. Doordat luchttoezicht het enige werkelijk doeltreffend middel blijkt te zijn om de toepassing van de MARPOL overeenkomst op zee te verifiëren, werd deze techniek besproken op de Internationale Conferenties over de Bescherming van de Noordzee. Op de tweede Conferentie te Londen in 1987 hebben 4 landen waaronder België en Nederland zich verbonden de samenwerking op gebied van luchttoezicht te concretiseren door bijzondere overeenkomsten. In 1989 werd het toepassingsgebied van het Akkoord van Bonn van 1983 betreffende de samenwerking inzake bestrijding van verontreiniging van de Noordzee uitgebreid tot het luchttoezicht op illegale lozingen door schepen. In 1990 werden op de derde Internationale Noordzeeconferentie in Den Haag een aantal resoluties aangenomen ter verbetering van de doeltreffendheid van de luchtcontroles.

Rekening houdend met deze internationale context heeft België zich zo vlug mogelijk verzekerd van de controle van de zone van de Noordzee die onder haar verantwoordelijkheid valt. Op 24 december 1990 werd een akkoord ondertekend tussen het Ministerie van Landsverdediging en het Staatssecretariaat voor Leefmilieu waarbij de Landmacht een twee-motorige Britten Norman Islander van het Licht Vliegwezen (zie **schema 4**) met piloten ter beschikking stelt van BMM voor het opstarten van het "**BELMEC-project**" om controlevluchten boven zee uit te voeren. Daarnaast werd het AIRBORNE-contract afgesloten voor de aankoop en installatie in het vliegtuig van detectieapparatuur. Zo werd het vliegtuig voorzien van een SLAR (Side-Looking Airborne Radar), een

fotografische camera, een video camera, een precisie hoogtemeter, een maritiem navigatieinstrument en een maritieme VHF-radio en wordt deze apparatuur nog steeds verbeterd. De eigenlijke controles worden uitgevoerd door vertegenwoordigers van de BMM (I.H.E.). Het betreft hier personeel gespecialiseerd in maritieme zaken en in milieuwetenschappen. Deze controleurs hebben gerechtelijke bevoegdheden om inbreuken op de wet inzake waterverontreiniging te constateren (MB van 15 juli 1991).

In 1991 werden 250 vluchten boven zee voorzien.

De opdracht bestaat hoofdzakelijk uit drie onderscheiden taken:

- (1) het opsporen van olievlekken, identificeren van de vervuilers en het houden van toezicht op operationele olielozingen van schepen;
- (2) bij het ontdekken van belangrijke verontreiniging, de bevoegde instanties verwittigen en assistentie verlenen bij de bestrijdingsoperaties;
- (3) bij het detecteren van verontreinigingen, voldoende bewijslast verzamelen en inventariseren en assisteren bij de gerechtelijke vervolging.

Het optreden van het toezichtsvliegtuig heeft ook een groot preventief (ontradend) effect op de mogelijke vervuilers.

De gebruikelijke operatiezone van het toezichtsvliegtuig is de zone van het Continentaal Plat van België en de maritieme naderingswegen die een risico van pollutie vormen voor onze kustregio. Om de navigatie in de operatiezone te vergemakkelijken, werden een vast aantal navigatiepunten gekozen. De posities van deze punten worden meegedeeld aan de controletorens en aan de andere toezichtsploegen. Zij kunnen op verschillende manieren onderling verbonden worden waardoor het navigatieplan kan gewijzigd worden bij elke vlucht.

Wat de verbindingsprocedures in geval van vaststelling van onwettige lozing af van ontdekking van zware pollutie betreft, treedt het Commando Marine-operaties (COMOPSNAV) van de Zeemacht te Zeebrugge op als centraal meldingspunt. Zodra het bericht van pollutie ontvangen wordt aan land, wordt de informatie naargelang het geval overgemaakt aan de Zeevaartpolitie, de Zeemacht, de BMM en indien nodig aan de nationale- of havenoverheden in het buitenland.

BMM bereidt maandelijks een vluchtprogramma voor dat vertrouwelijk wordt gehouden. Annulatie omwille van weersomstandigheden is steeds mogelijk.

In februari 1991 werd door de Dienst voor de Zeevisserij aan BMM de vraag gesteld om tijdens de controlevluchten voor leefmilieu ook de posities van de vissersvaartuigen te noteren en ter beschikking te stellen. Na overleg werd op 18 december 1992 een jaarlijks hernieuwbare overeenkomst getekend tussen beide Ministeries waarbij 40 vluchten over

zee ter beschikking gesteld worden voor visserijcontrole in de territoriale wateren en de Belgische visserijzone. Over deze samenwerking en het afstemmen van zee- en luchtcontroles wordt in deel 4 verder uitgeweid.

3.8. Het Instituut voor Veterinaire Keuring (I.V.K.). (6)(32)(33)

Het Instituut voor Veterinaire Keuring werd bij de **wet van 13 juli 1981** opgericht als parastatale A onder toezicht van het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu en valt aldus onder de toepassing van de wet van 16 maart 1954. (zie **schema 5**) Het I.V.K. werd slechts operationeel op 1 juli 1986.

Art. 2 van de wet van 13 juli 1981 belast het I.V.K. met:

- 1) de keuring, het laboratorium- en het gezondheidsonderzoek en de gezondheidscontrole zoals voorzien in de **wet van 5 september 1952** betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel en de **wet van 15 april 1965** betreffende de keuring en de handel in vis, gevogelte, konijnen en wild;
- 2) de organisatie van die keuringen, onderzoeken en controles. De keuringen in de slachthuizen en vismijnen gebeuren niet steekproefsgewijs maar continu;
- 3) het toezicht op de hygiëne in de bedrijven die onderworpen zijn aan de wetten van 1952 en 1965;
- 4) de toepassing van de **wet van 24 januari 1977** betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van voedingsmiddelen en ander produkten, voor zover het produkten betreft die onder de toepassingen vallen van de wetten van 1952 en 1965.

In toepassing van de **wet van 15 juli 1985** betreffende het gebruik bij dieren van stoffen met hormonale en met anti-hormonale werking, is het I.V.K. samen met de bevoegde inspectiedienst van het Ministerie van Landbouw eveneens belast met het toezicht op de landbouwbedrijven.

De financiering van het I.V.K. berust volledig op de keurrechten en de controlerechten die het zelf int.

Om het overleg met de betrokken milieus te optimaliseren, bestaan binnen het I.V.K. twee overlegorganen nl. enerzijds de **Raad voor Veterinaire Keuring**, samengesteld uit dierenartsen, die moeten adviseren over de reglementering en de organisatie van de keuringen, met inspraak van de faculteiten Diergeneeskunde van de Universiteiten en van de Orde en Beroepsorganisaties van de Dierenartsen en anderzijds de **Raadgevende Commissie**, een overlegorgaan met vertegenwoordigers van de industrie en de verbruikers.

De personeelsformatie van het personeel van het I.V.K. werd bepaald door het KB van 14 juni 1985. Het omvat een centrale administratie opgesplitst in een afdeling algemene diensten en een afdeling inspectiediensten en de buitendiensten onderverdeeld in 20 keurkringen nl. 14 in het Vlaamse landsgedeelte en 6 in Wallonië. (MB van 1 juli 1986) Iedere keurkring staat onder leiding van een Hoofdinspecteur-directeur of een e.a. inspecteur-hoofd van dienst die het werk organiseert van de inspecteurs-keurder (full-time ambtenaren) en dierenartsen met een opdracht belast (privé-dierenartsen die per tijdseenheid worden betaald). De coördinatie tussen de keurkringen gebeurt in elke regio door een inspecteur-generaal. Van de 250 betrekkingen voor dierenartsen-ambtenaren die de personeelsformatie in de buitendiensten voorziet, zijn momenteel ongeveer 145 plaatsen ingenomen. Een groot aantal opdrachten wordt nu uitgevoerd door zelfstandige part-time dierenartsen, vergoed per uur prestatie, wat eigenlijk niet de bedoeling was van de wetgever in 1981.

Er dient hierbij ook opgemerkt te worden dat enkel de aangestelde ambtenaren kunnen overgaan tot het opstellen van proces-verbaal in geval van overtreding.

Voor wat de **zeevisserij** betreft, wordt er permanent gekeurd in de vismijnen te Oostende, Zeebrugge en Nieuwpoort. De vismijnen van Oostende en Nieuwpoort liggen in de keurkring OOSTENDE, deze van Zeebrugge ligt in de keurkring BRUGGE. Voor elke vismijn is er 1 inspecteur-keurder aangesteld, belast met de keuring in de vismijn en het toezicht in de visbedrijven in hun keurkring. In Zeebrugge wordt de inspecteur-keurder bijgestaan door 5 dierenartsen met opdracht. In Oostende wordt de ambtenaar bijgestaan door 7 dierenartsen met opdracht.

Verder dient opgemerkt dat vis en visprodukten die ingevoerd worden uit niet-EG-landen sinds 1 januari 1993 aan een controle moeten onderworpen worden op de plaats van binnenkomst in de EG. Voor België zijn dit onder meer de grensinspectiepost ZEEBRUGGE en de grensinspectiepost OOSTENDE (KB van 11 januari 1993). Aan het hoofd van een dergelijke grensinspectiepost wordt door het hoofd van de keurkring een verantwoordelijke dierenarts aangesteld. Voor Zeebrugge werd hiervoor een afzonderlijke inspecteur-keurder aangesteld, bijgestaan door 2 dierenartsen met opdracht. Te Oostende is het dezelfde ambtenaar als in de vismijn die de inspectiepost waarneemt samen met 2 dierenartsen met opdracht.

Regelmatig zijn er contacten tussen de mensen van het I.V.K. die werkzaam zijn in de visserijcontrole en diverse andere diensten belast met controle-opdrachten in de zeevisserij. Vooral het onttrekken van vis aan de openbare verkoop vóór keuring, vormt voor het I.V.K. op sanitair vlak een probleem zodat wederzijds overleg met de diensten die frauduleuze praktijken trachten te voorkomen een noodzaak is.

3.9. De Administratie der Douane en Accijnzen. (6)(22)(33)

Binnen het Ministerie van Financiën heeft alleen de Administratie der Douane en Accijnzen te maken met voedingsmiddelen: de douanediensden staan in voor de controle op de in- en uitvoer van goederen, dus ook van voedingsmiddelen.

De douane is als het ware de permanente grensbewaker van de handel en diverse nationale reglementen belasten de douane met bijzondere taken inzake invoer van voedingsmiddelen. Zij brengen zoodoorg de technische diensden op de hoogte van de vastgestelde feiten. Er is echter geen systematische controle op in- en uitvoer van alle voedingsmiddelen. Slechts in bepaalde gevallen wordt bijzondere controle uitgeoerd, bijvoorbeeld bij de invoer van schadelijke of schadelijk verklaarde eetwaren.

Voor een aantal reglementeringen o.a. in de sector van de land- en tuinbouwprodukten en in de veterinaire sector, zijn er bepaalde douanekantoren en uren aangewezen waar en tijdens dewelke bepaalde goederen alleen mogen in- of uitgeoerd worden. In die gevallen is er een permanentie verzekerd van de technische controle-diensden. Indien geen permanentie voorzien is, moeten de bevoegde ministeriële diensden dan wel kunnen rekenen op de medewerking van de douane. (zie grensinspectieposten zoals ze onder 3.8 vermeld werden).

De administratie der douane en accijnzen bestaat uit een centrale administratie met 7 algemene inspecties en in de buitendienst gewestelijke directies (organigram van de buitendiensten wordt weergegeven in **schema 6**). De gewestelijke directie beschikt, naast de hoge leiding van zijn ambtsgebied, over een beslissingsmacht inzake de afhandeling van geschillen, zoals het aangaan van minnelijke schikkingen en het instellen van rechtsvervolgung. Elke gewestelijke directie beschikt over de Inspecties Comptabiliteit, de Inspecties Opsporingen die zich vooral bezig houden met de opsporing van de fraude inzake douane en accijnzen en de Inspecties Waarde die het onderzoek doen van sommige dossiers inzake waardebeoordeling en controle van de aangegeven douanewaarden.

Onder toezicht van de gewestelijke inspecties oefenen de controles der douane, de controles der accijnzen en de controles der douane en accijnzen een algemene controle uit. De ontvangkantoren, verificatiediensden en bewakingsdiensden hangen af van de controles.

De douanebrigades, zijnde de bewakingsdiensden, bestaan uit stationsbrigades, entrepotbrigades, luchthavenbrigades en kantoorbrigades aan de grens, om te voorzien in de algemene bewaking van de onmiddellijke omgeving van de kantoren en uit gemotoriseerde brigades om te voorzien in de algemene bewaking van het terrein tussen de grenskantoren. De gemotoriseerde brigades hebben naast een aantal fiscale taken en de bestrijding van de frauduleuze invoer ook de taak toe te zien op de naleving van de

wetten wanneer de opsporing en de vaststelling van de overtreding ervan behoren tot de bevoegdheden van de ambtenaren der douane en accijnzen (vb. drugs, giftig afval, radioactieve stoffen enz...)

De diensten die frequent werkzaam zijn in de controle op de zeevisserij zijn de *Opsporingsinspectie afdeling Brugge* (behorend tot de opsporingsdienst Kortrijk met afdelingen Kortrijk en Brugge) soms versterkt met de *motorbrigade Oostende*. Zij voeren regelmatig acties m.b.t. de fraude in de visserijsector en dit meestal in samenwerking met de diensten van het Ministerie van Landbouw en de Dienst Havenmeester voor wat de haven van Zeebrugge betreft. (zie deel 4) De opsporingsdienst te Brugge bestaat uit een 10-tal mensen belast met de controle van de kusthavens.

Zij werken uiteraard op basis van de **Algemene Wet inzake Douane en Accijnzen**. Enkel de misdrijven van gemeen recht worden doorgestuurd naar het Parket. Wat bevoegdheid betreft, worden de ambtenaars en beambten van de douane expliciet vermeld in o.a. de **wet van 19 augustus 1891** betreffende de zeevisserij in de territoriale wateren, de **wet van 12 april 1957** ter bescherming van de biologische hulpbronnen van de zee, de **wet van 28 maart 1975** betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijproducten en het **KB van 4 augustus 1981** houdende politie- en scheepvaartreglement voor de Belgische territoriale zee, de havens en de stranden van de Belgische Kust.

Op basis van **art. 168** en **art. 182** van de **Algemene Wet inzake Douane en Accijnzen** heeft de douane ook visitatierecht op de vaartuigen met een BT kleiner dan 50 ton binnen de territoriale wateren van België en op basis van eerderevernoemde wet van 1891 heeft zij bevoegdheid inzake toegang tot die territoriale wateren. Het is dan ook de bedoeling van de douane om in de nabije toekomst de mogelijkheid van een eigen controlevaartuig te voorzien.

3.10. Het Fonds voor Arbeidsongevallen. (6) (35)

Voor de volledigheid wordt hier ook het Fonds voor Arbeidsongevallen vermeld. (zie 2.1.8) Deze parastatale met een Dienst voor de Zeevisserij te Oostende, voert de taken uit vastgesteld door de **arbeidsongevallenwet van 10 april 1971**. Deze dienst oefent eveneens alle inspectie- en controletaken uit ressorterend onder de bevoegdheid van de dienst arbeidsongevallen, inzonderheid wat betreft de naleving van de bepalingen van de eerder vermelde **arbeidsongevallenwet van 10 april 1971** en van het **KB van 21 december 1971** houdende uitvoering van sommige bepalingen van de voormelde arbeidsongevallenwet door de gemachtigde verzekeraars.

De huidige opdrachten van het Fonds zijn:

* Wat de werkgevers betreft:

- controle van de verzekeringsplicht;
- onderzoek in verband met de arbeidsongevallen die bij niet verzekerde werkgevers zijn gebeurd;
- onderzoek in verband met de ongevallen waarvan de vergoeding door de verzekeringsinstellingen wordt geweigerd.

* Wat de verzekeringsinstellingen betreft:

- financiële controle die betrekking heeft op de gevestigde reserves per ongeval, de dekking van de waarborgsommen en reserves, de verplichtingen inzake het houden van de registers van de polissen, schadegevallen, vergoedingsgerechtigden en rentegenieters;
- technische controle: onderzoeken of schadegevallen volgens de wet worden geregeld;
- medische controle: nieuwe taak die op dit ogenblik bij gebrek aan geschikt personeel niet wordt uitgevoerd.

Sinds 1992 werden inspecteurs aangeworven om de voorziene controles inzake de afgesloten verzekeringen uit te voeren.

3.11. Lokale autoriteiten.

De 67-kilometer lange kuststrook van België valt onder de bevoegdheid van 2 gerechtelijke arrondissementen nl. het arrondissement Veurne voor de kuststrook vanaf de grens met Frankrijk tot Nieuwpoort en vanaf Nieuwpoort tot aan de grens met Nederland, het gerechtelijk arrondissement Brugge en valt onder de controle van 3 Rijkswachtbrigades (Veurne, Oostende en Brugge) zonder éénheid van commando. De Rijkswacht behoort uiteraard tot de nationale overheid maar wordt hier vermeld wegens het uitoefenen van haar bevoegdheden in een plaatselijk welomlijnd ambtsgebied. Zij heeft weliswaar heel wat bevoegdheden maar treedt tot op heden niet expliciet op in de zeevisserijcontrole .

De aanvoer van zeevis gebeurt in de havens van Nieuwpoort, Oostende en Zeebrugge. Zoals besproken in deel 2 is elke vismijn anders gestructureerd; Voor elke vismijn werd bovendien een ander gemeentelijk politiereglement uitgewerkt. Zo is er in Nieuwpoort een gemeentelijke veilplicht zonder voorziene uitzonderingen. Voor Oostende schrijft de gemeente eveneens een veilplicht voor doch hierop wordt een afwijking toegestaan voor een aantal vissersvaartuigen die hun vis rechtstreeks mogen lossen en verkopen aan het Montgomerydok (beter gekend als "de Oostendse vistrap"). Voor wat de geprivatiseerde vismijn in de achterhaven van Zeebrugge betreft, werd onlangs de gemeentelijke veilplicht

afgeschaft. (Er is geen nationale veilplicht). Uiteraard wordt de naleving van de gemeentelijke reglementering gecontroleerd door de 3 betrokken gemeentelijke politiediensten. De havenkapiteins van Oostende en Nieuwpoort die de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie bezitten, zijn tevens bevoegd voor de vissershavens in hun gebied. Voor wat de haven van Zeebrugge betreft, valt de vissershaven onder de bevoegdheid van de Dienst Havenmeester. Buiten het terrein van de vissershaven behoudt de Havenmeester zijn gemeentelijk politiebevoegdheid en zijn bevoegdheid van officier van gerechtelijke politie.

Naast de ruime bevoegdheden die de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie meebrengt en de normale taken (zoals het handhaven van de openbare orde) voor wat Rijkswacht en Politie betreft, worden Rijkswacht, gemeentepolitie, havenkapiteins, adjunct-havenkapiteins, havenluitenanten, sasmesters en kaaimesters binnen hun ambtsgebied en voor wat de stad Brugge betreft, de aangestelde Havenmeester binnen zijn ambtsgebied naast andere diensten vermeld in het **KB van 4 augustus 1981 houdende politie- en scheepvaartreglement voor de Belgische territoriale zee, de havens en de stranden van de Belgische Kust**.

De Rijkswacht en de ambtenaren van de gemeentepolitie hebben eveneens bevoegdheid inzake de **wet van 28 maart 1975** betreffende de handel in landbouw-, tuinbouw- en zeevisserijprodukten.

De controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij kan zich dus in principe steeds beroepen op bovenvermelde diensten wanneer haar bevoegdheden tekort schieten. Zo kan zij bijvoorbeeld voor het bekomen van een huiszoekingsbevel van de politierechter de hulp inroepen van iemand van bovenvermelde diensten met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie.

In de praktijk wordt er enkel in Zeebrugge intens samengewerkt met de Dienst Havenmeester. Tot op heden werd er nog geen beroep gedaan op de andere lokale autoriteiten.

4. COORDINATIE EN SAMENWERKING TUSSEN DE VERSCHILLENDE DIENSTEN.

Het Gemeenschappelijk Visserijbeleid heeft als doel de leefbaarheid en economische rendabiliteit van de zeevisserijsector te bekomen en te vrijwaren voor de toekomst. Het is duidelijk dat een effectieve controle van de uitgebreide en complexe reglementering die in het kader van het GVB ontstond en de efficiënte inzet van mensen en middelen, de zeevisserijsector alleen maar ten goede kan komen. Weloverwogen en goed uitgevoerde controlemaatregelen zijn niet alleen het sluitstuk van de wetgeving maar kunnen ook fungeren als feed-back bij het nemen van beleidsbeslissingen.

Het is echter denkbeeldig dat controle op een ooit zo vrij beroep als de zeevisserij dat nu onderworpen wordt aan de vele beperkende maatregelen van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid zonder moeilijkheden zou verlopen. Er is een permanent conflict tussen het individuele belang op korte termijn en het collectieve belang op lange termijn, wat automatisch leidt tot botsingen tussen de beroepsvisser en het beleid. Naast deze intrinsieke problemen worden in het 'Controlerapport over de uitvoering van het GVB' van maart 1992 het gebrek aan controlemiddelen en afdoende sancties en het ontbreken van coördinatie tussen de controlerende instanties aangegeven als de voornaamste tekortkomingen. (3)

Aan het gebrek aan totaalaanpak voor de controle in het kader van het GVB werd verholpen door deze totaalaanpak te voorzien in de nieuwe **Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid** die weergegeven wordt in *bijlage 3*. Dit zou op niveau van de Lid-Staten tot een meer geïntegreerde aanpak van de controle moeten leiden.

Wat betreft het instandhoudingsbeleid van het GVB impliceert de keuze om allereerst de output te beperken (TAC en quota-systeem), een uitgebreid controlenetwerk. (12) Veel Lid-Staten, waaronder sinds 1992 ook België, opteerden bovendien voor de individuele verdeling van bepaalde quota onder de vissers. Verschillende auteurs zijn het erover eens dat deze instandhoudingsmaatregel een uitgebreid arsenaal aan controlemiddelen en een zeer goede coördinatie tussen de verschillende instanties vereist. (11)(12) Anderzijds wordt ook wel opgemerkt dat het individueel quotasysteem de vissers in grotere mate aanzet tot een lange termijn-visie daar een al te grote fraude hun toekomstige quota in het gedrang brengt en merkt men een verandering in het fraudepatroon.

Het is echter duidelijk dat om het even welk systeem dat onvoldoende rekening houdt met de mening van de sector geen kans op succes heeft. Volgens *Jennings (10)* is geen enkele controle, hoe efficiënt ook, in staat een regeling te doen naleven waar de vissers niet achter staan.

Bij de bespreking in voorgaand hoofdstuk van de vele inspectie- en controlediensten in ons land blijkt duidelijk dat er inzake bevoegdheden en territorium van de diensten, heel wat overlapping optreedt. Tegelijkertijd heeft bijna elke dienst te kampen met beperkingen van hetzij bevoegdheden, ambtsgebied, personeel of middelen. De diverse diensten blijken echter geen eilanden op zich te zijn: in de loop der jaren zijn samenwerkingsverbanden ontstaan, bevoegdheden werden verdeeld en er werden allerhande overeenkomsten afgesloten met de bedoeling overlappingen te vermijden en bevoegdheid, personeel, uitrusting en kennis zo efficiënt mogelijk in te zetten. Heel dikwijls gaat het hierbij om officiële overheidsinitiatieven zoals wettelijk vastgelegde overeenkomsten tussen diverse departementen, doch daarnaast is er door spontane contacten en initiatieven ook heel wat coördinatie ontstaan.

Op de bilaterale afspraken en de onderlinge contacten tussen de diensten wordt hier niet verder ingegaan. Zij werden in de mate van het mogelijke reeds vermeld in vorig hoofdstuk (bijvoorbeeld het onderling overleg tussen het Waterschoutsambt en de Zeevaartsinspectie - de contacten van het I.V.K. met andere diensten enz...)

Hierna worden enkel de meest uitgewerkte samenwerkingsverbanden besproken. Zij worden ingedeeld in de coördinatie op het vlak van controle **op zee**, **aan land** en de samenwerking in het kader van de **gemeenschappelijke marktordening**.

4.1. Coördinatie en samenwerking bij de controle op zee.

Inzake de controle op zee zijn momenteel op zijn minst 4 diensten betrokken. Zij behoren elk tot een ander Departement nl. de Zeemacht, het Waterschoutsambt, de controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij en BELMEC, het luchttoezicht i.v.m. mariene verontreiniging van BMM dat op zich nog eens beroep doet op het Licht Vliegwezen van de Landmacht.

Tussen de *Zeemacht* en het toenmalige *Bestuur van het Zeewezen en de Binnenvaart* werd op **10 april 1984** een **overeenkomst afgesloten i.v.m. het toezicht op de Belgische Visserijzone en de territoriale wateren** overwegende dat "de wetgeving voorziet in een gelijklopende bevoegdheid van de Waterschout en zijn agenten enerzijds, en van de gezagvoerders van de visserijwachtschepen anderzijds, om te waken over de toepassing

van de reglementering in de Belgische visserijzone en in de territoriale wateren en overwegende dat het past een vruchtbare en doeltreffende samenwerking te verwezenlijken waarbij de Zeemacht de controles uitvoert, de overtreding vaststelt en eventueel het vaartuig opbrengt, terwijl de Waterschout al de andere handelingen, door de wet of bijzondere instructies voorzien, uitvoert." (34)

De werking en bevoegdheden van elke dienst werden in deel 3 besproken. De Zeemacht heeft dus de taak de visserijcontrole uit te voeren. Hiervoor beschikt zij over 3 oudere R.D.S.-schepen met beperkte mogelijkheden die de visserijwacht als neventaak uitoefenen. De visserijcontrole wordt bovendien tot op heden hoofdzakelijk toevertrouwd aan een KRO, de officier, licenciat in de rechten. Door de opschorting van de legerdienst komt de continuïteit van deze taak echter in het gedrang (de laatste visserijwachtofficier begon zijn taak in februari 1994).

Wat de samenwerking met het Waterschoutsambt betreft, kan opgemerkt worden dat de mogelijkheid tot het opbrengen van op heterdaad betrapte vissersvaartuigen soms bediscussieerbaar is. Bij de controle op zee werkt men op basis van het **KB van 14 augustus 1989 tot vaststelling van aanvullende nationale maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden en voor controle op de visserijactiviteiten**. Dit KB, in uitvoering van de basisverordening van het GVB bepaalt in artikel 7 dat overtredingen van dit besluit, alsmede van de bepalingen van de communautaire regeling, opgespoord, vastgesteld en gestraft worden overeenkomstig de bepalingen van verschillende wetten. Het opbrengen van vaartuigen wordt enkel voorzien in de **wet van 19 augustus 1891 betreffende de zeevisserij in de territoriale wateren** en in de **wet van 10 oktober 1978 houdende vaststelling van een Belgische visserijzone**. Deze beide wetten handelen over de toegang tot respectievelijk de territoriale wateren en de Belgische visserijzone. Door de invoering van het GVB werden hierop afwijkingen toegestaan wat betreft de toegang voor de vaartuigen van de Gemeenschap (zie hoger en bijlage 1). Wat betreft inbreuken op de regeling voor toegang kunnen vaartuigen zonder discussie opgebracht worden door de visserijwachtschepen en overgedragen worden aan de Waterschout.

Wanneer het echter gaat om inbreuken op het vlak van instandhoudingsmaatregelen (verboden netten en vistuig, te kleine maaswijdte, ondermaatse vis, enz...) die op het eerste zicht vallen onder de **wet van 12 april 1957 ter bescherming van de biologische hulpbronnen van de zee**, is de situatie niet altijd zo duidelijk. Artikel 1 van de wet van 19 augustus 1891 en artikels 2 en 3 van de wet van 10 oktober 1978, geven een beschrijving van het begrip "vissen". In een juridische studie van de Dienst voor de Zeevisserij van het Ministerie van Landbouw wordt erop gewezen dat de wetgever in artikel 7 van het KB van 14 augustus 1989 heeft willen duidelijk maken dat het niet louter

gaat om het al of niet vissen, maar dat het begrip "vissen" zo ruim dient gezien te worden dat ook de overtredingen op de bepalingen van de communautaire regeling voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ingesteld bij en in uitvoering van de basisverordening van het GVB (op heden **Verordening 3760/92**) kunnen worden opgespoord, vastgesteld en gestraft overeenkomstig de bepaling van de opgesomde wetten. In die context is het duidelijk dat het opbrengen van vaartuigen die in overtreding zijn met deze bepalingen, ook kan op basis van de wet van 14 augustus 1891 en de wet van 10 oktober 1978.

De Waterschout kan dan verder overgaan tot inbeslagname van de vangst en eventueel van het vistuig (of zijn tegenwaarde in het geval van de wet van 1891). Het vaartuig dat opgebracht wordt op basis van de wet van 19 augustus 1891 kan vrijgegeven worden mits het betalen van een borgstelling van 600 BF; in het geval van opbrenging van een vaartuig op basis van de wet van 10 oktober 1978 kan de geldboete om het vaartuig vrij te geven, oplopen tot 40.000 BF. Er is dus een duidelijke discordantie tussen de grootte van de boetes in deze twee wetten en een aanpassing lijkt dan ook nodig.

Er rijzen echter ook praktische problemen bij het opbrengen van vaartuigen en het in beslag nemen van vangsten en vistuig. De eerder vermelde wet van 1891 bepaalt dat de in overtreding zijnde vaartuigen moeten opgebracht worden naar de "naastbijgelegen haven" wat in de praktijk niet altijd mogelijk is. De inbeslagname van het vistuig vergt bovendien aangepast materiaal en de Waterschout beschikt hiertoe niet altijd over de nodige voorzieningen.

Naast de wettelijk bepaalde overeenkomst tussen de Zeemacht en de Waterschout is er sinds jaren een samenwerking tussen de *controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij van het Ministerie van Landbouw* en de *visserijwacht van de Zeemacht*. De Dienst voor de Zeevisserij staat in voor de opleiding inzake nationale en Europese reglementering van de door COMOPSNV aangewezen gezagvoerders en hun medewerkers (o.a. de KRO visserijwachtofficier) en in de mate van het mogelijke scheidt een controleur van de Dienst voor de Zeevisserij in bij elke visserijwachtopdracht. Deze samenwerking wordt wederzijds op prijs gesteld. Voor de visserijwachtofficier is de aanwezigheid van de controleur een hulp, voor de controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij betekent de samenwerking met de Zeemacht, omwille van de complementariteit in bevoegdheden een verhoging van de efficiëntie van haar optreden en de resultaten ervan. Niet alleen kan de Zeemacht of de Waterschout in tegenstelling tot de controleurs van de Dienst voor de Zeevisserij, verboden vistuig in beslag nemen en de toegang tot de territoriale wateren en de Belgische visserijzone controleren doch het stelt de controledienst ook in staat om toezicht uit te oefenen op vaartuigen van andere Lid-Statens o.a. van de Nederlandse en Franse vaartuigen die in onze territoriale wateren mogen vissen, om bijvoorbeeld

efficiënter het illegaal uitzetten van staande-wantnetten te controleren en om kortom een aanwezigheidspolitiek op zee te voeren.

Het bijkomende psychologisch en preventief effect van deze aanwezigheid mag niet onderschat worden. Het brengt de controledienst als het ware dichterbij de bron. Uiteindelijk grijpen de visserijactiviteiten en een deel van de overtredingen plaats op zee en blijft de controle aan land, vooral wat betreft de technische instandhoudingsmaatregelen, een controle 'na de feiten' zoals ook door anderen bevestigd wordt. (9)

De opstarting begin 1991 van het BELMEC-project door BMM voor het luchttoezicht op mariene verontreiniging zoals besproken onder 3.7 opende de mogelijkheid om van dit luchttoezicht gebruik te maken voor de positiebepaling van vissersvaartuigen boven de territoriale wateren en de Belgische visserijzone. Op 18 december 1992 werd tussen het *Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie van het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu* en het *Ministerie van Landbouw* een overeenkomst getekend op het gebied van luchttoezicht over zee betreffende de activiteiten van de vissersvaartuigen ten behoeve van de Dienst voor de Zeevisserij. Deze overeenkomst werd getekend voor de duur van één jaar en is jaarlijks hernieuwbaar.

De opdrachten opgenomen in deze overeenkomst kunnen als volgt worden opgesomd:

- het uitvoeren van luchtcontrole op de visserijactiviteiten van Belgische en buitenlandse vissersvaartuigen binnen de territoriale wateren en de Belgische visserijzone;
- het houden van bijzonder toezicht op de activiteiten in de territoriale wateren gedurende bepaalde periodes van het jaar;
- het schriftelijk rapporteren door B.M.M. na elke controlevlucht aan de Dienst voor de Zeevisserij;
- het eventueel mondeling (per radio) overmaken van inlichtingen aan het patrouillerend visserijwachtschip op zee.

In deze overeenkomst werden de financiële en uitvoeringsmodaliteiten van deze samenwerking vastgelegd. Het Ministerie van Landbouw voorziet in een budget van 2 miljoen BF op jaarbasis voor een vliegprogramma van 40 uren "time over sea", uitgevoerd met een adequaat uitgerust vliegtuig Britten-Norman Islander waarover BMM beschikt d.m.v. een overeenkomst met het Licht Vliegwezen van de Landmacht. Tijdens de vluchten kunnen vaststellingen gedocumenteerd worden aan de hand van foto's en/of video. Op vraag van de Dienst voor de Zeevisserij kan dit materiaal door BMM ontwikkeld worden en ter beschikking gesteld worden. Aan boord bevinden zich naast de noodzakelijke vliegbemanning (ter beschikking gesteld door de Landmacht) telkens minstens één bevoegd persoon van BMM en op vraag van de Dienst voor de Zeevisserij één van haar controleurs. De vluchttrajecten tijdens de controlevluchten worden

uitgevoerd volgens de aanwijzingen van de Dienst voor de Zeevisserij met akkoord van de piloot. Van elk visueel waargenomen vissersvaartuig worden een aantal gegevens genoteerd zoals identificatieletter en -nummer, positie in lengte- en breedtegraden, datum en tijdstip in GMT-tijd van de waarneming en gedrag van het vaartuig. Bij vaststelling van overtreding bij de waarneming wordt voldoende bewijsmateriaal verzameld aan de hand van video- en fotomateriaal.

Wanneer proces-verbaal wordt opgemaakt tegen de overtreders stelt BMM alle documentatie ter beschikking die nodig is voor de goede afhandeling van het proces-verbaal.

Wat betreft de praktische uitvoering van de vluchtplanning werd afgesproken dat de Dienst voor de Zeevisserij vóór de tiende van elke maand een vluchtplan indient m.b.t. de vluchten van de volgende maand. Deze vluchtplanning wordt opgesteld in functie van de intensiteit van de visserijactiviteiten in de loop van het jaar. Vóór de twintigste van die maand wordt het eventueel aangepast vluchtplan bevestigd door BMM na akkoord van het Licht Vliegwezen.

Weersomstandigheden of andere onvoorziene omstandigheden kunnen altijd annulaties van vluchten teweeg brengen. In dat geval moeten de mensen van BMM de Dienst voor de Zeevisserij tijdig op de hoogte brengen.

Ondertussen zijn de eerste ervaringen in 1993 opgedaan en werd de overeenkomst ongewijzigd verlengd voor het jaar 1994. Begin 1994 werd een evaluatievergadering gehouden tussen de Dienst voor de Zeevisserij, de deelnemers aan het BELMEC-project en vertegenwoordigers van de Zeemacht. De ervaringen waren over het algemeen zeer positief: de samenwerking tussen de Dienst voor de Zeevisserij en BMM is optimaal; door het afstaan van 40 vliegreuren bekomt B.M.M. 2 miljoen BF per jaar en levert op die manier aan het Ministerie van Landbouw een groot aantal nuttige faciliteiten zoals de beschikbare apparatuur in het vliegtuig, de inzetbaarheid van het vliegtuig en de soepelheid van het vliegschema. Dit laatste laat toe de beschikbare vliegreuren optimaal af te stemmen op de visserijactiviteit. De praktijk heeft bovendien aangetoond dat BMM bereid is om tijdens zijn vluchten in het kader van het BELMEC-project af te wijken van zijn eigen opdracht en de Zeemacht tijdens zijn visserijwachtopdracht te helpen in geval van problemen. Het verzamelen en ter beschikking stellen van bewijsmateriaal verloopt perfect en heeft zijn waarde al bewezen. Bovendien heeft de luchtcontrole ook een preventief effect (per jaar bevindt het zich zo'n 240 uren boven zee) en beschermt de Belgische wateren tegen ongewenste visserijactiviteiten van bepaalde categorieën vaartuigen.

Men heeft daarnaast ook vastgesteld dat het doorseinen van posities van vissersvaartuigen vanuit het vliegtuig naar het visserijwachtschip van de Zeemacht de efficiëntie van de controle op zee aanzienlijk verhoogt. Het afstemmen van de vluchten voor visserijcontrole op de visserijwacht is echter zeer moeilijk. De Zeemacht kan om redenen hierboven aangehaald, zeer moeilijk een maandschema voor de visserijwacht vastleggen en weersomstandigheden beïnvloeden de activiteiten zowel in de lucht als op zee. Het optimaliseren van deze samenwerking werd recent op de agenda voor 1994 gezet. De controleurs van de Dienst voor de Zeevisserij trachten daarom op een zo flexibel mogelijke wijze samen te werken met beide diensten en de controles op elkaar en op de visserijactiviteiten af te stemmen.

Samenvattend kan men stellen dat inzake visserijcontrole op zee een zeer hoge mate van samenwerking tot stand is gekomen door het afsluiten van overeenkomsten tussen Ministeries en andere initiatieven tot flexibele inzet van mensen en middelen. Er blijven nog wel een aantal zaken op te lossen o.a. op het vlak van wetgeving. Daarnaast moeten vooral de technische middelen zoals de inzet en uitrusting van de vaartuigen voor de visserijwacht verbeterd worden. Deze problemen tezamen met de veranderde situatie door het afschaffen van de militaire dienstplicht, de geplande herstructurering van de Krijgsmacht en de mogelijke overdracht van taken van het Ministerie van Landsverdediging naar andere Ministeries maken het zoeken naar oplossingen dringend. Hierover worden interdepartementaal reeds onderhandelingen gevoerd.

Ook bij de Waterschout ontbreken de nodige voorzieningen voor de inbeslagname van netten en vistuig. De kans bestaat dat de controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij binnen afzienbare tijd de bevoegdheid krijgt tot het in beslag nemen van vistuig. Daarvoor is echter een wijziging van de wet van 28 maart 1975 nodig en dit blijft voorlopig toekomstmuziek. Doch ook op dat ogenblik moeten middelen en samenwerking voorzien worden.

Zoals in deel 3 reeds besproken werd, heeft de douane trouwens ook plannen om een patrouillevaartuig in te zetten en heeft ook de Rijkswacht bevoegdheid binnen de territoriale wateren. In het verleden werd menigmaal tussen de Ministeries van Verkeerswezen, Landbouw, Financiën, Binnenlandse Zaken en Landsverdediging overleg gepleegd over de bouw van een patrouillevaartuig voor het uitvoeren van controles op zee. De technische studie over het profiel van dit vaartuig bestaat sinds 1985 maar de constructie ervan is, om budgettaire redenen nooit gerealiseerd geworden.

Het lijkt nuttig om hierbij naar de ervaringen van de Nederlandse Kustwacht te peilen. Sinds 1987 heeft men in Nederland een intense en efficiënte samenwerking tot stand gebracht tussen diverse diensten die alle belast zijn met de uitvoering van operationele

Noordzeetaken. Deze diensten behoren tot 6 verschillende departementen nl. de Ministeries van Verkeer en Waterstaat, Justitie, Defensie, Financiën, Landbouw, Natuurbeheer en Visserij en het Ministerie van Binnenlandse Zaken. De Kustwacht heeft als doelstelling de doelmatigheid en de doeltreffendheid bij de uitvoering van de operationele Noordzeetaken te verhogen. Daartoe werkt de Kustwacht nauw samen met een hele reeks (buitenlandse) diensten, instellingen en organisaties. De visserijcontrole is één van de vele taken van de Kustwacht. Volgens mensen van de AID (Algemene Inspectiedienst) vormt de financiering van dit project en het overleg terzake tussen de 6 Ministeries, het grootste probleem.

4.2. Coördinatie en samenwerking bij de controle aan land.

Bij de controle aan land wordt men vooral geconfronteerd met een georganiseerde vorm van ontduiking bij de aanvoer van vis. Handelaars en zogenaamde handelaars bieden hun "diensten" aan, aan reders en vissers die o.a. omwille van het quotumsparend effect een deel van hun vangst kwijt willen in het illegale handelscircuit.

Het leidt geen twijfel dat naast het negatieve effect op het beheer en het behoud van de visbestanden, deze praktijken ook fel marktontregelend werken en zeker de visserijsector niet ten goede komen.

De controle aan land speelt zich hoofdzakelijk af in de vismijnen van Zeebrugge, Oostende en Nieuwpoort, dit in volgorde van belangrijkheid. Daarnaast wordt overal controle uitgevoerd waar aanvoer van vis mogelijk is. Dit omhelst o.a. de loskades voor de kustvisserij en ook de controle op plaatsen waar de sportvisserij bedreven wordt.

Bij de controle op de aanvoer moet rekening gehouden worden met het feit dat in België geen nationale veilplicht wordt opgelegd. Voor wat Oostende en Nieuwpoort betreft, bestaat er wel een gemeentelijke veilplicht. Zeer recent schrapte de stad Brugge de veilplicht uit haar gemeentereglement. In de nationale wetgeving wordt geen aanduiding gegeven waar men in België vis en visprodukten mag aanvoeren. Er worden geen beperkingen qua lostijden opgelegd en de vissersvaartuigen moeten zich ook niet melden bij het binnenvaren van de haven bij aanvoer van hun vangsten zoals dat bijvoorbeeld in Nederland wel het geval is. De controlediensten moeten dan ook als het ware permanent paraat zijn wanneer zij de aanlandingen wensen te controleren. Artikel 1 van het **KB van 14 augustus 1989 tot vaststelling van aanvullende nationale maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden en voor controle op de visserijactiviteiten** vermeldt enkel dat bij aanvoer van vis door Belgische vaartuigen de logboekformulieren en aanlandingsverklaringen vóór de verkoop moeten afgegeven

worden aan de verantwoordelijken van de vismijn. Het is duidelijk dat de controle zich in de gegeven situatie voortdurend aan de omstandigheden moet aanpassen en het moeilijk heeft om een preventief beleid te voeren.

Jarenlang bestond de *controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij* slechts uit één persoon. Gezien de structuur van de vismijnen en de organisatie van de aanvoer in ons land werd zeer snel de noodzaak aangevoeld om de samenwerking te vragen van andere diensten. In de haven van Zeebrugge wordt zeer veel samengewerkt met de *Dienst Havenmeester* van de stad Brugge. Deze dienst kent perfect de lokale omstandigheden en bestaat uit één officier en één agent van gerechtelijke politie. Dit brengt bijvoorbeeld o.a. het voordeel mee dat, indien nodig, gemakkelijker kan overgegaan worden tot huiszoeking.

Bovendien verzocht de Dienst voor de Zeevisserij op 1 oktober 1991 de *administratie der douane en accijnzen* om steun bij de controle op de naleving van de communautaire bepalingen van het GVB. Op 19 maart 1992 werd op een vergadering tussen de verschillende diensten (douane, zeevisserij, havenmeester) afgesproken dat de ambtenaren der douane en accijnzen bij de aan- en invoer van vis, geïntegreerde controles zullen uitvoeren die onder meer tot voorwerp hebben: de fiscale aangiften, de quota, de identificatie van de kisten en bennen, keuring van de vis, de aanvoer van ondermaatse vis, fraude in logboeken en de opsporing van sluikinvoeren. Deze afspraken werden opgenomen in een brief van 26 maart 1992 van de administratie der douane en accijnzen en werden per brief bevestigd door de Dienst voor de Zeevisserij op 14 april 1992. Het is duidelijk dat de inbreng van de douane bij de controle op de fiscale aspecten en o.a. ook bij de controle op de transportdocumenten bij invoer van vis en visprodukten of aanvoer over de weg zeer belangrijk is. Bij de vaststelling van niet-fiscale overtredingen (bijvoorbeeld uitgeputte quota, fraude in logboeken, ondermaatse vis, enz...) roepen de ambtenaren der douane en accijnzen de bijstand in van de Dienst voor de Zeevisserij die deze overtredingen verder afhandelt en ze ter kennis brengt van het parket. De diensten van de administratie der douane en accijnzen die betrokken zijn bij de controle in de vismijnen zijn zoals eerder vermeld, de opsporingsinspectie der douane en accijnzen te Brugge en de motorbrigade der douane te Oostende.

De samenwerking met de administratie der douane en accijnzen is mogelijk op alle aanvoerplaatsen aan de Kust. De samenwerking met de Dienst Havenmeester van de stad Brugge is uiteraard beperkt tot de vissershaven van Zeebrugge.

De samenwerking tussen deze drie diensten leidt tot een aanzienlijke uitbreiding van de controlemogelijkheden door een toename aan inzetbare mensen, middelen en bevoegdheden, wat in het verleden meermaals zijn nut bewezen heeft. Door de lange en

intense samenwerking tussen deze diensten werd, ook omwille van de aard van de fraude in de sector, een vrij repressief optreden ontwikkeld. De personeelsuitbreiding bij de controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij brengt enerzijds het voordeel mee dat zij nu ook zelfstandig kan optreden en verhoogt anderzijds de mogelijkheid om in samenwerking met voornoemde diensten en in de mate van het mogelijke een meer preventief georiënteerd controlebeleid te voeren.

Door het vrij politionele optreden, ervaart de controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij soms wel een gebrek aan opleiding en omkadering. Dit geldt echter niet alleen voor deze controledienst. In het algemeen ontbreekt het de opsporingsambtenaren, vermeld in de bijzondere wetgeving, aan een referentiekader zoals dat bijvoorbeeld voor de verschillende politiediensten wel werd vastgelegd in de **wet van 5 augustus 1992 op het politieambt**. (35)

Verder werd in het verleden door de controledienst van de Dienst voor de Zeevisserij ook om bijstand verzocht bij het Waterschoutsambt der kust en dit in hoofdzaak wanneer er verboden vistuig in beslag moet genomen worden. Deze samenwerking verloopt echter niet altijd gemakkelijk daar het de Waterschout, zoals eerder reeds vermeld, ontbreekt aan voldoende technische middelen voor het uitvoeren van deze taak.

4.3. De samenwerking in het kader van de gemeenschappelijke marktordening.

Zoals bij de bespreking van het marktbeleid vermeld werd (zie 1.2.3), spelen de producentenorganisaties een centrale rol bij de uitwerking van het Gemeenschappelijk marktbeleid. In België is de "Rederscentrale" de enige PO die de belangen van de zeevisserijsector behartigt. Wat betreft de gemeenschappelijke marktordening staat zij in voor de uitvoering van de handelsnormen en het respecteren van de ophoudprijzen, het denatureren van de opgehouden produkten en de uitbetaling van de financiële compensaties aan de betrokken reders.

De controle in het kader van de marktverordening (**Verordening (EEG) nr. 3759/92 van de Raad van 17 december 1992**) wordt verdeeld tussen diensten van de Ministeries van Landbouw en Economie. Deze twee departementen tekenden op 21 november 1984 (36) een protocol "houdende regeling van de samenwerking en bevoegdheidsverdeling tussen de departementen van Economische Zaken en van Landbouw op het stuk van de voedingsmiddelen en meer bepaald inzake de Landbouwmarktordeningen van de Europese Economische Gemeenschap (E.E.G.)". Zonder wijzigingen aan te brengen aan de wederzijdse bevoegdheden werd hierin de samenwerking en verdeling van de bevoegdheden gepreciseerd met het doel de rationalisatie en de efficiëntie van de hen toevertrouwde administraties te bevorderen.

Op basis van dit protocol en gezien de marktverordening voor visserij- en aquacultuurprodukten en de uitvoeringsverordeningen terzake werden de controletaken verdeeld tussen de volgende diensten:

Voor het Ministerie van Landbouw (zie schema 1a en 1b):

- 1) De Dienst voor de Zeevisserij.
- 2) De Nationale Dienst voor Afzet van Land- en Tuinbouwprodukten.

Voor het Ministerie van Economische Zaken (zie schema 3):

- 3) De Belgische Dienst voor Bedrijfsleven en Landbouw (B.D.B.L.).
- 4) De Economische Algemene Inspectie.

De bevoegdheden terzake van de diensten van Landbouw en van de E.A.I. werden in vorig hoofdstuk reeds besproken. De B.D.B.L. oefent op zich in feite geen controle uit maar zorgt voor de uitbetaling van de interventies en doet wel nazicht van de gegevens die zij in dit verband binnen krijgt. Zoals reeds eerder vermeld, wordt de B.D.B.L. weldra omgevormd tot het B.I.R.B. behorend tot het Ministerie van Landbouw.

5. SAMENVATTING EN BESLUIT.

De Belgische zeevisserij wordt na de Tweede Wereldoorlog net als in de andere Europese landen gekenmerkt door een doorgedreven modernisering van vaartuigen en visserij-technieken met als gevolg een enorme toename van de vangstcapaciteit. Sinds de ondertekening van het Verdrag van Rome in 1957 gelden de principes van het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid ook voor het Gemeenschappelijk Visserijbeleid. Desalniettemin ontwikkelde het GVB zich tot een beleid met eigen accenten. Waar het GVB zich aanvankelijk beperkte tot *markt- en structuuraangelegenheden* vergden de toenemende overbevissing, de ontwikkelingen in het internationaal zeerecht en de toetreding van nieuwe Lid-Staten tot de EEG een adequaat *instandhoudings- en extern beleid*. Deze vier pijlers van het EG-visserijbeleid bepalen in zeer grote mate de huidige situatie van de zeevisserij in België.

De Belgische zeevisserijvloot is op heden o.i.v. de structurele maatregelen van het GVB die de vangstcapaciteit in evenwicht trachten te brengen met de omvang van de visbestanden, geslonken tot 169 vaartuigen waarvan ca 80 % boomkorvaartuigen. Er wordt in hoofdzaak gevestigd op bodemvis waarvan platvis het hoofdbestanddeel uitmaakt. De meest frappante evolutie in de aanvoer is een toename van de aanlandingen in buitenlandse havens en de felle achteruitgang van de haven van Oostende veroorzaakt door zowel de teloorgang van de ijslandvisserij als de veroudering van de Oostendse vloot.

Dank zij bijkomende nationale maatregelen slaagt België erin het instandhoudingsbeleid van de EG dat een beperking van de toegelaten vangsten (TAC) en een verdeling hiervan over de Lid-Staten in quota oplegt, vrij nauwkeurig na te leven.

België is echter in de eerste plaats een netto-importeur van vis en visproducten. De eigen aanvoer voldoet slechts ongeveer 16 % van de binnenlandse vraag. De capaciteit van de Belgische vloot vertegenwoordigt maar 1 % van deze van de totale Europese vloot en moet in de huidige omstandigheden vechten om te overleven.

De recente beslissingen van het GVB op het vlak van structuurmaatregelen die onder meer een ondergrens inzake capaciteit van onze vloot vastleggen, zijn dan ook broodnodig om de sector hoop op de toekomst te geven.

Het zeevisserijbeleid in België wordt op federaal niveau bepaald en dit hoofdzakelijk door het Ministerie van Landbouw. In ruime zin zijn echter zowat acht federale departementen betrokken bij de zeevisserij. Ondergeschikte besturen zoals bepaalde departementen van de Vlaamse Gemeenschap, de Provincie en lokale besturen kunnen een eigen beleid voeren dat afgestemd wordt op het federale beleid.

Wat controle in ruime zin op de zeevisserijsector betreft, zijn een hele waaier van diensten, behorend tot diverse departementen, werkzaam, elk binnen zijn terrein met zijn eigen bevoegdheden en middelen. Om efficiënt te kunnen optreden werd tussen deze verschillende diensten samenwerking tot stand gebracht. Globaal kan men de diverse activiteiten en de coördinatie ervan indelen in een controle op zee, aan land en samenwerking op het vlak van controle van de marktordening. Het is duidelijk dat op verschillende vlakken veranderingen op til zijn en dat het, mede hierdoor, noodzakelijk is de huidige werking van de diverse controlediensten en hun onderlinge coördinatie te evalueren ten einde een efficiënt en samenhangend controlebeleid te kunnen voeren ten dienste van de zeevisserijsector. Dit streven werd ook op het vlak van het GVB opgenomen in de meest recente verordening inzake controle op de visserij.

REFERENTIES

- (1) Centrale Raad voor het Bedrijfsleven - Bijzondere Raadgevende Commissie voor de Visserij : De evolutie van de Belgische visserijsector in 1992.
- (2) Commissie van de Europese Gemeenschappen - Verslag 1991 van de Commissie aan de Raad en het Parlement over het Gemeenschappelijk Visserijbeleid - SEC(91) 2288 def. - Brussel, 8 januari 1992.
- (3) Commissie van de Europese Gemeenschappen - Controlerapport over de uitvoering van het Gemeenschappelijk Visserijbeleid - SEC(92) 394 def. - Brussel, 6 maart 1992.
- (4) Commission of the European Communities - Directorate-General for Fisheries - Regional, Socio-Economic Study in the Fisheries Sector - België - West-Vlaanderen - Document 1992 - KUL-CLEO - Prof. G. Boddez, P. Grobden, E. Mathijs.
- (5) Communautés Européennes - COUR DES COMPTES - Rapport spécial n° 3/93 relatif à la mise en oeuvre des mesures visant la restructuration, la modernisation et l'adaptation des capacités des flottes de pêche de la Communauté - 27 avril 1993 - Réf. SCC 660/93.
- (6) Controle- en inspectiediensten in kaart gebracht - Studie- en Documentatiecentrum Emile Vandervelde Instituut VZW - Brussel - 1993.
- (7) Directorate General for Fisheries of the Commission of the E.C. - Workshop on enforcement measures - Blueprint for a satellite-based system for the monitoring of fishing activities, OECD, Paris, 21-22 september 1993 - AGR/FI (93)20.
- (8) FAO wil strengere controle op visserij - in : Het Visserijblad, nr. 12, 3 december 1993, p. 28.
- (9) JENNINGS, M.G. - Surveillance and control of marine resources, OECD, Paris, 21-22 September 1993, AGR/FI (93)8.
- (10) JENNINGS, M.G. - Fisheries enforcement : The UK approach, OECD, Paris, 21-22 September 1993, AGR/FI (93)9.
- (11) Mc KINNEY, D.A. - Enforcement methodology of federal individual quota fisheries, OECD, Paris, 21-22 September 1993, AGR/FI (93)14.

- (12) CUNNINGHAM, S. - Atelier sur les systèmes individuels de gestion des contingents - in : OCDE - Documents : L'Utilisation des contingents individuels dans la gestion des pêches - Paris, 1993, p. 9-16.
- (13) Uitkomsten van de Belgische Zeevisserij 1992 - Ministerie van Landbouw - Bestuur der Economische Diensten - Dienst voor de Zeevisserij.
- (14) VAN NECK, D. - De moeilijk concensus rond het Europese visserijbeleid - proefschrift - Handelshogeschool Antwerpen - Academiejaar 1990-1991.
- (15) VAN TOMME, M. - Het visserijbeleid van de Europese Gemeenschap - Eindverhandeling - Vlaamse Economische Hogeschool Brussel - Academiejaar 1989-1990.
- (16) Vissen naar evenwicht - Regeringsbeslissing - Structuurnota Zee- en Kustvisserij - Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij - Nederland - januari 1993.
- (17) WELVAERT, M. - De Belgische Zeevisserij - Aanvoer en Besomming 1992 - Ministerie van Landbouw - Bestuur der Economische Diensten - Dienst voor de Zeevisserij.
- (18) WESTVLAAMS EKONOMISCH STUDIEBUREAU - Motiveringsnota ter herziening van het meerjarig oriëntatieprogramma (MOP) voor de Belgische Zeevisserij (1993-1996) - juni 1993.
- (19) CROHAIN, C. - Het Ministerie van Landbouw voor nieuwe uitdagingen - Persconferentie van 22 september 1993.
- (20) Gids van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Instellingen van Openbaar Nut (1992) en De structuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap in organogrammen - Uitgave januari 1993.
- (21) F.A.O. yearbook - Fishery statistics - Vol. 72 - 1991.
- (22) Administratie der Douane en Accijnzen - Vademecum - 1/1/1993.
- (23) FONTEYNE, R. - Overzicht van de in België toegepaste visserijmethodes, 1987.
- (24) Ministerie van Verkeer en Infrastructuur - Bestuur van de Maritieme Zaken en van de Scheepvaart - Officiële lijst der Belgische Vissersvaartuigen 1994.

- (25) Rederscentrale - Beëindigingspremies toegekend - nr.24 - 31 december 1993, p. 53.
- (26) De zeevisserij in 1993 - Aanvoer en besomming - Dienst voor de Zeevisserij, Oostende.
- (27) "Westhoek : zes jaar EU-geld voor ontwikkeling platteland en visserij. Nieuwe miljoenen voor westhoek." - in Persoverzicht nr. 22 van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven - de Bijzonder Raadgevende Commissie voor de Zeevisserij - 28 december 1993.
- (28) Ministerie van Verkeer en Infrastructuur - Bestuur van de Maritieme Zaken en van de Scheepvaart - Hoofdwaterschoutsambt der Kust - "De Zeevaartpolitie" - Oostende, maart 1993.
- (29) Economische Algemene Inspectie - Brochure van het Ministerie van Economische Zaken.
- (30) WISE, M. - The Common fisheries policy of the EEC. London, New York, Methuen, 1984.
- (31) JACQUES, T.G., VANDERELST, A. & LAHOUSSE, L. - Programma van Toezicht vanuit de lucht - Periode van 1 juli 1990 tot 30 juni 1991 - Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu - I.H.E.-BMM - 1991.
- (32) KEYMOLEN, R. - Voorstelling van het Instituut voor Veterinaire Keuring - Ministerie van Volksgezondheid - Opleidingscyclus "Succesvol opsporen en vaststellen van inbreuken door de inspectiediensten".
- (33) TEMMERMAN, G. - Praktische Voedingsgids - die keure, 1992.
- (34) Visserijwacht dossier Belgische Visserijzone - Krijgsmacht -Commando Marineoperaties en Training Staf - Marinebasis Zeebrugge, 1984.
- (35) DEMEY, P. - De Inspecteur: rol en zending - aanwijzing - legitimatiebewijs - bevoegdheden en beperkingen - actie - Referaat van de cursus in het kader van de cyclus "Succesvol opsporen en vaststellen van inbreuken door de inspectiediensten", 1993, 35p.
- (36) PEERENBOOM, K. - Protocol tussen Economische Zaken en Landbouw (B.S. 18.10.1985), 1987.

LIJST MET EG-REGLEMENTERING.

Verordening (EEG) nr. 2141/70 van de Raad van 20 oktober 1970 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijproducten. PB nr. L236 van 27.10.1970, blz. 5.

Verordening (EEG) nr. 103/76 van de Raad van 19 januari 1976 houdende vaststelling van gemeenschappelijke handelsnormen voor bepaalde soorten verse of gekoelde vis. PB nr. L20 van 28.01.1976, blz. 29, zoals gewijzigd.

Verordening (EEG) nr. 104/76 van de Raad van 19 januari 1976 houdende vaststelling van gemeenschappelijke handelsnormen voor garnalen (*Crangon crangon*), Noordzeekreeften (*Cancer pagurus*) en langoestines (*Nephrops norvegicus*). PB nr L20, blz. 35 zoals gewijzigd.

Verordening (EEG) nr. 355/77 van de Raad van 15 februari 1977 inzake een gemeenschappelijke actie ter verbetering van de voorwaarden inzake verwerking en afzet van landbouw- en visserijproducten. PB nr. L51 van 23.02.1977, blz. 1.

Verordening (EEG) nr. 3796/81 van de Raad van 29 december 1981 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijproducten. PB nr. L379 van 31.12.1981, blz. 1, zoals gewijzigd.

Verordening (EEG) nr. 170/83 van de Raad van 25 januari 1983 tot instelling van een communautaire regeling voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden. PB nr. L24 van 27.01.1983, blz.1.

Verordening (EEG) nr. 3094/86 van de Raad van 7 oktober 1986 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden. PB nr. L288 van 11.10.1986, blz.1.

Verordening (EEG) nr. 4028/86 van de Raad van 18 december 1986 inzake communautaire acties voor verbetering en aanpassing van de structuur van de visserij en de aquicultuur. PB nr. L376 van 31.12.1986, blz. 7.

Verordening (EEG) nr. 55/87 van de Commissie van 30 december 1986 tot vaststelling van de lijst van vaartuigen met een lengte over alles van meer dan 8 meter die in bepaalde kustzones van de Gemeenschap mogen vissen met de boomkor. PB nr. L8 van 10.01.1987, blz.1, zoals gewijzigd.

Verordening (EEG) nr. 2241/87 van de Raad van 23 juli 1987 houdende vaststelling van bepaalde maatregelen voor controle op de visserijactiviteiten. PB nr. L207 van 29.07.1987, blz. 1.

Verordening (EEG) nr. 2052/88 van de Raad van 24 juni 1988 betreffende de taken van de Fondsen met structurele strekking, hun doeltreffendheid alsmede de coördinatie van hun bijstandsverlening onderling en met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten. PB nr. L185 van 15.07.1988, blz. 9.

Verordening (EEG) nr. 4042/89 van de Raad van 19 december 1989 betreffende de verbetering van de voorwaarden inzake verwerking en afzet van visserij- en aquacultuurproducten. PB nr. L388 van 30.12.1989, blz. 1.

Verordening (EEG) nr. 3554/90 van de Commissie van 10 december 1990 houdende nadere bepalingen voor de vaststelling van de lijst van vaartuigen met een lengte over alles van meer dan 8 meter en die in bepaalde zones van de Gemeenschap met boomkorren waarvan de totale boomlengte meer dan 9 m bedraagt, op tong mogen vissen. PB. nr. L346 van 12.12.1990, blz. 11, zoals gewijzigd.

Verordening (EEG) nr. 3687/91 van de Raad van 28 november 1991 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de visserijsector. PB nr. L354 van 23.12.1991, blz. 1.

Verordening (EEG) nr. 3759/92 van de Raad van 17 december 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijproducten en producten van de aquacultuur. PB nr. L388 van 31.12.1992, blz. 1.

Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur. PB nr. L389 van 31.12.1992, blz. 1.

Verordening (EEG) nr. 2080/93 van de Raad van 20 juli 1993 tot vaststelling van bepalingen voor de uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij. PB nr. L193 van 31.07.93, p.1.

Verordening (EEG) nr. 2081/93 van de Raad van 20 juli 1993 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2052/88 betreffende de taken van de Fondsen met structurele strekking, hun doeltreffendheid alsmede de coördinatie van hun bijstandsverlening onderling en met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten. PB nr. L193 van 31.07.1993, blz. 5.

Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid. PB nr. L261 van 20.10.1993, blz. 1.

Beschikking 93/660/EG van de Commissie van 22 november 1993 tot wijziging van Beschikking 92/589/EEG betreffende het meerjarig oriëntatieprogramma voor de vissersvloot van België voor de periode 1993-1996, overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 4028/86 van de Raad. PB nr. L302 van 09.12.1993, blz. 29.

Beschikking 94/15/EG van de Raad van 20 december 1993 inzake de doelstellingen en de bepalingen voor de herstructurering van de communautaire visserijsector in de periode van 1.1.1994 t.e.m. 31.12.1996 gericht op een duurzaam evenwicht tussen de omvang van de bestanden en de mate van exploitatie. PB nr. L10 van 14.01.1994, blz. 20

Verordening (EG) nr. 3699/93 van de Raad van 21 december 1993 tot vaststelling van de criteria en voorwaarden voor de structurele bijstand van de Gemeenschap in de sector visserij/aquacultuur en verwerking/afzet van de produkten daarvan. PB nr. L346 van 31.12.1993, blz. 1.

LIJST VAN GEBRUIKTE AFKORTINGEN.

A.C.S.-landen: landen van Afrika, het Caraïbische zeegebied en de Stille Oceaan = A.C.P.-landen.

B.D.B.L.: Belgische Dienst voor Bedrijfsleven en Landbouw.

BELMEC: Belgium Marine Environmental Control.

B.I.R.B.: Belgisch Interventie en Restitutie Bureau.

BMM: Beheerseenheid van het Mathematisch Model van de Noordzee en het Schelde-estuarium.

B.S.: Belgisch Staatsblad.

BT: brutotonnenmaat

E.A.I.: Economische Algemene Inspectie.

EEZ: Exclusieve Economische Zone.

E.F.R.O.: Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling.

E.I.B.: Europese Investeringsbank.

EOGFL: Europees oriëntatie- en garantiefonds voor de landbouw.

E.S.S.: Europees Sociaal Fonds.

F.A.O.: Food and Agriculture Organisation of the United Nations.

FIOV: Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij.

GATT: General Agreement on Tariffs and Trade

GLB: Gemeenschappelijk Landbouwbeleid.

GMO: Gemeenschappelijke Marktordening.

GVB: Gemeenschappelijk Visserijbeleid.

ICES: International Council for Exploration of the Sea.

I.H.E.: Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie.

I.V.K.: Instituut voor Veterinaire Keuring.

MOP: Meerjarig Oriëntatie Programma.

NAFO: North Atlantic Fisheries Organisation.

N.D.A.L.T.P.: Nationale Dienst voor de Afzet van Land- en
Tuinbouwprodukten.

PO: Producentenorganisatie.

TAC: Total Allowable Catch.

B I J L A G E 1

Bijlagen I en II betreffende de toegang tot de kustwateren en de kwetsbare gebieden, van Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur. PB nr. L 389 van 31.12.92 - p.1.

BIJLAGE I⁽¹⁾

KUSTWATEREN VAN HET VERENIGD KONINKRIJK TUSSEN 6 EN 12 MIJL

FRANKRIJK

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Kust van het Verenigd Koninkrijk (6 tot 12 mijl)		
1. Berwick-upon-Tweed east Coquet Island east	Haring	Onbeperkt
2. Flamborough Head east Spurn Head east	Haring	Onbeperkt
3. Lowestoft east Lyme Regis south	Alle soorten	Onbeperkt
4. Lyme Regis south Eddystone south	Demersale soorten	Onbeperkt
5. Eddystone south Longsands south-west	Demersale soorten Sint-jacobsschep Kreeft Langoesten	Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt
6. Longsands south-west Hartland Point north-west	Demersale soorten Langoesten Kreeft	Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt
7. Van Hartland Point tot aan een lijn getrokken vanaf het noorden van Lundy Island	Demersale soorten	Onbeperkt
8. Van een lijn rechthoekig west van Lundy Island tot Cardigan Harbour	Alle soorten	Onbeperkt
9. Point Lynas north Morecambe light-vesseil east	Alle soorten	Onbeperkt
10. County of Down	Demersale soorten	Onbeperkt
11. „New Island north-east“ ⁽²⁾ Sanda Island south-west	Alle soorten	Onbeperkt
12. Port Stewart north Barra Head west	Alle soorten	Onbeperkt
13. 57°40' NB Butt of Lewis west	Alle soorten, behalve schaal- en weekdieren	Onbeperkt
14. St Kilda, Flannan Islands	Alle soorten	Onbeperkt
15. Ten westen van de lijn die Butt of Lewis lighthouse verbindt met het punt op 59°30' NB - 5°45' WL	Alle soorten	Onbeperkt

IERLAND

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Kust van het Verenigd Koninkrijk (6 tot 12 mijl)		
1. Point Lynas north Mull of Galloway south	Demersale soorten Langoestine	Onbeperkt Onbeperkt
2. Mull of Oa west Barra Head west	Demersale soorten Langoestine	Onbeperkt Onbeperkt

⁽¹⁾ De grenzen worden gerekend vanaf de basislijn zoals deze van kracht was op het tijdstip van vaststelling van Verordening EEG nr. 170/83. Doch voor de Lid-Staten die eerst na die datum tot de Gemeenschap zijn toegetreden, vanaf de basislijnen zoals deze golden op het tijdstip van hun toetreding.

⁽²⁾ Correctie in de Engelstalige uitgave van het Publikatieblad: PB nr. L 73 van 19. 3. 1983, blz. 42.

DUITSLAND

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Kust van het Verenigd Koninkrijk (6 tot 12 mijl)		
1. East of Shetlands en Fair Isle tussen lijnen rechthoekig zuidoost van Sumburgh Head lighthouse, rechthoekig noordoost van Skroo lighthouse en rechthoekig zuidwest van Skaddan lighthouse	Haring	Onbeperkt
2. Berwick-upon-Tweed east Whitby High lighthouse east	Haring	Onbeperkt
3. North Foreland lighthouse east Dungeness new lighthouse south	Haring	Onbeperkt
4. Zone rond St Kilda	Haring Makreel	Onbeperkt Onbeperkt
5. Butt of Lewis lighthouse west naar de lijn die Butt of Lewis lighthouse verbindt met het punt 59°30' NB - 5°45' WL	Haring	Onbeperkt
6. Zone rond North Rona en Sulisker (Sulisker)	Haring	Onbeperkt

NEDERLAND

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Kust van het Verenigd Koninkrijk (6 tot 12 mijl)		
1. East of Shetlands en Fair Isle tussen lijnen rechthoekig zuidoost van Sumburgh Head lighthouse, rechthoekig noordoost van Skroo lighthouse en rechthoekig zuidwest van Skaddan lighthouse	Haring	Onbeperkt
2. Berwick-upon-Tweed east Flamborough Head east	Haring	Onbeperkt
3. North Foreland east Dungeness New lighthouse south	Haring	Onbeperkt

BELGIE

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Kust van het Verenigd Koninkrijk (6 tot 12 mijl)		
1. Berwick-upon-Tweed east Coquet Island east	Haring	Onbeperkt
2. Cromer north North Foreland east	Demersale soorten	Onbeperkt
3. North Foreland east Dungeness new lighthouse south	Demersale soorten Haring	Onbeperkt Onbeperkt
4. Dungeness new lighthouse south Selsey Bill south	Demersale soorten	Onbeperkt
5. Straight Point south-east South Bishop north-west	Demersale soorten	Onbeperkt

IERSE KUSTWATEREN

FRANKRIJK

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Ierse kust (6 tot 12 mijl)		
1. Erris Head north-west Sybil Point west	Demersale soorten Langoestine	Onbeperkt Onbeperkt
2. Mizen Head south Stags south	Demersale soorten Langoestine Makreei	Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt
3. Stags south Cork south	Demersale soorten Langoestine Makreei Haring	Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt
4. Cork south Carnsore Point south	Alle soorten	Onbeperkt
5. Carnsore Point south Haulbowline south-east	Alle soorten, behalve schaal- en weekdieren	Onbeperkt

VERENIGD KONINKRIJK

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Ierse kust (6 tot 12 mijl)		
1. Mine Head south Hook Point	Demersale soorten Haring Makreei	Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt
2. Hook Point Carlingford Lough	Demersale soorten Haring Makreei Langoestine Sint-jacobssneep	Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt Onbeperkt

NEDERLAND

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Ierse kust (6 tot 12 mijl)		
Stags south Carnsore Point south	Haring Makreei	Onbeperkt Onbeperkt

DUITSLAND

Geografisch gebied	Soort	Hoeveelheid of bijzondere bepalingen
Ierse kust (6 tot 12 mijl)		
1. Old Head of Kinsale south Carnsore Point south	Haring	Onbeperkt
2. Cork south Carnsore Point south	Makreei	Onbeperkt

BELGIE

Geografisch gebied	Soort	Hooftheid of bijzondere bepalingen
Ierse kust (6 tot 12 mijl)		
1. Cork south Carnore Point south	Demersale soorten	Onbeperkt
2. Wicklow Head east Carlingford Lough south-east	Demersale soorten	Onbeperkt

BELGISCHE KUSTWATEREN

Geografisch gebied	Lid-Staat	Soorten	Hooftheid of bijzondere bepalingen
3 tot 12 mijl	Nederland	Alle soorten	Onbeperkt
	Frankrijk	Haring	Onbeperkt

DEENSE KUSTWATEREN

Geografisch gebied	Lid-Staat	Soorten	Hooftheid of bijzondere bepalingen
Noordzeekust (Deens-Duitse grens tot Hanstholm) 6 tot 12 mijl			
Deens-Duitse grens tot Blåvandis Huk	Duitsland	Platvis Garnaaien	Onbeperkt Onbeperkt
	Nederland	Platvis Rondvis	Onbeperkt Onbeperkt
Blåvandis Huk tot Bovbjerg	Belgie	Kabeljauw Scheivis	Onbeperkt, alleen in juni en juli
	Duitsland	Platvis	Onbeperkt
	Nederland	Schol Tong	Onbeperkt Onbeperkt
Thyborøn-Hanstholm	Belgie	Wijting Schol	Onbeperkt, alleen in juni en juli
	Duitsland	Platvis	Onbeperkt
		Sprot	Onbeperkt
		Kabeljauw	Onbeperkt
		Kooivis	Onbeperkt
		Scheivis	Onbeperkt
		Makreel	Onbeperkt
Haring	Onbeperkt		
Wijting	Onbeperkt		
Nederland	Kabeljauw	Onbeperkt	
	Schol	Onbeperkt	
	Tong	Onbeperkt	
Skagerrak (Hanstholm-Skagen) 4 tot 12 mijl	Belgie	Schol	Onbeperkt, alleen in juni en juli

KUSTWATEREN VAN FRANKRIJK EN VAN DE OVERZEESE DEPARTEMENTEN

Geografisch gebied	Lid-Staat	Soorten	Hoofdvand of bijkomende bepalingen
Noordatlantische kust (6 tot 12 mijl)			
Belgisch-Franse grens tot het oosten van het departement La Manche (monding van La Vire - Grandcamp-les-Bains 49°23'30" NB - 1°2' WL richting noordnoordoost)	België	Demersale soorten Sint-Jacobsschelpen	Onbepikt
	Nederland	Alle soorten	Onbepikt
Duinkerken (2°20' OL) tot Kaap Antier (0°10' OL)	Duitsland	Haring	Onbepikt, alleen van oktober tot en met december
Belgisch-Franse grens tot Kaap Alprecht Ouest (50°42'30" NB - 1°33'30" OL)	Verenigd Koninkrijk	Alle soorten	Onbepikt
Atlantische kust (6 tot 12 mijl)			
Spaans/Franse grens tot 46°08' NB	Spanie	Ansjovis	— Gerichte visseri, alleen van 1 maart tot en met 30 juni — Visseri voor levend aas, alleen van 1 juli tot en met 31 oktober
		Sardine	Onbepikt, alleen van 1 januari tot en met 28 februari en van 1 juli tot en met 31 december. Voorts worden de activiteiten met betrekking tot de hierboven genoemde soorten uitgeoefend overeenkomstig en binnen de grenzen van de activiteiten in 1984
Middellandse-Zee kust (6 tot 12 mijl)			
Grens Spanje/Cap Leucate	Spanie	Alle soorten	Onbepikt ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Toetredingsakte van 1985.

SPAANSE KUSTWATEREN

Geografisch gebied	Lid-Staat	Soorten	Hoofdvand of bijkomende bepalingen
Atlantische kust (6 tot 12 mijl)			
Frans/Spaanse grens tot de vuurtoren van Cap Mayor (3°47' WL)	Frankrijk	Pelagische soorten	Onbepikt, overeenkomstig en binnen de grenzen van de activiteiten in 1984
Middellandse-Zee kust (6 tot 12 mijl)			
Grens Frankrijk/Cap Creus	Frankrijk	Alle soorten	Onbepikt ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Toetredingsakte van 1985.

NEDERLANDSE KUSTWATEREN

Geografisch gebied	Lid-Staat	Soorten	Hoofden of bijzondere veranderingen
3 tot 12 mijl — Hele kust	België	Alle soorten	Onbeperkt
	Denemarken	Demersale soorten	Onbeperkt
		Sprot	Onbeperkt
		Zandspiering	Onbeperkt
		Horsmakreef	Onbeperkt
	Duitsland	Kabeljauw	Onbeperkt
Garnaal		Onbeperkt	
6 tot 12 mijl — Hele kust	België	Alle soorten	Onbeperkt
	Denemarken	Demersale soorten	Onbeperkt
		Sprot	Onbeperkt
		Zandspiering	Onbeperkt
		Horsmakreef	Onbeperkt
	Duitsland	Kabeljauw	Onbeperkt
Garnaal		Onbeperkt	
Frankrijk	Alle soorten	Onbeperkt	
Zuidpunt van Texel, ten westen tot de grens Nederland/Duitsland	Verenigd Koninkrijk	Demersale soorten	Onbeperkt

BIJLAGE II

KWETSBARE GEBIEDEN IN DE ZIN VAN ARTIKEL 7

SHETLAND-GEBIED

A. Geografische definitie

Het gebied binnen een lijn die loopt van het punt op de westkust van Schotland op 58°30' NB naar 58°30' NB - 6°15' WL.

van 58°30' NB - 6°15' WL naar 59°30' NB - 5°45' WL.

van 59°30' NB - 5°45' WL naar 59°30' NB - 3°00' WL,
langs de 12-mijlslijn ten noorden van de Orkaden.

van 59°30' NB - 3°00' WL naar 61°00' NB - 3°00' WL.

van 61°00' NB - 3°00' WL naar 61°00' NB - 0°00',
langs de 12-mijlslijn ten noorden van de Shetlands.

van 61°00' NB - 0°00' naar 59°30' NB - 0°00'.

van 59°30' NB - 0°00' naar 59°30' NB - 1°00' WL.

van 59°30' NB - 1°00' WL naar 59°00' NB - 1°00' WL.

van 59°00' NB - 1°00' WL naar 59°00' NB - 2°00' WL.

van 59°00' NB - 2°00' WL naar 58°30' NB - 2°00' WL.

van 58°30' NB - 2°00' WL naar 58°30' NB - 3°00' WL.

van 58°30' NB - 3°00' WL naar de oostkust van Schotland, op 58°30' NB.

B. Toegestane vissersinspanning

Maximumaantal vissersvaartuigen met een lengte tussen de loodlijnen van ten minste 26 m⁽¹⁾ dat op demersale soorten mag vissen, behalve kever en blauwe witing⁽²⁾.

Lid-Staat	Toestaan aantal vissersvaartuigen
Frankrijk	52
Verenigd Koninkrijk	62
Duitsland	12
Belgie	2

C. Bijzondere controlemaatregelen

Overeenkomstig artikel 13 van Verordening (EEG) nr. 2241/87⁽³⁾ en artikel 2 van Verordening (EEG) nr. 3094/86⁽⁴⁾.

(1) De lengte tussen de loodlijnen zoals gedefinieerd in Verordening (EEG) nr. 2930/86 van de Commissie (PB nr. L 274 van 25. 9. 1986, blz. 1).

(2) Voor vaartuigen die vissen op kever en blauwe witing kunnen specifieke controlemaatregelen worden vastgesteld ten aanzien van het aan boord hebben van visruig en van andere soorten dan de eerdergenoemde.

(3) PB nr. L 207 van 29. 7. 1987, blz. 1.

(4) PB nr. L 238 van 11. 10. 1986, blz. 1.

B I J L A G E 2

- Het Belgisch quotum voor 1994 in vergelijking met dit van 1993 en de reeds doorgevoerde ruil met Nederland, gepubliceerd in de Rederscentrale, jaargang 19, nr. 24 van 31.12.1993 p. 46 - 51.
- Twee overzichtskaarten van de voor België belangrijkste I.C.E.S.-gebieden.

ONZE QUOTA 1994...

visbestand		quotum 1993	quotum 1994	verschil quotum '93/'94
kabeljauw	IIIA SK	40	40	ong.
	IIa, IV	3.280	3.320	+ 40
	Vb, VI, XII, XIV	40	40	ong.
	VII-VIIa, VIII, IX, X	780	760	- 20
	VIIa	245	85	- 160
		4.385	4.245	- 140
schelvis	IIIA, b, c, d	20	30	+ 10
	IIa, IV	1.060	1.250	+ 190
	Vb, VI, XII, XIV	40	35	- 5
	VII, VIII, IX, X	70	70	ong.
		1.190	1.385	+ 195
zwarte koolvis	IIa, IIIa, b, c, d; IV	40	40	ong.
	VIIa, VIII, IX, X	40	40	ong.
	Vb (Farøer)	50	50	ong.
		130	130	ong.
witte koolvis (vlaswijting)	VII	430	430	ong.
roodbaars	Vb (Farøer)	50	50	ong.
wijting	IIa, IV	2.020	2.060	+ 40
	VIIa	25	25	ong.
	VII-VIIa	210	210	ong.
		2.255	2.295	+ 40
schol	IIIA SK	70	70	ong.
	IIa, IV	10.390	9.440	- 950
	VIIa	115	135	+ 20
	VIIId, e	1.390	1.490	+ 100
	VIII, f, g	350	350	ong.
	VIII, h, j, k	80	80	ong.
		12.395	11.565	- 830
tong	IIa, IV	2.665	2.665	ong.
	VIIa	500	740	+ 240
	VIIId	860	1.025	+ 165
	VIIe	30	35	+ 5
	VIII, f, g	685	685	ong.
	VIII, h, j, k	60	60	ong.
	VIIIa, b	70	80	+ 10
		4.870	5.290	+ 420
makreel	IIa, IIIa, b, c, d; IV	660	770	+ 110
sprot	IIa, IV	1.500	1.500	ong.
	VIIId, e	60	60	ong.
		1.560	1.560	ong.
heek	IIa, IV	40	30	- 10
	Vb, VI, VII, XII, XIV	370	310	- 60
	VIII behalve VIIIc	10	10	ong.
		420	350	- 70
zeeduivel	Vb, VI, XII, XIV	310	310	ong.
	VII	1.780	1.710	- 70
		2.090	2.020	- 70
schartong	VII	510	490	- 20
haring	IVc, VIIId	8.950	9.020	+ 70
langoestine	IIa, IV	TAC 13.000	QUOTA 680	+ 680
horsmakreel	Vb, VI, VII, VIII, XII, XIV	TAC	TAC 300.000	
TOTAAL		39.895	40.280	+ 385

IIIA : Skagerrak
IIa, IV : Noordzee
VIIa : Ierse Zee

VI : Westen van Schotland
VIIId : Oostelijk deel van het Kanaal
VIIe : Westelijk deel van het Kanaal

VIII, f, g : Keltische Zee
VIII : Golf van Biscaye

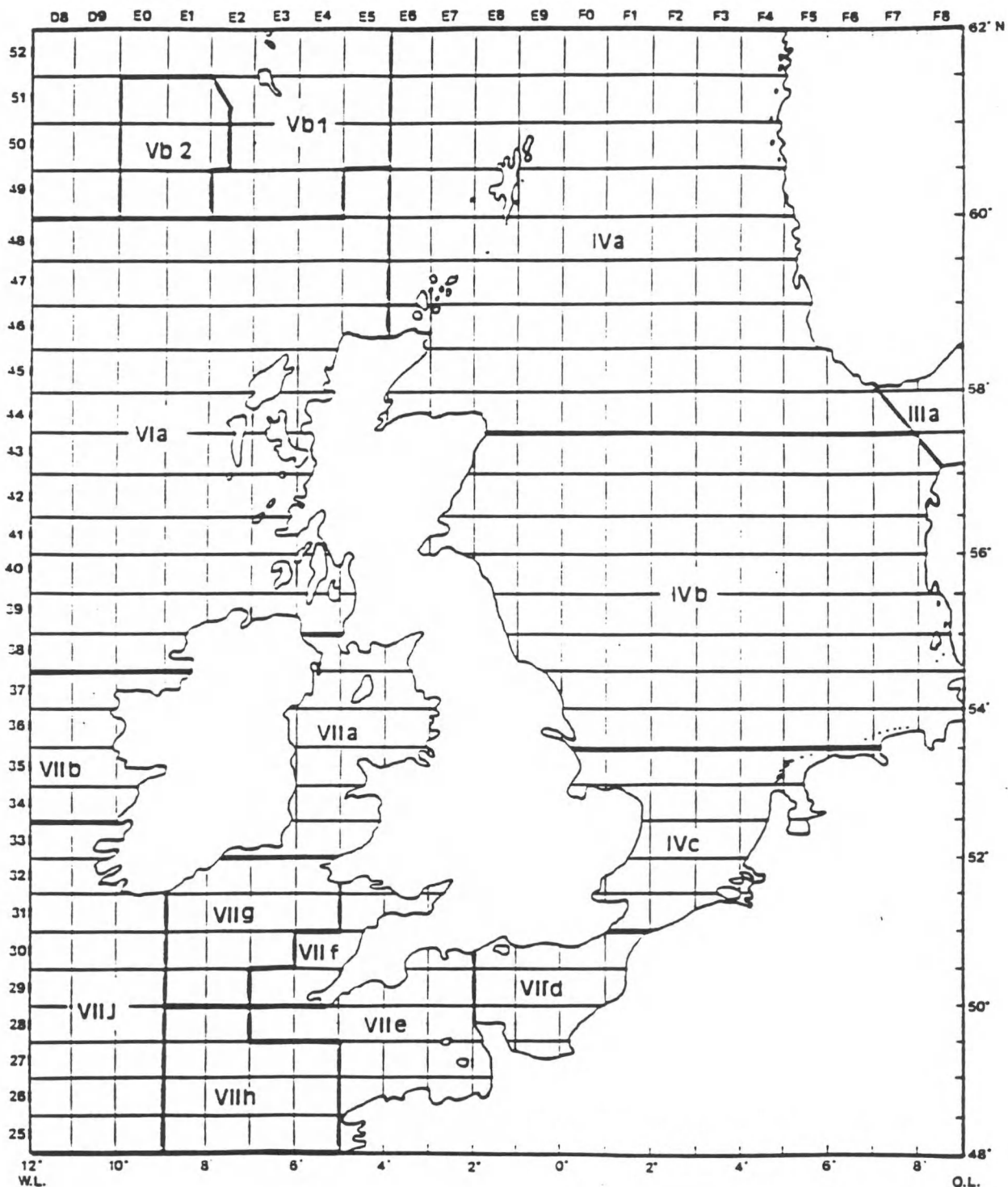
De ruil van quota op 01.01.1994

Zoals dit nu al enige jaren gebruikelijk is geweest, werd ook nu, onmiddellijk na de vastlegging van de quota, de zg. Golfruil met Nederland afgesloten.

Wij krijgen van Nederland 341 ton tong in de VIIIA,b (Golf van Gascogne), in ruil voor 6.820 ton haring voor Nederland in de Noordzee. In de Golf beschikken wij over 80 ton tong.

Door die ruil komt onze vangmogelijkheid op 421 ton. De golf biedt een belangrijk alternatief voor een aantal Belgische vaartuigen, waardoor meteen ook de Noordzee en andere gequoteerde gebieden worden ontlast.

ICES

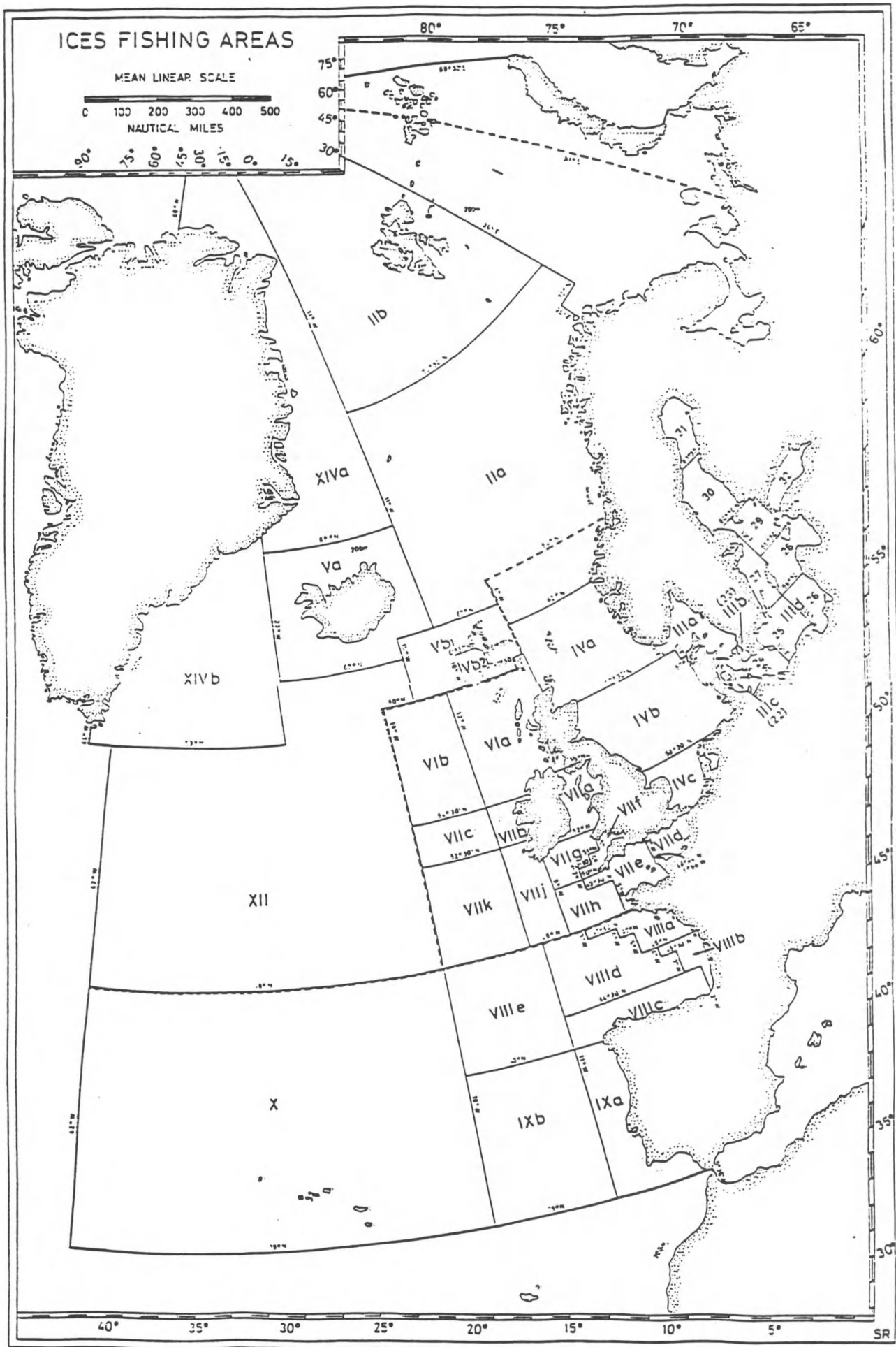

* IIIa : Skagerrak
 * IIIa, IV : Noordzee
 VIIa : Ierse Zee

VI : Westen van Schotland
 VIId : Oostelijk deel van het Kanaal
 VIIe : Westelijk deel van het Kanaal

* VIIf.g : Keltische Zee
 * VIII : Golf van Biscaye

* Zie grote kaart op bijlage 2 - 4 -

B I J L A G E 3

Verordening (EEG) nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid. PB nr. L 261 van 20.10.93, p.1.

I

(Besluiten waarvan de publikatie voorwaarde is voor de toepassing)

VERORDENING (EEG) Nr. 2847/93 VAN DE RAAD

van 12 oktober 1993

tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 43,

Gezien het voorstel van de Commissie⁽¹⁾,

Gezien het advies van het Europees Parlement⁽²⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité⁽³⁾,

Overwegende dat de Raad volgens artikel 12 van Verordening (EEG) nr. 3760/92 van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur⁽⁴⁾ een communautaire controleregeling dient in te voeren;

Overwegende dat met het oog op het welslagen van het gemeenschappelijk visserijbeleid een doeltreffende controleregeling moet worden toegepast die geldt voor alle onderdelen van dit beleid;

Overwegende dat het daartoe noodzakelijk is dat deze regeling voorschriften bevat met betrekking tot de controle op de maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden, de structuurmaatregelen en de maatregelen inzake de gemeenschappelijke ordening van de markt, alsmede een aantal bepalingen inzake bestraffing van niet-naleving van deze maatregelen, die dienen te gelden voor de hele visserijsector, van de producent tot de consument;

Overwegende dat deze regeling alleen het gewenste resultaat kan hebben als het bedrijfsleven erkent dat zij gegrond is;

Overwegende dat de controle allereerst tot de verantwoordelijkheid van de Lid-Staten behoort; dat de Commissie er echter ook op dient toe te zien dat de Lid-Staten zich op billijke wijze kwijten van de controle op en de voorkoming van overtredingen; dat zij derhalve in staat gesteld moet worden haar taak zo goed mogelijk te vervullen, doordat zij de beschikking krijgt over de nodige financiële, juridische en wettelijke middelen;

Overwegende dat de ervaring met Verordening (EEG) nr. 2241/87 van de Raad van 23 juli 1987 houdende vaststelling van bepaalde maatregelen voor controle op de visserijactiviteiten⁽⁵⁾ heeft geleerd dat de controle op de toepassing van de bepalingen voor de instandhouding van de visbestanden moet worden verscherpt;

Overwegende dat voor de naleving van de maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden een sterker beroep dient te worden gedaan op de eigen verantwoordelijkheid van alle geledingen van de visserijsector;

Overwegende dat het beleid voor het beheer van de visbestanden, dat met name gebaseerd is op totaal toegestane vangsten (TAC's), quota en technische maatregelen, moet worden aangevuld met een beheer van de visserijinspanning, wat gepaard moet gaan met een controle op de visserijactiviteiten en de vangstcapaciteit;

Overwegende dat, met het oog op de bewaking van alle vangsten en alle aanvoer, door de Lid-Staten in alle maritieme wateren toezicht dient te worden gehouden op de visserijactiviteiten van schepen uit de Gemeenschap en op alle aanverwante activiteiten, als middel om te kunnen nagaan of de regelgeving van het gemeenschappelijk visserijbeleid wordt nageleefd;

Overwegende dat het van essentieel belang is dat de Lid-Staten hun operationele medewerking verlenen bij op zee verrichte inspecties van visserijactiviteiten, opdat met name visserijactiviteiten in buiten de jurisdictie of de soevereiniteit van een Lid-Staat vallende maritieme wateren doeltreffend en op financieel verantwoorde wijze kunnen worden gecontroleerd;

Overwegende dat met het oog op de toepassing van het gemeenschappelijk visserijbeleid controlemaatregelen dienen te worden genomen ten aanzien van vissersvaartuigen onder de vlag van derde landen die zich in de wateren van de Gemeenschap bevinden, en dat met name een regeling moet worden vastgesteld inzake melding van de verplaatsingen van die vaartuigen en van de soorten vis die zij aan boord hebben, onverminderd het recht van onschuldige doorvaart in de territoriale zee en de vrijheid van scheepvaart in de 200-mijlszone;

⁽¹⁾ PB nr. C 280 van 29. 10. 1992, blz. 5.

⁽²⁾ PB nr. C 21 van 25. 1. 1993, blz. 55.

⁽³⁾ PB nr. C 108 van 19. 4. 1993, blz. 36.

⁽⁴⁾ PB nr. L 389 van 31. 12. 1992, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB nr. L 207 van 29. 7. 1987, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 3483/88 (PB nr. L 306 van 11. 11. 1988, blz. 2).

Overwegende dat de uitvoering van een aantal door de Lid-Staten in samenwerking met de Commissie te verwezenlijken en voor bepaalde categorieën vaartuigen opgezette proefprojecten de Raad in staat zal stellen om vóór 1 januari 1996 te besluiten of er met een systeem van controle per satelliet dan wel met een ander systeem moet worden gewerkt;

Overwegende dat het beheer van de visserijactiviteiten door de vaststelling van TAC's een grondige kennis van de samenstelling van de vangsten vergt en dat een dergelijke kennis ook noodzakelijk is voor de andere procedures waarin Verordening (EEG) nr. 3760/92 voorziet; dat iedere kapitein van een vissersvaartuig daartoe een logboek dient bij te houden;

Overwegende dat het noodzakelijk is dat de Lid-Staat van aanvoer de aanvoer op zijn grondgebied kan controleren en dat het daartoe nodig is dat in een andere Lid-Staat geregistreerde vaartuigen de Lid-Staat van aanvoer op de hoogte brengen van hun voornemen om vis op zijn grondgebied aan te voeren;

Overwegende dat het van fundamenteel belang is dat de in de logboeken vermelde gegevens bij de aanvoer worden gepreciseerd en bevestigd; dat het derhalve noodzakelijk is dat de bij de aanvoer en de afzet van de vangst betrokken personen aangifte doen van de aangevoerde, overgeladen, te koop aangeboden of aangekochte hoeveelheden;

Overwegende dat ten einde te voorzien in vrijstelling van de verplichting tot het bijhouden van een logboek of het invullen van een aanvoeraangifte door kleine vissersvaartuigen waarvoor een dergelijke verplichting in verhouding tot hun vangstcapaciteit een buitensporige last zou vormen, de Lid-Staten de activiteiten van dergelijke vaartuigen moeten controleren aan de hand van een steekproefmethode;

Overwegende dat alle visserijproducten die in de Gemeenschap worden aangevoerd of ingevoerd, tot het punt van eerste verkoop vergezeld moeten gaan van een vervoerdocument waarin hun oorsprong duidelijk vermeld staat, ten einde de naleving van de communautaire instandhoudings- en handelsmaatregelen te garanderen;

Overwegende dat vangstbeperkingen zowel op het niveau van de Lid-Staten als van de Gemeenschap moeten worden beheerd; dat de Lid-Staten de aanvoer dienen te registreren en via computer aan de Commissie dienen door te geven; dat het in die context noodzakelijk is vrijstelling van deze verplichting te verlenen voor kleine aangevoerde hoeveelheden aangezien het doorgeven ervan via computer de autoriteiten van de betrokken Lid-Staten in administratief en financieel opzicht overmatig zou belasten;

Overwegende dat, met het oog op de instandhouding en het beheer van alle bevestigde bestanden, de bepalingen inzake het logboek, de aangifte van aanvoer, de aangifte van verkoop, alsmede de gegevens over overladingen en de registratie van de vangsten, ook van toepassing kunnen worden verklaard op bestanden waarvoor geen TAC of quotum is vastgesteld;

Overwegende dat de Lid-Staten op de hoogte moeten zijn van de resultaten van de visserijactiviteiten van hun vaartuigen in de wateren onder jurisdictie van derde landen of in de internationale wateren; dat derhalve aan de kapiteins van deze vaartuigen de verplichtingen moeten worden opgelegd inzake het logboek, de aangifte van aanvoer en van overlading; dat de door de Lid-Staten verzamelde gegevens aan de Commissie moeten worden meegedeeld;

Overwegende dat het verzamelen en verwerken van de gegevens uit beheersoogpunt de oprichting vereist van geautomatiseerde gegevensbestanden die in het bijzonder de mogelijkheid bieden de gegevens via vergelijking te controleren; dat de Commissie en haar bevoegde ambtenaren via de computer toegang moeten hebben tot deze gegevensbestanden ten einde deze te kunnen controleren;

Overwegende dat de naleving van de bepalingen inzake het gebruik van vistuig niet behoorlijk kan worden gewaarborgd indien netten van verschillende maaswijdte aan boord zijn, tenzij deze aan extra controlemaatregelen onderworpen zijn; dat het voor specifieke vormen van visserij passend kan zijn om specifieke regels vast te stellen, zoals de één-netregel;

Overwegende dat, wanneer het quotum van een Lid-Staat volledig is opgebruikt of wanneer de TAC zelf volledig is opgebruikt, voortzetting van de visserij bij besluit van de Commissie moet worden verboden;

Overwegende dat het noodzakelijk is de schade te vergoeden die ontstaat wanneer een Lid-Staat die zijn quotum, zijn toewijzing of zijn gedeelte van het bestand of groep bestanden nog niet heeft opgebruikt, geen visserijactiviteiten meer kan uitoeten omdat een bepaalde TAC is opgebruikt; dat derhalve moet worden voorzien in een compensatieregeling;

Overwegende dat bij niet-naleving van deze verordening door personen die de verantwoording voor vissersvaartuigen dragen, moet worden gezorgd dat de betrokken vaartuigen met het oog op de instandhouding aan extra controlemaatregelen worden onderworpen;

Overwegende dat een efficiënt beheer van de aangenomen maatregelen vereist dat voor Lid-Staten die hun quotum overschrijden, aangiftemechanismen worden ingevoerd die in overeenstemming zijn met de beheersdoelstellingen en -strategieën die zijn omschreven in artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 3760/92;

Overwegende dat de aanpassing van de vangstcapaciteit aan de beschikbare voorraden een van de voornaamste doelstellingen is van het gemeenschappelijk visserijbeleid; dat het volgens artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 3760/92 de taak van de Raad is om de doelstellingen en strategieën voor de herstructurering van de visserijinspanning vast te stellen; dat ook moet worden gewaarborgd dat de maatregelen van de gemeenschappelijke marktordening worden nageleefd, met name door personen waarop de betrokken maatregelen van toepassing zijn; dat het derhalve absoluut noodzakelijk is dat iedere Lid-Staat naast de reeds in de communautaire wetgeving voorgeschreven financiële controles, technische controles uitvoert om te garanderen dat de door de Raad vastgestelde bepalingen worden nageleefd;

Overwegende dat het noodzakelijk is algemene regels vast te stellen om de door de Commissie benoemde communautaire inspecteurs in staat te stellen om te zorgen voor de uniforme toepassing van de communautaire regels en na te gaan of de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten de hun opgelegde controles naar behoren hebben uitgevoerd;

Overwegende dat het, ten einde de objectiviteit van dit toezicht te waarborgen, van belang is dat de communautaire inspecteurs onder bepaalde voorwaarden zonder voorafgaande kennisgeving en geheel onafhankelijk een bezoek aan de Lid-Staten kunnen brengen om na te gaan of de door de bevoegde autoriteiten van de betrokken Lid-Staten uitgevoerde controles naar behoren zijn geschied; dat bij dergelijke bezoeken in geen geval controle zal worden uitgeoefend op private personen;

Overwegende dat de maatregelen na overtredingen van Lid-Staat tot Lid-Staat kunnen verschillen zodat bij de vissers een gevoel van onrechtvaardige behandeling ontstaat; dat het ontbreken van afschrikwekkende sancties in bepaalde Lid-Staten afbreuk doet aan de doeltreffendheid van de controle, en dat, gezien deze feiten, de Lid-Staten zonder te discrimineren de nodige maatregelen dienen te nemen om onregelmatigheden te voorkomen en te vervolgen, met name door een gamma van sancties in te voeren waarbij het economische voordeel dat de overtreders uit hun overtredingen hebben gehaald, daadwerkelijk teniet wordt gedaan;

Overwegende dat, indien een Lid-Staat van aanvoer onregelmatigheden niet effectief vervolgt, de Lid-Staat van de vlag wordt beperkt in zijn mogelijkheden om de naleving van de regeling voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden te waarborgen; dat derhalve moet worden bepaald dat de illegale vangsten op het quorum van de Lid-Staat van aanvoer worden afgeboekt als die Lid-Staat geen doeltreffende maatregelen heeft genomen;

Overwegende dat de Lid-Staten de Commissie op gezette tijden verslag dienen uit te brengen over hun inspectieactiviteiten en over de naar aanleiding van overtredingen van de communautaire bepalingen genomen maatregelen;

Overwegende dat het voor sommige van de bij deze verordening vastgestelde maatregelen passend is nadere uitvoeringsbepalingen vast te stellen;

Overwegende dat het vertrouwelijke karakter van de in het kader van deze verordening verzamelde gegevens moet worden gewaarborgd;

Overwegende dat de nationale controlebepalingen die binnen de werkingssfeer van deze verordening vallen maar verder gaan dan de daarin opgenomen minimumbepalingen, door deze verordening onverlet moeten worden gelaten, op voorwaarde evenwel dat dergelijke nationale bepalingen in overeenstemming zijn met het Gemeenschapsrecht;

Overwegende dat Verordening (EEG) nr. 2241/87 dient te worden ingetrokken, met uitzondering evenwel van artikel 5, dat van kracht dient te blijven totdat de lijsten bedoeld in artikel 6, lid 2, van de onderhavige verordening zijn aangenomen;

Overwegende dat voor de tenuitvoerlegging van de in bepaalde artikelen vervatte specifieke bepalingen voorzien moet worden in een overgangsperiode opdat de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten hun procedures kunnen vaststellen en deze kunnen aanpassen aan de vereisten van de nieuwe verordening;

Overwegende dat de in bepaalde artikelen vervatte bepalingen, voor zover deze betrekking hebben op de visserij in de Middellandse Zee, waar het gemeenschappelijk vissersbeleid nog niet volledig wordt toegepast, op 1 januari 1999 in werking dienen te treden,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Om te waarborgen dat de regelingen van het gemeenschappelijk vissersbeleid worden nageleefd, wordt er een communautaire regeling ingevoerd die met name bepalingen omvat inzake de technische controle op

- de maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden,
- de structuurmaatregelen,
- de maatregelen houdende een gemeenschappelijke marktordering,

alsmede een aantal bepalingen inzake de doeltreffendheid van de sancties bij overtreding van voornoemde maatregelen.

2. Hiertoe stelt iedere Lid-Staat, in overeenstemming met de communautaire regeling, passende maatregelen vast om de doeltreffendheid van de regeling te waarborgen. Iedere Lid-Staat stelt zijn bevoegde autoriteiten voldoende middelen ter beschikking om de in deze verordening aangegeven inspectie- en controletaken te kunnen uitvoeren.

3. De regeling is van toepassing op alle visserijactiviteiten en alle aanverwante activiteiten op het grondgebied van de Lid-Staten en in de maritieme wateren onder hun soevereiniteit of jurisdictie, met inbegrip van de activiteiten van vaartuigen die de vlag voeren van of geregistreerd zijn in een derde land, onverminderd het recht van onschuldige doorvaart in de territoriale zee en de vrijheid van scheepvaart in de 200-mijlszone; deze regeling is, onverminderd de bijzondere bepalingen in visserijovereenkomsten tussen de Gemeenschap en derde landen of in internationale verdragen waarbij de Gemeenschap partij is, eveneens van toepassing op de activiteiten van vissersvaartuigen uit de Gemeenschap die de visserij uitoefenen in de wateren van derde landen of op volle zee.

TITEL I

Inspectie en controle van vissersvaartuigen en hun activiteiten

Artikel 2

1. Ten einde te waarborgen dat alle geldende regelingen in verband met de instandhoudings- en controlemaatregelen worden nageleefd, verricht iedere Lid-Staat op zijn grondgebied en in de onder zijn soevereiniteit of jurisdictie vallende maritieme wateren controles op de uitoefening van de visserij en aanverwante activiteiten. Hij inspecteert de vissersvaartuigen en onderzoekt alle activiteiten op basis waarvan de naleving van deze verordening kan worden geverifieerd, waaronder de aanvoer, de verkoop, het vervoer en de opslag van visserijproducten, alsmede de registratie van de aanvoer en de verkoop.

2. Vissersvaartuigen die visserijactiviteiten kunnen uitoefenen en onder de vlag van een derde land in marieme wateren onder de soevereiniteit of jurisdictie van een Lid-Staat varen, worden onderworpen aan een regeling inzake melding van de verplaatsingen en van de vangsten die aan boord zijn.

De Lid-Staten delen de Commissie de uitvoeringsbepalingen mee die zijn vastgesteld om deze procedures te doen naleven.

3. Iedere Lid-Staat controleert, buiten de communautaire visserijzone en voor zover deze controle nodig is om de communautaire regelingen voor die wateren te doen naleven, de visserijactiviteiten van de vissersvaartuigen die zijn vlag voeren.

4. Ten einde te waarborgen dat de inspectie zo doeltreffend mogelijk en met zo min mogelijk kosten wordt uitgevoerd, coördineren de Lid-Staten hun controleactiviteiten. Zij kunnen daartoe gemeenschappelijke inspectieprogramma's opzetten die hen in staat stellen vissersvaartuigen uit de Gemeenschap in de in de leden 1 en 3 bedoelde wateren te inspecteren. Zij nemen maatregelen waarbij de bevoegde nationale autoriteiten en de Commissie in de gelegenheid worden gesteld elkaar regelmatig in te lichten over de opgedane ervaring.

Artikel 3

1. Ten einde de doeltreffendheid van de controle op de visserijactiviteiten te verbeteren, besluit de Raad vóór 1 januari 1996 volgens de procedure van artikel 43 van het Verdrag of, alsmede in hoeverre en wanneer er voor communautaire vissersvaartuigen zal worden overgegaan tot de installatie van een grond- of satellietstelsel voor permanente positiebepaling dat gebruik maakt van satellietcommunicatie voor gegevenstransmissie.

2. Ten einde te kunnen beoordelen welke technologie moet worden gebruikt en welke vaartuigen in bovengenoemd systeem moeten worden opgenomen, voeren de Lid-Staten in samenwerking met de Commissie vóór 30 juni 1995 een aantal proefprojecten uit. Daartoe dragen de Lid-Staten er zorg voor dat er voor bepaalde categorieën vissersvaartuigen uit de Gemeenschap een grond- of satellietstelsel voor permanente positiebepaling wordt geïnstalleerd dat gebruik maakt van satellietcommunicatie voor gegevenstransmissie.

De Lid-Staten kunnen tegelijkertijd proefprojecten uitvoeren om het gebruik van systemen voor automatische positieregistratie te evalueren.

3. Bij de uitvoering van de in lid 2 vermelde proefprojecten neemt de Lid-Staat van de vlag of van registratie de nodige maatregelen om de door zijn vissersvaartuigen doorgezonden of de van die vaartuigen ontvangen gegevens in een computerbestand te registreren, ongeacht de wateren waar die vaartuigen hun visserijactiviteiten uitoefenen of de haven waar zij zich bevinden.

Als de vissersvaartuigen van een Lid-Staat hun visserijactiviteiten uitoefenen in wateren onder soevereiniteit of

jurisdictie van een andere Lid-Staat, zorgt de Lid-Staat van de vlag ervoor dat de bovenbedoelde gegevens onmiddellijk aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken Lid-Staat worden doorgegeven.

4. De nadere regels voor de uitvoering van de proefprojecten worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36.

Artikel 4

1. De in artikel 2 omschreven inspectie- en controlewerkzaamheden worden door elke Lid-Staat voor eigen rekening uitgevoerd volgens een systeem dat de betrokken Lid-Staat zelf vaststelt.

Bij de uitvoering van de hun toevertrouwde taken zien de Lid-Staten erop toe dat de in artikel 2 bedoelde bepalingen en maatregelen worden nageleefd. Zij gaan daarbij zo te werk, dat de normale visserijactiviteiten niet noodloos worden gehinderd. Zij zorgen er tevens voor dat niet wordt gediscrimineerd wat betreft de keuze van de sectoren en de vaartuigen die worden geïnspecteerd.

2. De personen die de verantwoording dragen voor vissersvaartuigen, lokalen of transportvoertuigen die worden geïnspecteerd, verlenen hun medewerking aan inspecties overeenkomstig lid 1.

Artikel 5

Overeenkomstig de procedure van artikel 36 kunnen nadere bepalingen voor de tenuitvoerlegging van de artikelen 2, 3 en 4 worden vastgesteld. Deze bepalingen betreffen met name

- a) de middelen ter identificatie van de officieel aangestelde inspecteurs, van de inspectievaartuigen of van andere soortgelijke hulpmiddelen die door een Lid-Staat bij de inspectie kunnen worden gebruikt;
- b) de door inspecteurs en door kapiteins van vissersvaartuigen te volgen procedure, wanneer een inspecteur aan boord van een vissersvaartuig wil gaan;
- c) de door inspecteurs die aan boord van een vissersvaartuig zijn gegaan bij de inspectie van dat vaartuig, het vistuig of de vangsten te volgen procedure;
- d) het door de inspecteurs na elke inspectie aan boord van een vissersvaartuig op te maken verslag;
- e) de merktekens en andere middelen ter identificatie van de vissersvaartuigen en het vistuig;
- f) de certificering van de kenmerken van vissersvaartuigen die verband houden met de uitoefening van visserijactiviteiten;
- g) de registratie van de gegevens die verband houden met de positie van de vissersvaartuigen en het doorzenden van deze gegevens aan de Lid-Staten en aan de Commissie;
- h) de regeling die voor onder de vlag van een derde land varende vissersvaartuigen geldt inzake melding van de verplaatsingen en van de visserijproducten die aan boord zijn.

TITEL II

Controle op de vangsten

Artikel 6

1. Kapiteins van vissersvaartuigen uit de Gemeenschap waarmee wordt gevist op een bestand of groep bestanden houden een logboek van hun activiteiten bij waarin zij met name vermelden welke hoeveelheden van elke soort er gevangen en aan boord gehouden zijn, de datum en plaats (statusschak vak van de ICES) van de vangsten en het gebruikte type vistuig.

2. De overeenkomstig lid 1 in het logboek te noteren soorten zijn die waarvoor TAC's of quota zijn vastgesteld, alsmede andere soorten die opgenomen zijn in lijsten welke door de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen worden vastgesteld op voorstel van de Commissie.

3. Kapiteins van vissersvaartuigen uit de Gemeenschap vermeiden in hun logboek de op zee gevangen hoeveelheden, de datum en de plaats van deze vangsten; voorts vermelden zij welke de in lid 2 bedoelde soorten waren. De over boord gezette hoeveelheden kunnen voor evaluatiedoeleinden worden opgetekend.

4. Kapiteins van vissersvaartuigen uit de Gemeenschap zijn vrijgesteld van de verplichtingen van de leden 1 en 3, indien de totale lengte van hun vaartuig minder dan 10 meter bedraagt.

5. De Raad kan met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op voorstel van de Commissie besluiten tot andere vrijstellingen dan die welke vermeld zijn in lid 4.

6. Elke Lid-Staat voert steekproefsgewijs controles uit op de activiteiten van vissersvaartuigen die vrijstellingen genieten overeenkomstig de leden 4 en 5, ten einde erop toe te zien dat deze vaartuigen de geldende communautaire voorschriften naleven.

Hiertoe werkt elke Lid-Staat een bemonsteringsregeling uit en zendt deze toe aan de Commissie. De resultaten van de uitgevoerde controles worden op gezette tijden aan de Commissie meegedeeld.

7. De kapiteins van vissersvaartuigen uit de Gemeenschap registreren de krachtens de leden 1 en 3 vereiste gegevens in een computerbestand of op papier.

8. De nadere regels voor de tenuitvoerlegging van dit artikel worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36, waarbij in bepaalde specifieke gevallen ook kan worden gekozen voor een andere geografische basis dan het statistische vak van de ICES.

Artikel 7

1. De kapitein van een vissersvaartuig uit de Gemeenschap die gebruik wenst te maken van de aanvoerplaatsen van een andere Lid-Staat dan die waarvan zijn vaartuig de vlag voert, meldt de bevoegde autoriteiten van die Lid-Staat ten minste 2 uur van tevoren:

— de aanvoerplaats(en) en de vermoedelijke tijd van aankomst:

— de hoeveelheden van elke soort die zullen worden aangevoerd.

2. Wanneer de in lid 1 bedoelde kapitein de gevraagde gegevens niet meldt, kunnen de bevoegde autoriteiten passende sancties treffen.

3. Overeenkomstig de procedure van artikel 36 kan de Commissie bepaalde categorieën vissersvaartuigen uit de Gemeenschap gedurende een beperkte en verlengbare periode vrijstellen van de in lid 1 vermelde verplichting of voorzien in een andere meldingstermijn, waarbij onder andere rekening wordt gehouden met de afstand tussen de visgronden, de aanvoerplaatsen en de havens waar de betrokken vaartuigen zijn geregistreerd of op een lijst zijn vermeld.

Artikel 8

1. De kapitein van een vissersvaartuig uit de Gemeenschap met een totale lengte van 10 meter of meer, of zijn gemachtigde, dient telkens na een visreis binnen 48 uur na de aanvoer een aangifte in bij de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waar de aanvoer plaatsvindt. De kapitein is verantwoordelijk voor de juistheid van de aangifte, waarop ten minste de hoeveelheden worden vermeld die van elke in artikel 6, lid 2, bedoelde soort zijn aangevoerd, alsmede de vangstplaats.

2. De Raad kan met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op voorstel van de Commissie besluiten de in lid 1 vermelde verplichting uit te breiden tot vaartuigen met een totale lengte van minder dan 10 meter. Ook kan de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen op voorstel van de Commissie besluiten vrijstellingen van de in lid 1 vermelde verplichting te verlenen voor bepaalde categorieën vaartuigen met een totale lengte van 10 meter of meer die specifieke visserijactiviteiten uitoefenen.

3. Elke Lid-Staat oefent steekproefsgewijs controles uit op de activiteiten van vissersvaartuigen die vrijgesteld zijn van de verplichtingen van lid 1, ten einde erop toe te zien dat deze vaartuigen de geldende communautaire voorschriften naleven.

Hiertoe werkt elke Lid-Staat een bemonsteringsregeling uit en zendt deze toe aan de Commissie. De resultaten van de uitgevoerde controles worden op gezette tijden aan de Commissie meegedeeld.

4. De nadere regels voor de tenuitvoerlegging van dit artikel worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36.

Artikel 9

1. De visafslagen of de door de Lid-Staten gemachtigde instanties onder de verantwoordelijkheid waarvan de in een Lid-Staat aangevoerde visserijproducten de eerste keer op de markt worden gebracht, doen, bij de eerste verkoop, aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan de producten de eerste keer op de markt worden gebracht een verkoopdocument toekomen voor de juistheid waarvan genoemde instanties verantwoording schuldig zijn. Deze verantwoording is beperkt tot de in lid 3 voorgeschreven informatie.

2. Indien de in een Lid-Staat aangevoerde visserijprodukten de eerste keer op de markt worden gebracht op een andere wijze dan bepaald in lid 1, worden die produkten door de koper niet weggevoerd voordat bij de bevoegde autoriteiten of de gemachtigde instanties van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan de betrokken handeling heeft plaatsgevonden, een verkoopdocument is ingediend. De koper is verantwoordelijk voor de juistheid van de in het verkoopdocument vermelde gegevens als voorgeschreven in lid 3.

3. In de in de leden 1 en 2 bedoelde verkoopdocumenten worden ten minste de volgende gegevens vermeld:

- voor alle soorten, in voorkomend geval, de individuele maat of het individuele gewicht, de klasse, de aanbiedingsvorm en de versheid;
- de prijs en de hoeveelheid bij eerste verkoop voor elke soort en, in voorkomend geval, op basis van individuele maat of individueel gewicht, aanbiedingsvorm en versheid;
- in voorkomend geval, de bestemming van uit de markt genomen produkten (bijprodukten, menselijk verbruik, uitgestelde verkoop);
- de naam van de koper en van de verkoper;
- de plaats en de datum van de verkoop.

4. Deze verkoopdocumenten worden overeenkomstig de wetgeving van de Lid-Staat van aanvoer op zodanige wijze en onder zodanige verkoopvoorwaarden opgesteld en doorgestuurd dat zij de volgende gegevens bevatten:

- de uitwendige kentekens en de naam van het vissersvaartuig dat de betrokken produkten heeft aangevoerd;
- de naam van de reder of de naam van de kapitein;
- de haven en de datum van aanvoer.

5. De in lid 1 vermelde verkoopdocumenten worden binnen 48 uur na de verkoop per computer of schriftelijk toegezonden aan de bevoegde autoriteiten of andere door de Lid-Staat gemachtigde instanties.

6. De bevoegde autoriteiten bewaren een afschrift van elk verkoopdocument gedurende één jaar vanaf het begin van het jaar dat volgt op het jaar waarin de aan die autoriteiten verstrekte gegevens zijn geregistreerd.

7. De Commissie kan overeenkomstig de procedure van artikel 36 vrijstelling verlenen van de verplichting om de bevoegde autoriteiten of andere gemachtigde instanties van de Lid-Staat het verkoopdocument voor te leggen voor visserijprodukten die zijn aangevoerd met bepaalde categorieën vissersvaartuigen uit de Gemeenschap met een totale lengte van minder dan 10 meter.

Dergelijke vrijstellingen mogen alleen worden toegekend als de betrokken Lid-Staat een aanvaardbaar controlesysteem heeft ingevoerd.

8. Een ieder die produkten koopt die nadien niet op de markt worden gebracht maar enkel voor particulier verbruik worden gebruikt, is vrijgesteld van de in lid 2 vermelde verplichtingen.

9. De nadere regels voor de tenuitvoerlegging van dit artikel worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36.

Artikel 10

1. a) Op vissersvaartuigen die de vlag voeren van of geregistreerd zijn in een derde land en die visserijactiviteiten mogen uitvoeren in de maritieme wateren onder soevereiniteit of jurisdictie van een Lid-Staat, moet een logboek worden bijgehouden waarin de in artikel 6 genoemde gegevens worden vermeld.

b) Iedere Lid-Staat ziet erop toe dat de kapitein van een vissersvaartuig dat de vlag voert van of geregistreerd is in een derde land, of diens gemachtigde, bij aanvoer bij de autoriteiten van de Lid-Staat waarvan hij de aanvoerplaatsen gebruikt een aangifte indient voor de juistheid waarvan in de eerste plaats de kapitein of diens gemachtigde verantwoordelijk is en waarin de aangevoerde hoeveelheden, alsmede de datum en de plaats van elke vangst worden vermeld.

c) De kapitein van een vissersvaartuig dat de vlag voert van of geregistreerd is in een derde land deelt de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waarvan hij de aanvoerplaatsen wenst te gebruiken ten minste 72 uur tevoren zijn tijd van aankomst in de aanvoerhaven mee.

Hij mag niet lossen als de bevoegde autoriteiten van de betrokken Lid-Staat de ontvangst van de voorafgaande kennisgeving niet hebben bevestigd.

De Lid-Staten stellen voor het bepaalde onder dit punt c) nadere uitvoeringsbepalingen vast, die de Commissie ter kennis worden gebracht.

2. Overeenkomstig de procedure van artikel 36 kan de Commissie bepaalde categorieën vissersvaartuigen uit derde landen gedurende een beperkte en verlengbare periode vrijstellen van de in lid 1, onder c), vermelde verplichting of voorzien in een andere meldingstermijn, waarbij onder andere rekening wordt gehouden met de afstand tussen de visgronden, de aanvoerplaatsen en de havens waar de betrokken vaartuigen zijn geregistreerd of op een lijst zijn vermeld.

3. Het bepaalde in de leden 1 en 2 geldt onverminderd de bepalingen in visserijovereenkomsten tussen de Gemeenschap en bepaalde derde landen.

Artikel 11

1. Onverminderd de artikelen 7, 8 en 9 doet de kapitein van een vissersvaartuig uit de Gemeenschap dat

- vangsten uit een bestand of groep bestanden waarvoor een TAC of quotum geldt, overlaadt op een ander vaartuig, hierna „ontvangend vaartuig” te noemen, ongeacht de plaats van overlading, of
- dergelijke vangsten rechtstreeks buiten het grondgebied van de Gemeenschap aanvoert,

bij het overladen of de aanvoer aan de Lid-Staat waarvan zijn vaartuig de vlag voert of waar het is geregistreerd, mededeling van de betrokken soorten en hoeveelheden, alsmede van de datum van overlading of aanvoer en de vangstplaats onder verwijzing naar de kleinste zone waarvoor een TAC of quotum is vastgesteld.

2. Uiterlijk 24 uur vóór het begin en eveneens na afloop van een overlading of een reeks overladingen in een haven of in de marieme wateren die onder de soevereiniteit of de jurisdictie van een Lid-Staat vallen, doet de kapitein van het ontvangende vaartuig de bevoegde autoriteiten van deze Lid-Staat mededeling van de hoeveelheden aan boord van zijn vaartuig die zijn gevangen uit een bestand of groep bestanden waarvoor een TAC of quotum geldt.

De kapitein van het ontvangende vaartuig bewaart de gegevens over de op zijn vaartuig overgeladen hoeveelheden die zijn gevangen uit een bestand of groep bestanden waarvoor een TAC of quotum geldt en over de datum waarop en het vaartuig waardoor deze hoeveelheden op zijn vaartuig zijn overgeladen. Aan deze verplichting wordt geacht te zijn voldaan door bewaring van de kopieën van de aangiften van overlading die zijn afgegeven overeenkomstig de uitvoeringsbepalingen inzake de registratie van gegevens over de visvangst van de Lid-Staten.

De kapitein van het ontvangende vaartuig geeft deze gegevens binnen 24 uur na afloop van een overlading of een reeks overladingen door aan bovenbedoelde bevoegde autoriteiten.

De kapitein van het ontvangende vaartuig bewaart tevens de gegevens over de door zijn vaartuig op een derde vaartuig overgeladen hoeveelheden die zijn gevangen uit een bestand of groep bestanden waarvoor een TAC of quotum geldt, en stelt de bovenbedoelde bevoegde autoriteiten uiterlijk 24 uur tevoren in kennis van een dergelijke overlading. Na de overlading stelt de kapitein de bovenbedoelde bevoegde autoriteiten in kennis van de overgeladen hoeveelheden.

De kapiteins van het ontvangende vaartuig en van het hierboven bedoelde derde vaartuig staan de bevoegde

autoriteiten toe de juistheid van de in dit lid voorgeschreven gegevens te verifiëren.

3. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om de juistheid van de krachtens de leden 1 en 2 ontvangen gegevens te verifiëren en stellen, in voorkomend geval, de Lid-Staat of Lid-Staten waar het ontvangende en het overladende vissersvaartuig zijn geregistreerd of waarvan zij de vlag voeren, in kennis van deze gegevens en van de uitslag van de verificatie.

4. De leden 2 en 3 gelden ook voor een ontvangend vaartuig dat de vlag voert van of geregistreerd is in een derde land.

Artikel 12

Als de overlading of de aanvoer naar verwachting meer dan vijftien dagen na de vangst zal plaatsvinden, worden de in de artikelen 8 en 11 bedoelde gegevens uiterlijk vijftien dagen na de vangst gemeld aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van de vlag of van registratie.

Artikel 13

1. Alle niet verwerkte of aan boord verwerkte visserijprodukten die in de Gemeenschap worden aangevoerd of ingevoerd en die naar een andere plaats dan de aanvoerplaats of invoerplaats worden vervoerd, gaan vergezeld van een door de vervoerder opgesteld document totdat de eerste verkoop heeft plaatsgevonden.

2. In dit document worden vermeld :

- a) de oorsprong van de partij (naam en uitwendige kentekens van het vaartuig),
- b) de plaats van bestemming van de partij(en) en de middelen ter identificatie van het gebruikte vervoermiddel,
- c) de hoeveelheden vis (in kilo's verwerkt gewicht) van elke vervoerde soort, de naam van de ontvanger, de plaats en de datum van lading.

3. Iedere vervoerder draagt er zorg voor dat het in lid 1 genoemde document ten minste alle in lid 2 geëiste gegevens bevat.

4. De vervoerder wordt vrijgesteld van de in lid 1 bedoelde verplichting indien

- a) het in lid 1 vermelde document wordt vervangen door een afschrift van een van de in de artikelen 8 of 10 bedoelde aangiften betreffende de vervoerde hoeveelheden,

of indien

- b) het in lid 1 vermelde document wordt vervangen door een afschrift van document T 2 M waarin de oorsprong van de vervoerde hoeveelheden aangegeven is.

5. De bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat kunnen ontheffingen van de in lid 1 bedoelde verplichting toestaan indien de hoeveelheden vis binnen het eigenlijke havengebied of over een afstand van ten hoogste 20 km van de aanvoerplaats worden vervoerd.

6. Iedere Lid-Staat oefent op zijn grondgebied steekproefsgewijze controles uit ten einde zich ervan te vergewissen dat de verplichtingen van dit artikel worden nageleefd.

7. De Lid-Staten coördineren hun controleactiviteiten opdat de inspectie zo doelmatig mogelijk en met zo min mogelijk kosten wordt uitgevoerd. Hiertoe oefenen de Lid-Staten met name toezicht uit op goederenverkeer waarbij volgens hun informatie mogelijk sprake is van transacties die in strijd zijn met de communautaire wetgeving.

Artikel 14

1. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat alle aanvoer in een Lid-Staat als bedoeld in de artikelen 8, 9 en 10 wordt geregistreerd. Daartoe kunnen de Lid-Staten eisen dat de aanvoer de eerste keer via de veiling op de markt wordt gebracht.

2. Wanneer de aanvoer overeenkomstig artikel 9, lid 2, de eerste keer niet via de veiling op de markt wordt gebracht, vergewissen de Lid-Staten zich ervan dat de betrokken hoeveelheden aan de visafslagen of aan de andere door de Lid-Staten gemachtigde instanties worden meegedeeld.

3. Voor gegevens over aanvoer door bepaalde categorieën vaartuigen die onder de in de artikelen 7 en 8 bedoelde afwijkingen vallen of over aanvoer in havens die niet over de nodige administratieve middelen beschikken om de aanvoer te registreren, kan, wanneer een Lid-Staat de Commissie daarom verzoekt, binnen twaalf maanden vanaf de inwerkingtreding van deze verordening, vrijstelling worden verkregen van de verplichting om deze gegevens te verwerken. Vrijstelling kan worden toegestaan indien de registratie van de gevraagde gegevens de nationale autoriteiten moeilijkheden zou opleveren die niet in verhouding staan tot de totale aanvoer en indien de aangevoerde soorten plaatselijk worden verkocht. Elke Lid-Staat stelt een lijst op van havens en vaartuigen die voor een dergelijke vrijstelling in aanmerking komen, en deelt deze aan de Commissie mee.

4. Een Lid-Staat die in aanmerking komt voor de in lid 3 genoemde afwijking werkt een bemonsteringsregeling uit om de omvang te ramen van de hoeveelheden die aangevoerd worden in de bedoelde havens. Deze regeling moet door de Commissie worden goedgekeurd voordat een afwijking wordt toegepast. De Lid-Staat zendt de Commissie op gezette tijden de resultaten van zijn ramingen toe.

Artikel 15

1. Iedere Lid-Staat meldt de Commissie per computer vóór de vijftiende van elke maand de hoeveelheden die in de voorafgaande maand zijn aangevoerd uit elk bestand of elke groep bestanden waarvoor een TAC of quotum geldt, alsmede de op grond van de artikelen 11 en 12 ontvangen gegevens.

In de mededeling aan de Commissie wordt de plaats van de vangsten als bedoeld in de artikelen 6 en 8, alsmede de nationaliteit van de betrokken vissersvaartuigen vermeld.

Iedere Lid-Staat verstrekt de Commissie, voor de soorten waarvoor vissersvaartuigen varend onder de vlag van of geregistreerd in die Lid-Staat geacht worden het quotum, de toewijzing of het beschikbare gedeelte van die Lid-Staat voor 70 % te hebben opgebruikt, de prognoses voor het verbruik van de toegewezen hoeveelheden met opgave van de datum waarop die naar verwachting volledig zullen zijn opgebruikt.

De Lid-Staten verstrekken de Commissie, op haar verzoek, gedetailleerder of vaker gegevens dan in dit lid is bepaald, wanneer de vangsten uit bestanden of groepen bestanden waarvoor een TAC of quotum geldt, het niveau van de TAC of van het quotum bijna hebben bereikt.

2. De Commissie houdt de mededelingen die zij op grond van dit artikel heeft ontvangen, per computer ter beschikking van de Lid-Staten.

3. Wanneer de Commissie constateert dat een Lid-Staat de in lid 1 vastgestelde termijn voor het doorgeven van de maandelijkse vangstgegevens niet is nagekomen, kan zij van haar kant de datum vaststellen waarop ten gevolge van de vangsten uit een bestand of groep bestanden waarvoor een quotum of een andere kwantitatieve beperking geldt en die zijn verricht door vissersvaartuigen die de vlag van deze Lid-Staat voeren of in deze Lid-Staat zijn geregistreerd, het quotum, de toewijzing of het beschikbare gedeelte van deze Lid-Staat wordt geacht voor 70 % te zijn opgebruikt, alsmede de vermoedelijke datum waarop het quotum, de toewijzing of het beschikbare gedeelte wordt geacht volledig te zijn opgebruikt.

4. Iedere Lid-Staat meldt de Commissie per computer vóór het einde van de eerste maand van elk kwartaal welke hoeveelheden van andere dan de in lid 1 bedoelde bestanden in het voorafgaande kwartaal zijn aangevoerd.

Artikel 16

1. Onverminderd artikel 15, verstrekken de Lid-Staten desgevraagd aan de belanghebbende Lid-Staat de gegevens over de door vissersvaartuigen die de vlag voeren van of geregistreerd zijn in die Lid-Staat, in hun havens of onder hun jurisdictie vallende wateren aangevoerde, te koop aangeboden of overgeladen visserijproducten uit een bestand of een groep bestanden waarvoor een aan die Lid-Staat toegewezen quotum geldt.

Deze informatie bestaat uit de naam en de uitwendige kentekens van het betrokken vaartuig, de door dit vaartuig aangevoerde, te koop aangeboden of overgeladen hoeveelheden vis per bestand of groep bestanden, alsmede de datum en de plaats van aanvoer, aanbod tot eerste verkoop of overlading. Deze gegevens worden doorgegeven binnen vier werkdagen na het verzoek van de belanghebbende Lid-Staat of binnen een andere termijn die door deze Lid-Staat of de Lid-Staat van aanvoer wordt bepaald.

2. Tegelijk met de mededeling van deze informatie aan de Lid-Staat waar het betrokken vaartuig is geregistreerd, verstrekt de Lid-Staat waar de aanvoer, het aanbod tot eerste verkoop of de overlading heeft plaatsgevonden, de bovenbedoelde gegevens desgevraagd aan de Commissie.

Artikel 17

1. De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen voor de controle op de vangsten van hun vissersvaartuigen in de wateren onder soevereiniteit of jurisdictie van derde landen en op volle zee, alsmede voor de verificatie en registratie van de overladingen en de aanvoer van de betrokken vangsten.

2. De controle- en verificatiemaatregelen waarborgen dat de volgende voor de reders en/of kapiteins van de vissersvaartuigen geldende verplichtingen worden nagekomen :

- de vissersvaartuigen moeten een logboek aan boord hebben waarin de kapitein de vangsten registreert,
- bij aanvoer in de havens van de Gemeenschap moet een aanvoeraangifte worden ingediend bij de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van aanvoer,
- de gegevens over elke overlading van vis op vissersvaartuigen van derde landen en over rechtstreekse aanvoer in derde landen moeten worden meegedeeld aan de Lid-Staat van de vlag.

3. Het bepaalde in de leden 1 en 2 geldt onverminderd de bepalingen in de visserijovereenkomsten tussen de Gemeenschap en derde landen en in internationale verdragen waarbij de Gemeenschap partij is.

Artikel 18

1. Vóór het einde van de eerste maand van elk kwartaal van het kalenderjaar doet iedere Lid-Staat de Commissie per computer mededeling van de in het voorafgaande kwartaal aangevoerde en in de in artikel 17 bedoelde wateren gevangen hoeveelheden, alsmede van alle gegevens die zijn ontvangen op grond van artikel 17, lid 2.

2. Wat de vangsten in de wateren van derde landen betreft, worden de op grond van lid 1 meegedeelde gege-

vens gespecificeerd per derde land en per bestand, onder verwijzing naar het kleinste statistische vak dat voor de visserijactiviteiten in kwestie is vastgesteld.

De vangsten op volle zee worden meegedeeld onder verwijzing naar het kleinste statistische vak dat is vastgesteld bij het internationale verdrag dat geldt voor de plaats van de vangst en per soort of groep soorten van alle bestanden waarop de visserijactiviteiten in kwestie betrekking hebben.

3. Ieder jaar vóór 1 oktober stelt de Commissie de gegevens die zij op grond van dit artikel ontvangt, ter beschikking van de Lid-Staten.

Artikel 19

1. Om te waarborgen dat de verplichtingen van de artikelen 3, 6, 8, 9, 10, 14 en 17 worden nagekomen, stelt iedere Lid-Staat een validatieregeling in die met name voorziet in vergelijkende controles ter verificatie van de gegevens die het resultaat zijn van bedoelde verplichtingen.

2. Ter vergemakkelijking van deze controles legt iedere Lid-Staat een geautomatiseerd gegevensbestand aan waarin de in lid 1 bedoelde gegevens worden opgeslagen.

De Lid-Staten kunnen gedecentraliseerde gegevensbestanden aanleggen, op voorwaarde dat deze bestanden en de procedures voor het verzamelen en opslaan van de gegevens worden gestandaardiseerd, zodat zij over het gehele grondgebied van de Lid-Staat vergelijkbaar zijn.

3. Wanneer een Lid-Staat voor het geheel of een deel van zijn visserijactiviteiten niet onmiddellijk aan de bepalingen van lid 2 kan voldoen, kan de Commissie op verzoek van de betrokken Lid-Staat overeenkomstig de procedure van artikel 36 besluiten een overgangperiode van ten hoogste drie jaar vanaf de inwerkingtreding van deze verordening toe te staan.

4. Een Lid-Staat waaraan dergelijke ontheffingen zijn verleend, houdt gedurende drie jaar met behulp van een niet-geautomatiseerd documentatiesysteem de in lid 1 bedoelde gegevens bij en werkt een door de Commissie goedgekeurde bemonsteringsregeling uit, opdat de juistheid van de gegevens ter plaatse kan worden geverifieerd. De Commissie kan zelf verificaties ter plaatse uitvoeren om de doeltreffendheid van de bemonsteringsregeling te beoordelen.

5. In de twaalf maanden na de inwerkingtreding van deze verordening dient iedere Lid-Staat bij de Commissie een verslag in over de wijze waarop de gegevens verzameld en gecontroleerd zijn, en over de mate van hun betrouwbaarheid. In samenwerking met de Lid-Staten maakt de Commissie een samenvatting van deze verslagen, die zij vervolgens aan de Lid-Staten toezendt.

6. De nadere regels voor de tenuitvoerlegging van dit artikel worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36.

TITEL III

Controle op het gebruik van vistuig

Artikel 20

1. Alle vangsten die aan boord van een vissersvaartuig uit de Gemeenschap worden gehouden, moeten aan de eisen die in Verordening (EEG) nr. 3094/86 van de Raad van 7 oktober 1986 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden⁽¹⁾ worden gesteld met betrekking tot de samenstelling naar soort voor het net dat dit vaartuig aan boord heeft.

De aan boord zijnde netten die niet worden gebruikt, moeten zo zijn geborgen dat zij niet direct kunnen worden gebruikt, dat wil zeggen dat

- a) netten, gewichten en dergelijk tuig moeten worden losgemaakt van de borden en van de trek- of sleepkabels en trek- of sleeptouwen,
- b) netten die zich op of boven het dek bevinden, stevig moeten worden vastgemaakt aan de bovenbouw.

2. Indien voor vangsten die aan boord van een vissersvaartuig uit de Gemeenschap worden gehouden, gedurende dezelfde visreis netten met verschillende minimummaaswijdtes zijn gebruikt, wordt de samenstelling naar soort berekend voor elk van de onder uiteenlopende omstandigheden gevangen gedeelten van de vangst.

Verandering van de voorheen gebruikte maaswijdte, evenals de samenstelling van de zich op het ogenblik van die verandering aan boord bevindende vangst, worden daartoe steeds opgetekend in het logboek en de aanvoeraangifte. In specifieke gevallen worden overeenkomstig de procedure van artikel 36 nadere voorschriften vastgesteld voor het aan boord bijhouden van een opslagschema waarin naar soort van de verwerkte produkten wordt aangegeven waar deze zich in het ruim bevinden.

3. Op grond van een verslag van de Commissie kan de Raad onverminderd de leden 1 en 2 op voorstel van de Commissie met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluiten dat:

- a) geen enkel vissersvaartuig uit de Gemeenschap dat aan bepaalde vormen van visserij deelneemt, gedurende een bepaalde visreis netten van verschillende minimummaaswijdtes aan boord mag hebben;
- b) voor het gebruik van netten van verschillende maaswijdte bij specifieke vormen van visserij bijzondere voorschriften gelden.

⁽¹⁾ PB nr. L 288 van 11. 10. 1986, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 3034/92 (PB nr. L 307 van 23. 10. 1992, blz. 1).

TITEL IV

Regulering en sluiting van de visserij

Artikel 21

1. Alle hoeveelheden die door vaartuigen uit de Gemeenschap zijn gevangen uit een bestand of groep bestanden waarvoor quota gelden, worden ongeacht de plaats van aanvoer in mindering gebracht op het quotum waarover de Lid-Staat van de vlag voor dat bestand of die groep bestanden beschikt.

2. Iedere Lid-Staat stelt de datum vast waarop, ten gevolge van de vangsten uit een bestand of groep bestanden waarvoor quota gelden en die zijn verricht door vissersvaartuigen die de vlag voeren van of geregistreerd zijn in die Lid-Staat, het quotum van die Lid-Staat voor dat bestand of die groep bestanden wordt geacht volledig te zijn opgebruikt. Hij vaardigt met ingang van die datum een voorlopig verbod uit op de visserij op dat bestand of die groep bestanden door de betrokken vaartuigen, alsmede op het aan boord houden, overladen en aanvoeren van de hoeveelheden welke na die datum zijn gevangen, en stelt voorts vast tot welke datum het overladen en de aanvoer of de laatste vangstaangiften zijn toegestaan. Deze maatregel wordt onverwijld meegedeeld aan de Commissie, die de overige Lid-Staten hiervan in kennis stelt.

3. Na ontvangst van een mededeling uit hoofde van lid 2 of op eigen initiatief stelt de Commissie op grond van de beschikbare gegevens de datum vast waarop voor een bestand of een groep bestanden, ten gevolge van de vangsten waarvoor een TAC, een quotum of een andere kwantitatieve beperking geldt en die zijn verricht door vissersvaartuigen die de vlag voeren van of geregistreerd zijn in een Lid-Staat, het quotum, de toewijzing of het beschikbare gedeelte van deze Lid-Staat of, in voorkomend geval, van de Gemeenschap, wordt geacht volledig te zijn opgebruikt.

Bij haar evaluatie van de in de eerste alinea bedoelde situatie licht de Commissie de betrokken Lid-Staten in over de verwachtingen met betrekking tot de sluiting van de visserij naar aanleiding van de volledige benutting van een TAC.

Vissersvaartuigen uit de Gemeenschap beëindigen de visserij op een bestand of een groep bestanden waarvoor een quotum of TAC geldt op de datum waarop het aan die Lid-Staat toegewezen quotum of de TAC voor het betrokken bestand of de betrokken groep bestanden worden geacht volledig te zijn opgebruikt; deze vaartuigen mogen na die datum gevangen hoeveelheden uit het betrokken bestand of de betrokken groep bestanden ook niet meer aan boord houden, overladen of laten overladen, aanvoeren of laten aanvoeren.

4. Wanneer de Commissie de visserijactiviteiten overeenkomstig lid 3, eerste alinea, heeft laten beëindigen omdat de TAC, het quotum, de toewijzing of het beschikbare gedeelte van de Gemeenschap volledig zou zijn

opgebruikt, en wanneer aan het licht komt dat een Lid-Staat het quotum, de toewijzing of het gedeelte waarover hij voor het betrokken bestand of de betrokken groep bestanden beschikt in feite niet volledig heeft opgebruikt, zijn de volgende bepalingen van toepassing.

Indien een Lid-Staat nadeel heeft ondervonden doordat er een vangstverbod is opgelegd voordat het quotum van deze Lid-Staat volledig was opgebruikt en indien dit nadeel niet is opgeheven door toepassing van artikel 9, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 3760/92, worden er overeenkomstig de procedure van artikel 36 maatregelen getroffen om het geleden nadeel op passende wijze ongedaan te maken. Deze maatregelen kunnen inhouden dat er een korting wordt toegepast voor de Lid-Staat die zijn quotum, zijn toewijzing of zijn gedeelte heeft overschreden, waarna de betrokken hoeveelheden op passende wijze worden toegewezen aan de Lid-Staten waarvan de visserij is gesloten voordat hun quota volledig waren opgebruikt. Bij de kortingen en de daarop volgende toewijzingen wordt bij voorrang rekening gehouden met de soorten en de zones waarvoor de jaarlijkse quota, toewijzingen of beschikbare gedeeltes werden vastgesteld. Deze kortingen en toewijzingen kunnen plaatsvinden in het jaar waarin het nadeel is ontstaan of in de loop van het daaropvolgende jaar of de daaropvolgende jaren.

De nadere regels voor de tenuitvoerlegging van dit lid, met name de wijze waarop de betrokken hoeveelheden worden bepaald, worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36.

Artikel 22

1. Indien de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat constateren dat een vissersvaartuig uit de Gemeenschap de voorschriften van deze verordening ernstig of herhaaldelijk heeft overtreden, kan de Lid-Staat van de vlag ten aanzien van het betrokken vaartuig extra controlemaatregelen treffen.

2. De Lid-Staat van de vlag doet de Commissie en de overige Lid-Staten mededeling van de naam en de uitwendige kentekens van het vaartuig ten aanzien waarvan de extra controlemaatregelen zijn genomen.

Artikel 23

1. Wanneer de Commissie vaststelt dat een Lid-Staat zijn quotum, toewijzing of beschikbare gedeelte van een bestand of groep bestanden heeft overschreden, past zij kortingen toe op het quotum, de toewijzing of het beschikbare gedeelte waartoe de Lid-Staat die teveel heeft gevestigd jaarlijks toegang heeft. Het besluit tot deze kortingen wordt genomen overeenkomstig de procedure van artikel 36.

2. Overeenkomstig de beheersdoelstellingen en -strategieën van artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 3760/92 stelt de Raad op voorstel van de Commissie met gekwalificeerde meerderheid van stemmen een kortingregeling vast; daarbij houdt hij bij voorrang rekening met de volgende parameters:

- de mate van overschrijding,
- de eventuele overschrijdingen die in het voorgaande jaar plaatsvonden met betrekking tot hetzelfde bestand,
- de biologische situatie van het betrokken bestand.

TITEL V

Inspectie en controle van bepaalde maatregelen ter verbetering en aanpassing van de structuur van de visserijsector, met inbegrip van de aquacultuur

Artikel 24

Om de naleving te waarborgen van de doelstellingen en strategieën die de Raad heeft vastgesteld overeenkomstig artikel 11 van Verordening (EEG) nr. 3760/92, en met name van de kwantitatieve doelstellingen inzake de vangstcapaciteit van de vissersvloeden uit de Gemeenschap en de aanpassing van hun activiteiten, voert iedere Lid-Staat op zijn grondgebied en in de maritieme wateren onder zijn soevereiniteit of jurisdictie regelmatig controles uit bij al degenen die bij de verwezenlijking van deze doelstellingen betrokken zijn.

Artikel 25

1. Iedere Lid-Staat stelt bepalingen vast om na te gaan of de in artikel 24 bedoelde doelstellingen worden nageleefd. In dat verband worden met name op de volgende gebieden technische controles uitgevoerd:

- a) herstructurering, vernieuwing en modernisering van de vissersvloot,
- b) aanpassing van de vangstcapaciteit door tijdelijke stillegging of definitieve beëindiging van de activiteiten van vissersvaartuigen,
- c) beperking van de activiteiten van bepaalde vissersvaartuigen,
- d) beperkingen ten aanzien van de vorm en het aantal vistuigen, alsmede ten aanzien van de wijze waarop het vistuig wordt gebruikt,
- e) ontwikkeling van de aquacultuur en van de kustgebieden.

2. Onverminderd artikel 169 van het Verdrag kan de Commissie, wanneer zij heeft geconstateerd dat een Lid-Staat de bepalingen van lid 1 niet is nagekomen, aan de Raad voorstellen doen voor de aanneming van passende algemene maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

Artikel 26

1. Nadere regels voor de tenuitvoerlegging van artikel 25 kunnen worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36, met name wat betreft

- a) de controle op het motorvermogen van de vissersvaartuigen,
- b) de controle op de tonnage van de vissersvaartuigen,

c) de controle op de stilligperiode van de vissersvaartuigen,

d) de controle op de kenmerken van het vistuig en het aantal vistuigen per vissersvaartuig.

2. De Lid-Staten verstrekken de Commissie onverwijld de gegevens over de toegepaste controlemethodes, alsmede de naam en het adres van de instanties die met deze controles zijn belast.

Artikel 27

1. Ter vergemakkelijking van de in artikel 25 bedoelde controles stelt iedere Lid-Staat een validatieregeling in, die met name voorziet in vergelijkende controles ter verificatie van de gegevens die betrekking hebben op de vangstcapaciteit en de visserijactiviteiten van de vloot en die onder meer zijn vermeld in :

- het logboek bedoeld in artikel 6 ;
- de aanvoeraangifte bedoeld in artikel 8 ;
- het gegevensbestand inzake de vissersvaartuigen van de Gemeenschap bedoeld in Verordening (EEG) nr. 163/89 van de Commissie (¹).

2. De Lid-Staten leggen te dien einde geautomatiseerde gegevensbestanden aan met relevante informatie over de vangstcapaciteit en de visserijactiviteiten van de vloot, of zij vullen dergelijke bestanden aan als deze reeds bestaan.

3. De in artikel 19, leden 3 tot en met 5, vermelde maatregelen zijn van toepassing.

4. De nadere voorschriften voor de tenuitvoerlegging van dit artikel worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36.

TITEL VI

Inspectie en controle van bepaalde maatregelen in verband met de gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten

Artikel 28

1. Om de naleving te waarborgen van de technische aspecten van de regelingen in verband met de maatregelen die zijn vastgesteld in Verordening (EEG) nr. 3759/92 van de Raad van 17 december 1992 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten en produkten van de aquacultuur (²) verricht iedere Lid-Staat op zijn grondgebied regelmatig controles bij al degenen die bij de toepassing van deze maatregelen betrokken zijn.

(¹) PB nr. L 20 van 25. 1. 1989, blz. 5.

(²) PB nr. L 388 van 31. 12. 1992 blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 1891/93 (PB nr. L 172 van 15. 7. 1993, blz. 1).

2. Deze controles hebben met name betrekking op de technische aspecten van de toepassing van :

- a) de handelsnormen, met name de minimummaten ;
- b) de prijsregeling, met name
 - het uit de handel nemen van produkten voor andere doeleinden dan menselijke consumptie,
 - de opslag en/of de verwerking van de uit de handel genomen produkten.

De Lid-Staten vergelijken de documenten betreffende de eerste verkoop op de markt van de hoeveelheden bedoeld in artikel 9 met de aangevoerde hoeveelheden waarop die documenten betrekking hebben, waarbij met name wordt gelet op het gewicht.

3. De Lid-Staten delen de Commissie de gegevens mee over de vastgestelde controlemaatregelen, de bevoegde controleautoriteiten, het type geconstateerde overtredingen en de naar aanleiding daarvan getroffen maatregelen.

De Commissie, de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten en de ambtenaren en andere functionarissen mogen de uit hoofde van dit artikel ontvangen informatie niet bekendmaken, aangezien deze onder het beroepsgeheim valt.

4. Dit artikel laat de nationale bepalingen betreffende de geheimhouding bij gerechtelijke procedures onverlet.

TITEL VII

Uitvoering en verificatie van de controle

Artikel 29

1. De Commissie verifieert de toepassing van deze verordening door de Lid-Staten door het bestuderen van documenten en het afleggen van bezoeken ter plaatse. De Commissie kan besluiten of zij het noodzakelijk acht verificaties te verrichten zonder kennisgeving vooraf.

Met het oog op het afleggen van bezoeken ter plaatse, stelt de Commissie voor haar inspecteurs een schriftelijk mandaat op waarin hun bevoegdheden en het doel van hun missies worden aangegeven.

2. Wanneer dit door de Commissie noodzakelijk wordt geacht, kunnen haar inspecteurs aanwezig zijn bij de controles en inspecties die door de nationale controlediensten worden uitgevoerd. In het kader van deze missies legt de Commissie passende contacten met de Lid-Staten zodat waar mogelijk een wederzijds aanvaardbaar inspectieprogramma kan worden opgesteld.

a) De Lid-Staten verlenen de Commissie hun medewerking bij de uitvoering van haar taken. De Lid-Staten treffen met name de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat aan de inspectiemissies geen ruchtbaarheid wordt gegeven waardoor de inspecties en controles kunnen worden geschaad.

Wanneer de Commissie of de door haar gemachtigde ambtenaren in de uitvoering van hun taak worden belemmerd, stellen de betrokken Lid-Staten de Commissie de middelen ter beschikking om haar actie tot een goed einde te brengen en bieden zij de inspecteurs de gelegenheid de specifieke controlewerkzaamheden te evalueren.

- b) Indien de omstandigheden ter plaatse de in het kader van het oorspronkelijke inspectieprogramma beoogde inspecties en controles onmogelijk maken, wijzigen de inspecteurs van de Commissie, in overleg met en met toestemming van de bevoegde nationale controle-dienst, de oorspronkelijk geplande inspecties en controles.
- c) In het kader van inspecties op zee of vanuit de lucht waarbij de bevoegde nationale diensten andere prioritaire taken hebben uit te voeren, met name op het gebied van de landsverdediging en de veiligheid op zee, behouden de autoriteiten van de Lid-Staat het recht om de inspecties waarbij de Commissie voornemens was aanwezig te zijn, uit te stellen of anders in te richten. In dergelijke gevallen verleent de betrokken Lid-Staat de Commissie zijn medewerking om andere regelingen te treffen.

In geval van inspecties op zee of vanuit de lucht is alleen de gezagvoerder van het vaartuig of het vliegtuig verantwoordelijk voor de inspectiewerkzaamheden, met inachtneming van de verplichting van zijn autoriteiten om deze verordening toe te passen. De door de Commissie gemachtigde inspecteurs die aan deze werkzaamheden deelnemen, voegen zich naar de door de gezagvoerder vastgestelde regels en procedures.

3. Wanneer zulks noodzakelijk blijkt en in het bijzonder wanneer uit de door de communautaire inspecteurs overeenkomstig lid 2 uitgevoerde missies blijkt dat er wellicht sprake is van onregelmatigheden bij de toepassing van deze verordening, kan de Commissie de Lid-Staten verzoeken haar in kennis te stellen van het gedetailleerde inspectie- en controleprogramma dat door de nationale bevoegde autoriteiten voor een specifieke periode en voor bepaalde soorten visserij en regio's is gepland of vastgesteld. Na ontvangst van deze kennisgeving verrichten de door de Commissie gemachtigde inspecteurs, wanneer de Commissie zulks noodzakelijk acht, onafhankelijke inspecties, ten einde zich ervan te vergewissen dat bedoeld programma door de bevoegde autoriteiten van een Lid-Staat ten uitvoer wordt gelegd.

Wanneer de communautaire inspecteurs de toepassing van het programma controleren, blijven de functionarissen van de Lid-Staten te allen tijde verantwoordelijk voor de uitvoering van dat programma. De communautaire inspecteurs mogen niet op eigen initiatief in de controlebevoegdheden treden die aan de nationale functionarissen zijn verleend. De communautaire inspecteurs hebben geen toegang tot vaartuigen of lokalen, tenzij zij vergezeld zijn van functionarissen van een Lid-Staat.

Na die controle doet de Commissie aan de betrokken Lid-Staat een evaluatieverslag over het programma toekomen en beveelt zij zo nodig controlemaatregelen aan

om de uitvoering van de controle door die Lid-Staat te verbeteren.

4. In het kader van inspectiemissies vanuit de lucht, op zee of aan wal mogen de gemachtigde inspecteurs geen controles uitoefenen op natuurlijke personen.

5. In het kader van de in de leden 2 en 3 genoemde bezoeken kunnen de door de Commissie gemachtigde inspecteurs, in aanwezigheid van de verantwoordelijke dienst, ter plaatse toegang krijgen tot de in bepaalde databanken opgeslagen informatie, hetzij in samengevoegde, hetzij in uitgesplitste vorm, en tevens alle voor de toepassing van deze verordening relevante documenten onderzoeken.

Indien de nationale bepalingen voorzien in geheimhouding van het onderzoek, kunnen deze inlichtingen slechts met toestemming van de bevoegde rechterlijke instantie worden meegedeeld.

Artikel 30

1. De Lid-Staten verstrekken de Commissie op haar verzoek alle inlichtingen over de toepassing van deze verordening. Wanneer de Commissie om dergelijke inlichtingen verzoekt, geeft zij een redelijke termijn aan waarbinnen de inlichtingen moeten worden verstrekt.

2. Als de Commissie van oordeel is dat bij de toepassing van deze verordening onregelmatigheden hebben plaatsgevonden of dat de controleregelingen en -methodes niet doeltreffend zijn, brengt zij dit ter kennis van de betrokken Lid-Staat of Lid-Staten, die vervolgens een administratief onderzoek instellen waaraan functionarissen van de Commissie kunnen deelnemen.

De betrokken Lid-Staat of Lid-Staten houden de Commissie op de hoogte van de voortgang en de resultaten van het onderzoek en verstrekken haar een afschrift van het onderzoeksverslag, alsmede de essentiële gegevens waarvan bij het opstellen van het verslag gebruik is gemaakt.

Om te kunnen deelnemen aan de in dit lid bedoelde controles leggen de functionarissen van de Commissie een schriftelijk mandaat voor waarin hun identiteit en hun hoedanigheid worden aangegeven.

3. Wanneer functionarissen van de Commissie aan een onderzoek deelnemen, wordt dat onderzoek te allen tijde geleid door de functionarissen van de Lid-Staat; de functionarissen van de Commissie mogen niet op eigen initiatief in de controlebevoegdheden treden die aan de nationale functionarissen zijn verleend; wel hebben zij toegang tot dezelfde lokalen en dezelfde documenten als de nationale functionarissen.

De functionarissen van de Commissie nemen niet deel aan handelingen die volgens de nationale strafrechtelijke bepalingen aan specifieke door de nationale wet aangevoerde functionarissen zijn voorbehouden. Zij zullen met

name niet deelnemen aan huiszoekingen of formele verhoren van personen krachtens het nationale strafrecht. Wel hebben zij toegang tot de langs die weg verkregen informatie.

4. Dit artikel laat de nationale bepalingen betreffende de geheimhouding bij gerechtelijke procedures onverlet.

TITEL VIII

Maatregelen in geval van niet-naleving van de regeling

Artikel 31

1. Wanneer de Lid-Staten, met name na een controle of inspectie op grond van deze verordening, constateren dat de voorschriften van het gemeenschappelijk visserijbeleid niet zijn nageleefd, zien zij erop toe dat passende maatregelen worden getroffen, daaronder begrepen de inleiding, overeenkomstig hun nationale wetgeving, van een administratieve of strafrechtelijke actie tegen de verantwoordelijke natuurlijke of rechtspersonen.

2. De krachtens lid 1 ingeleide actie moet er, overeenkomstig de relevante bepalingen van de nationale wetgeving, voor kunnen zorgen dat het economisch voordeel van de verantwoordelijke personen wordt tenietgedaan, of leiden tot resultaten die in verhouding staan tot de ernst van de overtreding, zodat verdere overtredingen van hetzelfde type effectief worden ontraden.

3. De sancties voortvloeiend uit de in lid 2 bedoelde actie kunnen, naar gelang van de ernst van de overtreding, het volgende behelzen :

- boetes,
- inbeslagneming van verboden vistuig en verboden vangsten,
- conservatoir beslag op het vaartuig,
- tijdelijke stillegging van het vaartuig,
- schorsing van de vergunning,
- intrekking van de vergunning.

4. De bepalingen van dit artikel beletten de Lid-Staat van aanvoer of overlading niet de vervolging van een overtreding over te dragen aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van registratie, mits deze laatste hiermee instemt en het in lid 2 bedoelde resultaat daardoor gemakkelijker kan worden bereikt. De Lid-Staat van aanvoer of overlading stelt de Commissie in kennis van een dergelijke overdacht van rechtsvervolging.

Artikel 32

1. Wanneer de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van aanvoer of van overlading een overtreding van deze verordening constateren, treffen zij overeenkomstig artikel 31 passende maatregelen tegen de kapitein van het betrokken vaartuig, of tegen iedere andere voor de overtreding verantwoordelijke persoon.

2. Als de Lid-Staat van aanvoer of overlading niet de Lid-Staat van de vlag is en de bevoegde autoriteiten van eerstgenoemde Lid-Staat passende maatregelen overeenkomstig hun nationale wetgeving, daaronder begrepen het inleiden van een administratieve of strafrechtelijke actie tegen de verantwoordelijke natuurlijke of rechtspersonen, achterwege laten, of niet overgaan tot overdracht van rechtsvervolging overeenkomstig artikel 31, lid 4, kunnen de illegaal aangevoerde of overgeladen hoeveelheden worden afgeboekt op het aan de eerstgenoemde Lid-Staat toegewezen quotum.

De op het quotum van deze Lid-Staat af te boeken hoeveelheden vis worden vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 36, na raadpleging van de twee betrokken Lid-Staten door de Commissie.

Als de Lid-Staat van aanvoer of overlading voor de betrokken vangsten geen quotum meer heeft, is het bepaalde in artikel 21, lid 4, mutatis mutandis van toepassing, waarbij het door de Lid-Staat van registratie geleden nadeel als bedoeld in laatstgenoemd artikel, geacht wordt gelijk te zijn aan de hoeveelheden vis die illegaal zijn aangevoerd of overgeladen.

Artikel 33

1. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten stellen de Lid-Staat van de vlag of van registratie onverwijld en in overeenstemming met hun nationale wettelijke procedures in kennis van iedere overtreding van de in artikel 1 bedoelde communautaire regeling, met opgave van de naam en de uitwendige kentekens van het betrokken vaartuig, de naam van de kapitein, de naam van de reder, de omstandigheden van de overtreding en de strafrechtelijke of administratieve acties dan wel de eventuele andere maatregelen die zijn genomen, alsmede van iedere definitieve rechterlijke uitspraak in verband met een dergelijke overtreding. In specifieke gevallen stellen de Lid-Staten de Commissie desgevraagd van deze informatie in kennis.

2. Wanneer overeenkomstig artikel 31, lid 4, overeengekomen is de vervolging van een overtreding over te dragen, neemt de Lid-Staat van de vlag of van registratie passende maatregelen als bedoeld in artikel 31.

3. De Lid-Staat van de vlag of van registratie, stelt de Commissie onverwijld in kennis van de overeenkomstig lid 2 genoemde maatregelen, met opgave van de naam en de uitwendige kentekens van het betrokken vaartuig.

Artikel 34

1. De Lid-Staten delen de Commissie de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen mee die zij hebben vastgesteld om onregelmatigheden te voorkomen en te vervolgen.

Zij delen jaarlijks elke wijziging mee van het minimum- en het maximumbedrag van de boetes per type overtreding, alsmede de aard van alle andere beschikbare sancties.

2. De Lid-Staten delen de Commissie regelmatig de resultaten mee van de inspecties of controles die krachtens deze verordening worden uitgevoerd, met name het aantal en het type van de geconstateerde overtredingen en de maatregelen die naar aanleiding daarvan zijn genomen. Op verzoek van de Commissie delen de Lid-Staten haar mee welke boetes voor welbepaalde overtredingen zijn opgelegd.

3. De Commissie verstrekt de Lid-Staten een samenvatting van de overeenkomstig de leden 1 en 2 ontvangen gegevens.

TITEL IX

Algemene bepalingen

Artikel 35

De Lid-Staten verstrekken de Commissie jaarlijks vóór 1 juni een verslag over de toepassing van deze verordening gedurende het voorafgaande kalenderjaar, met daarin een evaluatie van de ingezette technische en personele middelen en van de mogelijke maatregelen om geconstateerde tekortkomingen te verhelpen. Op basis van de door de Lid-Staten ingediende verslagen en haar eigen waarnemingen stelt de Commissie een jaarverslag op en deelt zij elke Lid-Staat de hem betreffende informatie mee. Nadat de Commissie goede nota heeft genomen van de reacties van de Lid-Staten, maakt zij dit verslag bekend, te zamen met die reacties en eventuele voorstellen voor maatregelen om de ontdekte tekortkomingen te verhelpen.

Artikel 36

In de gevallen waarin naar de in dit artikel omschreven procedure wordt verwezen, leidt de voorzitter deze procedure, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van de vertegenwoordiger van een Lid-Staat in bij het Comité van beheer voor de visserij en de aquacultuur, hierna „Comité” genoemd, dat is ingesteld bij Verordening (EEG) nr. 3760/92.

De vertegenwoordiger van de Commissie legt het Comité een ontwerp voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt advies uit over dit ontwerp binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie. Het Comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 148, lid

2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de aanneming van de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie dient te nemen. Bij stemming in het Comité worden de stemmen van de vertegenwoordigers van de Lid-Staten gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

De Commissie stelt maatregelen vast die onmiddellijk van toepassing zijn. Indien deze maatregelen echter niet in overeenstemming zijn met het door het Comité uitgebrachte advies, worden zij door de Commissie onverwijld ter kennis van de Raad gebracht. In dat geval kan de Commissie de toepassing van de maatregelen waartoe zij heeft besloten voor ten hoogste één maand na deze kennisgeving uitstellen.

De Raad kan binnen de in de voorgaande alinea genoemde termijn met gekwalificeerde meerderheid van stemmen een andersluidend besluit nemen.

Artikel 37

1. De Lid-Staten en de Commissie treffen de noodzakelijke maatregelen om ervoor te zorgen dat de in het kader van deze verordening ontvangen gegevens vertrouwelijk worden behandeld.

2. De namen van natuurlijke of rechtspersonen worden niet aan de Commissie of aan een andere Lid-Staat meegedeeld, behalve in het geval dat een dergelijke mededeling uitdrukkelijk in deze verordening wordt voorgeschreven of indien zulks noodzakelijk is met het oog op het voorkomen of vervolgen van overtredingen of met het oog op de verificatie van kennelijke overtredingen.

De in lid 1 bedoelde gegevens worden niet doorgegeven, tenzij zij in een zodanige vorm met andere gegevens zijn samengevoegd dat het niet mogelijk is natuurlijke of rechtspersonen direct of indirect te identificeren.

3. De tussen de Lid-Staten en de Commissie uitgewisselde gegevens worden niet toegezonden aan andere personen dan de personen in de Lid-Staten of de communautaire Instellingen wier functie vereist dat zij toegang tot deze gegevens hebben, tenzij de Lid-Staten die de gegevens toezenden, hun uitdrukkelijke toestemming hebben gegeven.

4. De uit hoofde van deze verordening meegedeelde of verkregen informatie, in welke vorm dan ook, valt onder het beroepsgeheim en geniet dezelfde bescherming als die welke soortgelijke gegevens genieten op grond van de nationale wetgeving van de ontvangende Lid-Staat en de overeenkomstige bepalingen die van toepassing zijn op de communautaire Instellingen.

5. De in lid 1 bedoelde gegevens mogen niet voor een ander dan het in deze verordening bepaalde doel worden gebruikt, tenzij de autoriteiten die deze gegevens hebben verstrekt, hiervoor uitdrukkelijk toestemming geven, en op voorwaarde dat de bepalingen die van kracht zijn in de Lid-Staat van de ontvangende autoriteit, dit gebruik of deze mededeling niet verbieden.

6. De leden 1 tot en met 5 mogen niet worden opgevat als een belemmering voor het gebruik van de uit hoofde van deze verordening verkregen gegevens in het kader van rechtshandelingen of procedures die nadien worden ingeleid wegens niet-naleving van de communautaire visserijwetgeving. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat die de gegevens heeft toegezonden, worden op de hoogte gesteld van alle instanties waar de genoemde gegevens voor deze doeleinden worden gebruikt.

Dit artikel laat de verplichtingen uit hoofde van de internationale verdragen aangaande wederzijdse rechtshulp in strafzaken onverlet.

7. Wanneer een Lid-Staat de Commissie ervan in kennis stelt dat na de afsluiting van een onderzoek is vastgesteld dat een natuurlijke of rechtspersoon wiens naam uit hoofde van de bepalingen van deze verordening aan de Commissie is meegedeeld, niet bij een overtreding betrokken is geweest, stelt de Commissie onverwijld alle partijen waaraan zij de naam van deze persoon heeft meegedeeld, in kennis van de bevindingen van genoemd onderzoek of genoemde procedures. Deze persoon wordt niet langer behandeld als een persoon die op basis van de eerste kennisgeving betrokken zou zijn bij de onregelmatigheden in kwestie. Gegevens die in een zodanige vorm zijn opgeslagen dat de betrokken persoon kan worden geïdentificeerd, worden onverwijld vernietigd.

8. De bepalingen van de leden 1 tot en met 5 mogen niet worden opgevat als een verbod op de publikatie van algemene gegevens of studies die geen individuele verwijzingen naar natuurlijke of rechtspersonen bevatten.

9. De in deze verordening bedoelde gegevens worden opgeslagen in een zodanige vorm dat de betrokken personen alleen kunnen worden geïdentificeerd wanneer dit nodig is voor de verwezenlijking van de doelstellingen in kwestie.

10. De in het kader van deze verordening ontvangen gegevens worden op verzoek beschikbaar gesteld aan de betrokken natuurlijke of rechtspersonen.

Artikel 38

Deze verordening is van toepassing onverminderd de nationale controlebepalingen die verder gaan dan de

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

Gedaan te Luxemburg, 12 oktober 1993.

minimumeisen van deze verordening, mits die bepalingen in overeenstemming zijn met de communautaire wetgeving en met het gemeenschappelijk visserijbeleid.

De in de eerste alinea bedoelde nationale bepalingen worden aan de Commissie meegedeeld overeenkomstig artikel 2, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 101/76 van de Raad van 19 januari 1976 houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijk structuurbeleid in de visserijsector⁽¹⁾.

Artikel 39

1. Verordening (EEG) nr. 2241/87 wordt met ingang van 1 januari 1994 ingetrokken, met uitzondering van artikel 5, dat blijft gelden tot de verordeningen houdende vaststelling van de in artikel 6, lid 2, van deze verordening bedoelde lijsten in werking zijn getreden.

2. Verwijzingen naar de krachtens lid 1 ingetrokken verordening gelden als verwijzingen naar de onderhavige verordening.

Artikel 40

Deze verordening treedt in werking op 1 januari 1994.

De Lid-Staten zijn tot 1 januari 1996 vrijgesteld van de verplichting de bepalingen toe te passen van de artikelen 9, 15 en 18, voor zover zij betrekking hebben op het doorsturen per computer van verkoopdocumenten en aanvoeraangiften.

De Lid-Staten zijn tot 1 januari 1999 vrijgesteld van de verplichting de bepalingen toe te passen van de artikelen 6, 8 en 19, voor zover deze betrekking hebben op visserijactiviteiten in de Middellandse Zee.

Voor de Raad

De Voorzitter

M. SMET

⁽¹⁾ PB nr. L 20 van 28. 1. 1976, blz. 19.

B I J L A G E 4

Beschikking van de Commissie van 22 november 1993 tot wijziging van Beschikking 92/589/EEG betreffende het meerjarig oriëntatieprogramma voor de vissersvloot van België voor de periode 1993 - 1996, overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 4028/86 van de Raad.

P.B. nr. L. 302 van 09.12.93. P.29.

II

(Besluiten waarvan de publicatie niet voorwaarde is voor de toepassing)

COMMISSIE

BESCHIKKING VAN DE COMMISSIE

van 22 november 1993

tot wijziging van Beschikking 92/589/EEG betreffende het meerjarig oriëntatieprogramma voor de vissersvloot van België voor de periode 1993-1996, overeenkomstig Verordening (EEG) nr. 4028/86 van de Raad

(Slechts de teksten in de Franse en de Nederlandse taal zijn authentiek)

(93/660/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE
GEMEENSCHAPPEN.

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 4028/86 van de Raad van 18 december 1986 inzake communautaire acties voor verbetering en aanpassing van de structuur van de visserij en de aquicultuur⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 3946/92⁽²⁾, en met name op artikel 4 en artikel 5, lid 2,

Overwegende dat België aan de Commissie een memorandum heeft toegezonden betreffende het op 21 december 1992 goedgekeurde meerjarig oriëntatieprogramma voor de vissersvloot van België;

Overwegende dat de Belgische autoriteiten in dit memorandum van oordeel waren dat de strikte toepassing van de in het programma voorziene doelstellingen tot het verdwijnen van de gehele visserijsector van België zou leiden wegens de kleine omvang van de vloot;

Overwegende dat de Belgische autoriteiten de maximaal mogelijke vermindering van de capaciteiten per segment van de vloot die aanvaardbaar is om de visserijsector op een peil te houden dat noodzakelijk is voor het behoud van de sector, hebben geëvalueerd;

Overwegende dat deze evaluatie op 9 juni 1993 aan de Commissie werd medegedeeld;

Overwegende dat de zodanig geëvalueerde reducties een vermindering van de totale capaciteit van de Belgische

vloot per 1 januari 1992 in de grootte van 15 % van het motorvermogen en van 23 % van het tonnage inhouden;

Overwegende dat de in deze beschikking vervatte maatregelen in overeenstemming zijn met het advies van het Permanent Comité voor de visserijstructuur,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

De in de bijlage bij deze beschikking opgenomen tabel waarin de in het kader van het meerjarig oriëntatieprogramma voor de vissersvloot van België aangehouden doelstellingen zijn opgenomen, inclusief de voetnoten, vervangt de tabel in de bijlage bij Beschikking 92/589/EEG, welke tabel komt te vervallen.

Artikel 2

Deze beschikking is gericht tot het Koninkrijk België.

Gedaan te Brussel, 22 november 1993.

Voor de Commissie

Yannis PALEOKRASSAS

Lid van de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. L 376 van 31. 12. 1986, blz. 7.

⁽²⁾ PB nr. L 401 van 31. 12. 1992, blz. 31.

BIJLAGE

BELGIË

Zone	Segment	ICES gebied	Situatie per 1.1.1992			Doelstelling voor 31.12.1991		Vermindering per segment (%)		Doelstelling voor 31.12.1996	
			Aantal vaartuigen	BRT (*)	kW	BRT	kW	BRT	kW	BRT (*) (†)	kW (†)
Kustwateren	Staande-wantvissers	IV		49	609					18	471
	Boomkorvaartuigen	IV, VII		5 470	18 432					3 594	13 817
	<i>Subtotaal</i>			5 519	19 041					3 612	14 288
Gemeenschapswateren	Boomkorvaartuigen	III a, VII, VIII a, b		17 027	49 650					16 132	49 699
	Demersale trawlers	IV-VII		3 882	9 758					1 170	3 870
	<i>Subtotaal</i>			20 909	59 408					17 302	53 569
Derde landen en internationale wateren	Demersale trawlers	V a		661	1 367					0	0
	<i>Subtotaal</i>			661	1 367					0	0
	Totaal A		205	27 089	79 816	21 340	69 242			20 914	67 857
	Specifieke vaartuigen										
	Totaal B										

(*) Overeenkomstig artikel 4 van Verordening (EEG) nr. 2930/86 van de Raad zal het tonnage voor 18 juli 1994 gemeten worden als brutotonnage voor alle vaartuigen.

(†) De doelstellingen voor 1996 werden vastgesteld onafhankelijk van de in Beschikking 92/589/EEG van de Commissie vervatte regels. Zij houden rekening met de kleine omvang van de Belgische vloot en met het feit dat een minimumcapaciteit van de vloot noodzakelijk is om te voorkomen dat de capaciteit onder een peil zakt dat noodzakelijk is om de visserijsector van het land economisch leefbaar te houden. De Belgische Regering heeft de Commissie de doelstellingen voor elk segment op 8 juni 1993 meegedeeld.

